

Betænkning om lønindeholdelse for private krav

Afgivet af Retsplejerådet

ex. 2

BETÆNKNING NR. 1239

1992

*Publikationen kan købes hos
boghandleren eller hos*

STATENS INFORMATION

Postboks 1103
1009 København K

Tlf. 33 37 92 28(9-16)
Fax 33 37 92 99

Trykt
på Cyclus offset

ISBN 87-601-3430-5
Schultz Grafisk A/S, København
Ju 00-243-bet.

Indholdsfortegnelse

	Side
Kapitel 1. Indledning	5
1. Retsplejerådets udtalelse	5
2. Hovedindholdet af arbejdsgruppens betænkning	9
Kapitel 2. Gældende ret	13
1. Lønindeholdelse for underholdbidrag	13
2. Lønindeholdelse for skattekrav	14
3. Andre regelsæt	16
Kapitel 3. Hovedtræk af de svenske og norske regler om lønindeholdelse for private krav	19
1. De tvangsinddrivende myndigheder	19
1.1. Sverige	19
1.2. Norge	20
2. Reglerne om lønindeholdelse	21
2.1. Sverige	21
2.1.1. Reglerne om lønindeholdelse for private krav	22
2.1.2. Løntilbageholdelse for offentlige krav og underholdsbidrag	26
2.2. Norge	26
2.2.1. Reglerne om lønindeholdelse for private krav	27
3. Teknologi	31
Kapitel 4. Arbejdsgruppens overvejelser	33
1. Baggrunden for arbejdsgruppens forslag	33
2. Overvejelser om retsmidlets anvendelighed	34
3. I hvilket forum skal begæringer om lønindeholdelse behandles	38
4. Sagsbehandlingen i fogedretten	39
4.1. Gældende ret	39
4.2. Generelle overvejelser om sagsbehandlingen	40
4.3. Indhentelse af oplysninger	41
4.4. Skriftlig behandling	46

5.	De nærmere regler om lønindeholdelse	50
6.	Omfanget af lønindeholdelse	51
7.	Forslagets virkning på det eksisterende regelsæt	56
8.	Forslagets samspil med reglerne om konkurs, tvangs- akkord og gældsanering	57

Kapitel 5.	Økonomiske og administrative konsekvenser af arbejds- gruppens forslag.	59
-------------------	--	-----------

Kapitel 6.	Lovudkast med bemærkninger.	63
1.	Lovudkast	63
2.	Bemærkninger til lovudkastet	71

BILAG

Bilag 1.	Optryk af nugældende bestemmelser i retsplejeloven
Bilag 2.	Uddrag af betænkning nr. 300/1961 om ændring af reglerne om inddrivelse af familieretlige underholds- bidrag
Bilag 3.	Svensk ret
Bilag 4.	Norsk ret
Bilag 5.	Udkast til vejledning
Bilag 6.	Udkast til oplysningsskema
Bilag 7.	Udkast til arbejdsgivermeddelelse
Bilag 8.	Udkast til pengeinstitutmeddelelse
Bilag 9.	Udkast til tilbageholdelsesordre
Bilag 10.	Anmodning om tvangsfuldbyrdelse på skriftligt grundlag
Bilag 11.	Spørgeskemaundersøgelse

Kapitel 1.

Indledning.

1. Retsplejerådets udtalelse.

Ved skrivelse af 2. december 1983 anmodede Justitsministeriet Retsplejerådet om at foretage en nærmere gennemgang af reglerne i retsplejelovens kapitel 48 og kapitlerne 55-57 om særregler om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav, om indsættelses- og udsættelsesforretninger og om arrest og forbud.

Ved skrivelse af 7. maj 1986 tiltrådte Justitsministeriet, at Retsplejerådet nedsatte en arbejdsgruppe ved den fortsatte behandling af kommissoriet.

Retsplejerådet og den nedsatte arbejdsgruppe afgav i april 1987 en betænkning om arrest og forbud (nr. 1107/1987) og i maj 1989 en betænkning om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav (nr. 1170/1989).

Inden afgivelsen af den sidstnævnte betænkning havde Justitsministeriet ved skrivelse af 3. februar 1989 anmodet Retsplejerådet og den nedsatte arbejdsgruppe om at fortsætte gennemgangen af fagedretlige spørgsmål og i forbindelse hermed udarbejde udkast til nye regler. Gennemgangen skulle navnlig omfatte en række forslag inden for det fagedretlige område, der er indeholdt i et idekatalog til forenkling af justits væsenet, som blev afgivet i november 1988 af Justitsministeriets spare- og forenklingssudvalg.

Retsplejerådet og den nedsatte arbejdsgruppe afgav i juni 1990 betænkning nr. 1201 om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen.

Betænkningerne om arrest og forbud og om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen har dannet grundlag for lovgivning, og Justitsministeriet har fremsat lovforslag på grundlag af betænkningen om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav.

Arbejdsgruppen under Retsplejerådet har herefter arbejdet videre med spørgsmålet om indeholdelse i løn m.v. som tvangsfuldbyrdelsesmiddel for private krav.

Arbejdsgruppen under Retsplejerådet har under behandlingen af dette kommissorium haft følgende sammensætning: Retspræsident Knud Arildsen (formand), fuldmægtig Anette Burkø, Justitsministeriet, dommerfuldmægtig, kst. landsdommer Niels Otto Jensen, advokat Jørgen B. Jepsen, lektor Peter Møgelvang-Hansen, dommer Per Holkmann Olsen

og dommer Henrik Rothe. Fuldmægtig Anette Burkø er fra august 1991 udtrådt af arbejdsgruppen og afløst af fuldmægtig Bertil A. Frosell, Justitsministeriet.

Dommer Henrik Rothe har tillige varetaget hvervet som sekretær for arbejdsgruppen.

Retsplejerådet har i to møder drøftet arbejdsgruppens overvejelser og forslag og kan herefter - idet der med arbejdsgruppens tilslutning er foretaget visse ændringer i teksten - tiltræde betænkningens forslag.

Retsplejerådet finder, at der er behov for en væsentlig effektivisering af den tvangsinddrivelse af pengekrav, som finder sted ved fogedretterne.

Erfaringerne med de nugældende regler for tvangsfuldbyrdelse af pengekrav viser, at de retsmidler, der stilles til rådighed for kreditorernes inddrivelse af deres fordringer, ikke er tilstrækkelige.

Dette hænger bl.a. sammen med, at finansieringen af løsøreanskaffelser i stigende grad sker mod sikkerhed i effekterne, med 80 pct.-grænsen for ydelse af realkreditlån og med udviklingen i transgbeneficiets omfang.

Det må således f.eks. konstateres, at visse skyldnere på trods af en relativt høj levestandard kan indrette sig således, at de intet ejer, som kan gøres til genstand for udlæg. Herved bliver det ofte umuligt for fordringshaverne at inddrive selv krav af en forholdsvis beskeden størrelse.

For så vidt angår kreditkøb foreligger der en nyere lovgivning, der regulerer spørgsmålet om tilbagetagelse af ting købt på kredit m.v. Også reglerne om tvangsfuldbyrdelse gennem tvangsauktion er for ret nyligt revideret.

Den samfundsmæssige udvikling har som nævnt generelt vanskeliggjort tvangsinddrivelsen af usikret gæld på grundlag af udlæg i løsøre.

Rådet er naturligvis også opmærksom på de hensyn, der kan tale imod at indføre en generel adgang til lønindeholdelse for private fordringer, som arbejdsgruppen har påpeget. Det er herved særligt lønindeholdelsesinstituttets meget indgribende karakter over for skyldner, der falder i øjnene.

Heroverfor står imidlertid det forhold, at der allerede i vid udstrækning er åbnet mulighed for lønindeholdelse for offentlige krav.

Rådet finder i denne forbindelse tillige anledning til særligt at pege på, at selve muligheden for at gennemføre lønindeholdelse for private krav formentlig vil have en indflydelse på skyldnernes overvejelser ved kreditoptagning og også ofte på deres vilje til frivilligt at betale, hvad de skylder.

En del sager, som ellers ville komme til at versere ved fogedretterne må således antages i et vist omfang at kunne finde en forligsmæssig løsning på baggrund af muligheden for at anvende løn-indeholdelse som tvangsfuldbyrdesmiddel.

Lønindeholdelsesinstituttet vil særligt rette sig mod lønmodtagere, dagpengemodtagere og pensionister, men derimod i mindre omfang mod selvstændigt erhvervsdrivende og slet ikke mod modtagere af trangsbestemt offentlig hjælp. Dette er i overensstemmelse med de regler, der gælder for offentlige krav.

Rådet lægger imidlertid vægt på, at de selvstændigt erhvervsdrivende efter det oplyste udgør en talmæssigt relativt beskedne gruppe i forhold til modtagerne af løn og overførselsindkomst, og at en del personer, som reelt arbejder som selvstændige, modtager deres arbejdsudbytte i form af løn.

Endvidere må det antages, at netop de selvstændige ofte i kraft af selve deres virksomhed vil besidde værdier, der - uanset om virksomheden drives personligt eller i selskabsform - er velegnet som genstand for udlæg, således at denne samfundsgruppe ikke så let kan unddrage sig tvangsfuldbyrdelse efter de nugældende regler.

Retsplejerådet finder på denne baggrund ikke, at der er hensyn, der på afgørende måde kan tale imod at indføre lønindeholdelse som tvangsinddrivelsesinstitut til supplerende af udlægsreglerne.

Retsplejerådet har ikke fundet at kunne eller burde tage stilling til de spørgsmål vedrørende regler om registerbeskyttelse eller forslaget ressourcemæssige konsekvenser, som arbejdsgruppen har peget på.

Den af arbejdsgruppen foreslåede ordning med skriftlig behandling af fogedsager og i forbindelse hermed om tilvejebringelse af oplysninger på rettens initiativ er en nydannelse inden for retsplejen.

De betænkeligheder, der kan anføres mod denne nydannelse, modsvarer imidlertid af en meget vid adgang for skyldner til at få sagen genoptaget.

Retsplejerådet finder det endvidere forsvarligt at fravige det ellers i retsplejen gældende mundtlighedsprincip på dette begrænsede område, hvor der er tale om fuldbyrdelse af krav, der ikke er bestridt.

Der kan endelig henvises til de positive erfaringer, retterne har haft med skriftlig forberedelse af civile domssager.

Under hensyn til, at den foreslåede fremgangsmåde må antages at være påkrævet for en effektiv og smidig behandling af sagerne om lønindeholdelse, kan Retsplejerådet tiltræde også denne del af arbejdsgruppens forslag.

Efter drøftelse med Justitsministeriet anser Retsplejerådet sit kommissorium i henhold til ministeriets skrivelse af 3. februar 1989 for afsluttet med afgivelsen af denne udtalelse.

Den 25. februar 1991 er dommer Otto Bisgaard udtrådt af Retsplejerådet og afløst af retsassessor Flemming Schønnemann, og den 13. december 1991 er registerdirektør Torsten Hesselbjerg udtrådt af Retsplejerådet og afløst af kontorchef Johan Reimann, Justitsministeriet.

Retsplejerådet har ved afgivelsen af denne udtalelse haft følgende sammensætning: Landsretspræsident Ole Agersnap (formand), retspræsident Knud Arildsen, advokat Karen Dyekjær-Hansen, landsretssagfører Kristian Mogensen, kontorchef i Justitsministeriet Johan Reimann, retsassessor Flemming Schønnemann og dommer Holger Skovsborg.

Hvervet som sekretær for rådet har været varetaget af fuldmægtig Bertil A. Frosell, Justitsministeriet.

Tekstbehandlingsopgaverne ved udarbejdelsen af betænkningen er udført af kancellist Bente Saxkjær.

København i juni 1992

Ole Agersnap , Knud Arildsen

Karen Dyekjær-Hansen Kristian Mogensen

Johan Reimann Flemming Schønnemann

Holger Skovsborg

Bertil A. Frosell

2. Hovedindholdet af arbejdsgruppens betænkning.

Efter at arbejdsgruppen i juni 1990 afgav betænkning om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen, har der i arbejdsgruppen været afholdt 7 møder, hvor det i afsnit 1 omhandlede kommissorium har været drøftet. Arbejdsgruppen har valgt at udskille behandlingen af idekatalogets punkt 43 om lønindeholdelse til en særlig betænkning.

Arbejdsgruppens sekretær har i januar 1991 været på studierejse til Sverige og Norge med det formål at få et indblik i, hvorledes de i disse lande eksisterende regelsæt om lønindeholdelse for private krav anvendes i praksis. Arbejdsgruppens sekretær har under rejsen i Sverige modtaget værdifuld bistand af medarbejdere i Justitiedepartementet, kronofogedmyndigheden i Stockholms len og Rigsskatteverket, og i Norge af medarbejdere i Justis- og Politidepartementet, namsmandsembetet i Oslo og byfogedembedet i Oslo.

Ved behandlingen af spørgsmålet om en reform af de nugældende regler om tvangsfuldbyrdelse af private krav ved hjælp af lønindeholdelse har arbejdsgruppen set det som sin opgave at opstille modeller for, hvorledes et sådant regelsæt kan udformes, når der samtidig skal tages hensyn til domstolenes ressourceforbrug, retssikkerhedsmæssige hensyn og hensyn til at skabe et regelsæt, som af brugerne så vidt muligt opfattes som både smidigt og overskueligt.

Arbejdsgruppen har derimod ikke fundet at kunne anbefale eller fraråde, at retsmidlet lønindeholdelse i det hele taget stilles til rådighed for private kreditorer, idet afgørelsen heraf indebærer en række politiske vurderinger, som det ligger uden for arbejdsgruppens kommissorium at foretage. Arbejdsgruppen skal i denne forbindelse navnlig fremhæve, at lønindeholdelse alene kan finde sted hos lønmodtagere og andre grupper, som oppebærer en lignende indtægt, og at en forbedret mulighed for tvangsinddrivelse hos netop denne befolkningsgruppe kan påvirke såvel forbrugernes som erhvervslivets adfærd i forbindelse med kreditgivning. Retsmidlets indførelse vil således efter arbejdsgruppens opfattelse ikke blot påvirke domstolenes arbejdsform og ressourceforbrug, men vil tillige have såvel fordelingspolitiske som finanspolitiske aspekter.

Arbejdsgruppen har som led i forberedelsen af sit forslag gennemgået reglerne i norsk og svensk ret. Det er karakteristisk for begge disse landes retstilstand, at lønindeholdelse for private krav sker på grundlag af en skriftlig sagsbehandling under anvendelse af moderne EDB-teknologi, som bl.a. sætter den sagsbehandlende myndighed i stand til at indhente relevante oplysninger i fremmede EDBregistre.

Der er i arbejdsgruppen enighed om, at det også i dansk ret vil være nødvendigt at indføre regler om skriftlig sagsbehandling og sikre, at domstolene udstyres med registeradgang og moderne EDB-teknologi, så-

fremt et regelsæt om lønindeholdelse for private krav skal kunne administreres uden en meget voldsom udvidelse af domstolenes personale. Da der imidlertid kan være principielle betænkeligheder forbundet med at forlade mundtlighedsprincippet på dette retsområde, har arbejdsgruppen udformet sit forslag således, at de foreslåede regler om lønindeholdelse også vil kunne anvendes, såfremt det politisk besluttes at opretholde de nugældende regler om sagsbehandling med de ressourcemæssige konsekvenser, en sådan beslutning vil indebære.

Arbejdsgruppen fremhæver, at det også i tilfælde af, at det foreliggende forslag gennemføres i sin helhed, må påregnes, at domstolenes fogedafdelinger må tilføres mere personale, hvis sagerne skal kunne behandles inden for acceptable tidsrammer. Den allerede igangværende teknologisering af fogedretterne kan næppe fuldt ud frigøre tilstrækkeligt personale til opgaven. Arbejdsgruppen har herved forudsat, at et personale, som tilpasses et formentligt stigende sagsantal, må forventes at skulle anvende mere tid på behandlingen af den enkelte sag, og at der som hovedregel ikke bør hengå mere end ca. 4 uger, fra en anmodning om tvangsfuldbyrdelse på skriftligt grundlag fremsættes, frem til det tidspunkt, hvor en afgørelse foreligger.

Arbejdsgruppens forslag om skriftlig behandling bygger på den tankegang, at fordringshaveren som udgangspunkt frit skal kunne vælge, om en sag skal behandles skriftligt eller mundtligt. Følges fordringshaverens begæring om mundtlig behandling, anvendes de nugældende sagsbehandlingsregler med de ændringer og tilføjelser, som er foreslået i arbejdsgruppens sidste betænkning om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen (betænkning 1201/990). Denne behandlingsform er mere besværlig og tidkrævende for fordringshaveren og skyldneren, men indebærer den fordel, at eventuelle tvister straks kan forhandles og bedømmes og endvidere, at fordringshaveren får mulighed for at afhøre skyldneren tilbundsående om de økonomiske forhold, som kan være af betydning for tvangsfuldbyrdelsen.

Den skriftlige behandlingsform er efter arbejdsgruppens opfattelse uegnet til tvistløsning i fogedretten, og arbejdsgruppen har derfor foreslået, at enhver indsigelse fra skyldneren automatisk fører til, at den skriftlige behandling standses, og fordringshaveren henvises til at søge sit krav gennemført under mundtlig behandling efter de nugældende regler. Det samme gælder efter forslaget, hvis fogedretten finder det betænkeligt at fremme sagen på skriftligt grundlag.

Arbejdsgruppens forslag indebærer, at der under den skriftlige behandling både kan træffes bestemmelse om lønindeholdelse og foretages udlæg i skyldnerens aktiver, såfremt disse kan identificeres med tilstrækkelig sikkerhed. Når skyldneren skriftligt underrettes om, at der er fremsat en begæring om tvangsfuldbyrdelse af et nærmere specificeret krav,

opfordres skyldneren efter forslaget til selv at oplyse sagen ved at returnere et oplysningsskema i udfyldt stand. Udfyldes skemaet fyldestgørende, vil skyldnerens oplysninger efter forslaget som udgangspunkt blive lagt uprøvet til grund for den videre behandling af sagen, og fogedretten kan endvidere tage hensyn til de forslag om fyldestgørelse, som fremsættes af skyldneren i skemaet.

Undlader skyldneren på trods af sin oplysningspligt at medvirke til sagens oplysning, kan fogedretten efter det fremsatte forslag træffe afgørelse på andet grundlag. Fogedretten kan således rette henvendelse til andre, som sidder inde med relevante oplysninger om skyldnerens økonomi, f.eks. arbejdsgiver og pengeinstitut, og kan ved at trække på oplysninger i fremmede registre tilvejebringe de manglende oplysninger. Der vil på denne måde kunne fremskaffes oplysninger, som vil kunne danne grundlag for udlæg i enkelte aktiver, f.eks. fast ejendom, værdipapirer og andet, og der vil også kunne tilvejebringes oplysninger om indtægtsforhold og arbejdsgiverforhold, som i de fleste tilfælde vil være tilstrækkelige til at træffe afgørelse om lønindeholdelse, idet arbejdsgruppen samtidig foreslår, at reglen i kildeskattelovens § 73 overføres til retsplejeloven. Dette indebærer, at fogedretten i de tilfælde, hvor det kan konstateres, at skyldneren oppebærer en indtægt, som kan danne grundlag for lønindeholdelse, normalt vil kunne beslutte, at der skal tilbageholdes 15% af indtægten efter fradrag af kildeskat, hvorimod træk med op til 20% forudsætter, at der er tilvejebragt sikre og aktuelle oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold.

Viser det sig, at en afgørelse der er truffet på grundlag af andre oplysninger end skyldnerens egne, ikke lader sig forene med skyldnerens økonomiske situation, kan sagen genoptages, forudsat at skyldneren i denne forbindelse opfylder sin oplysningspligt. En genoptagelse på skyldnerens begæring vil efter forslaget også kunne finde sted i andre tilfælde. Det foreslås således, at ændringer i skyldnerens økonomiske situation skal kunne begrunde genoptagelse, således at det bliver muligt løbende at iagttage transgsbeneficiet, og det er ved genoptagelsesreglerne også sikret, at fogedretten på ethvert tidspunkt under en løbende lønindeholdelse på skyldnerens foranledning kan tage stilling til, om fordringshaverens krav er opfyldt. Også fordringshaveren kan efter arbejdsgruppens lovforslag kræve genoptagelse under visse betingelser, f.eks. med henblik på en vurdering af, om skyldnerens økonomiske situation kan begrunde et højere træk end det først fastsatte.

Arbejdsgruppen foreslår, at der kun skal kunne foretages lønindeholdelse til fordel for en enkelt kreditor ad gangen, og samtidig foreslås det, at lønindeholdelse for offentlige krav får fortrin, idet andre løsninger vil føre til uacceptable provenuetab for det offentlige. Den enkelte kreditors ret til at foretage lønindeholdelse for private krav foreslås af hensyn til

eventuelle andre kreditorer i tid begrænset til 2 år, idet der derved åbnes mulighed for, at flere kreditorer får lejlighed til at anvende retsmidlet.

Den samlede effekt af arbejdsgruppens forslag om lønindeholdelse og skriftlig behandling forventes på baggrund af de svenske og norske erfaringer og arbejdsgruppens egen sondering at blive, at langt det vigtigste fuldbyrdelsesmiddel i forhold til lønmodtagergruppen i fremtiden vil blive lønindeholdelse, og at langt de fleste fagedforretninger vil blive undergivet skriftlig behandling.

Kapitel 2.

Gældende ret.

1. Lønindeholdelse for underholdsbidrag.

Ved retsplejelovens gennemførelse blev der i § 511, stk. 4, henvist til de da gældende regler vedrørende inddrivelse af underholdsbidrag, der var fastsat i forordning af 14. oktober 1763 og forordning af 30. maj 1794. Disse forordninger indeholdt bl.a. lovhjemmel for anvendelse af lønindeholdelse ved inddrivelse af underholdsbidrag. Betænkning nr. 300/1961 om ændring af reglerne om inddrivelse af familieretlige underholdsbidrag indeholder side 7-8, jf. bilag 2, en nærmere redegørelse for reglerne om inddrivelse af underholdsbidrag ved lønindeholdelse efter disse gamle regelsæt.

De gældende regler om inddrivelse af underholdsbidrag ved lønindeholdelse er indeholdt i lovekendtgørelse nr. 631 af 15. september 1986 om inddrivelse af underholdsbidrag som ændret ved lov nr. 389 af 7. juni 1989. Gennemførelsen af hovedloven, lov nr. 150 af 24. april 1963, indebærer i forhold til det dagældende regelsæt (lov nr. 133 af 7. maj 1937) for så vidt angår bestemmelserne om lønindeholdelse bl.a. en præcisering af, at der kan foretages tilbageholdelse i ydelser som feriepenge, provision og tantieme, der supplerer den almindelige løn, og i ydelser, der træder i stedet for denne, f.eks. arbejdsløshedsunderstøttelse, dagpengehjælp, renteydelse efter ulykkesforsikringsloven og hædersgaver.

Der blev samtidig indført adgang til at foretage lønindeholdelse i renter af båndlagte kapitaler eller andre kapitaler, der er hensat til rentenydelse for skyldneren. Endelig blev der indsat en bestemmelse om, at skyldneren kan kræve afgørelsen om lønindeholdelse indbragt for fogedretten, hvor der tidligere kun var adgang til domstolsprøvelse, hvis der var truffet beslutning om afsoning.

De ydelser m.v., der kan være genstand for lønindeholdelse i forbindelse med inddrivelse af underholdsbidrag, er fastlagt i den gældende lovs § 5, stk. 1, der har følgende ordlyd:

'§ 5. Bidrag kan inddrives ved tilbageholdelse i skyldnerens lønning eller andet arbejdsvederlag, derunder provision, tantieme, gratiale og feriegodtgørelse. Tilbageholdelse kan ligeledes kræves i ventepenge eller pension, uanset om pensionen udredes af offentlig eller privat kasse. På samme måde kan tilbageholdelse kræves i folkepension, invalidepension, andre periodiske ydelser fra offentlige kasser, i understøttelse, som

skyldneren har krav på, i livrente og andre periodisk forfaldende forsikringsbeløb samt i renter af båndlagte kapitaler eller andre kapitaler, der er hensat til rentenydelse for skyldneren.'

Ved lovbestemmelsens opregning af de mange indtægtsarter, hvori lønindeholdelse kan ske, ønskede man ifølge forarbejderne at løse den tvivl, som den tidligere lov havde givet anledning til, dels at understrege, at foruden almindeligt arbejdsvederlag er også alle ydelser, der kan lige-stilles hermed, eller som træder i stedet for et sådant vederlag, omfattet af bestemmelsen.

Inddrivelse af underholdsbidrag foretages af kommunen efter anmodning fra den bidragsberettigede.

Fastsættelsen af det beløb, der skal tilbageholdes ved hver udbetaling til skyldneren, skal ske under hensyntagen til transgbeneficiet, jf. § 6, stk. 1.

I lovens § 7 er indeholdt en bestemmelse om, at den arbejdsgiver, som har modtaget pålæg om tilbageholdelse i løn m.v., straks skal give den bidragsinddrivende myndighed skriftlig underretning, hvis skyldneren ophører med at være beskæftiget hos den pågældende. Arbejdsgiveren er endvidere pligtig at oplyse om den eventuelle nye arbejdsgiver, hvis denne er ham bekendt.

Efter lovens § 8 er den, der har modtaget pålæg om tilbageholdelse i løn m.v., erstatningspligtig, hvis pålægget ikke efterkommes. Det eventuelle erstatningsbeløb kan efter bestemmelsen inddrives ved udpantning.

2. Lønindeholdelse for skattekrav.

Adgangen til at tvangsinddrive skattekrav ved lønindeholdelse blev indført i forbindelse med vedtagelsen af midlertidig lov nr. 51 af 13. februar 1922 om ændringer i og tillæg til de da gældende regler for den kommunale beskatning.

Lovens § 16 om lønindeholdelse, der blev indsat under Folketingets behandling af lovforslaget, var begrundet i et ønske om at give kommunerne mulighed for at få inddrevet restancer navnlig hos ugifte restanter, som typisk ikke havde formuegenstande af nogen værdi, men som havde en fast lønindtægt. Bestemmelsen blev senere videreført i den kommunale skattelovs § 42.

Ved gennemførelsen af kildeskatteloven, jf. lov nr. 100 af 31. marts 1967, blev dette tvangsinddrivelsesmiddel bevaret, idet der blev fastsat en maksimumsgrænse for den samlede indeholdelse for kildeskat og skatte-restancer i skyldnerens løn.

Bestemmelsen var oprindeligt udformet således, at der maksimalt måtte indeholdes 30 pct. af skyldnerens lønudbetaling, hvis denne sambe-skattes med ægtefælle eller børn, og i øvrigt maksimalt 45 pct. af lønud-

betalingen. I forhold til de da gældende regler i kommuneskatteloven var der tale om en forhøjelse af procentsatserne fra husholdsvise 25 til 30 pct. og fra 40 til 45 pct. Forhøjelsen var begrundet i, at indeholdelsen for skatterestancer efter kildeskattelovens ikrafttræden skulle ske samtidig med den almindelige indeholdelse for A-skat. Det fremgår endvidere af forarbejderne, at de foreslåede procentsatser også er fastsat under hensyn til, at der bør levnes lønmodtageren et passende beløb til dækning af leveomkostninger m.v.

Kildeskattelovens § 73, stk. 3, blev imidlertid allerede inden lovens ikrafttræden den 1. januar 1970 (jf. lov nr. 190 af 31. maj 1968) ændret ved lov nr. 124 af 29 marts 1969, således at indeholdelsen for skatterestancer for såvel gifte som enlige højst kan udgøre 15 pct. af lønudbetalingen efter fradrag af den løbende A-skat.

Baggrunden for denne ændring var, at den løbende A-skat i en del tilfælde ville være af en sådan størrelse, at skattemyndighederne helt ville være afskåret fra at foretage lønindeholdelse for skatterestancer efter den tidligere gennemførte regel.

Efter den gældende bestemmelse i kildeskattelovens § 73, stk. 1, kan der foretages lønindeholdelse for forfaldne krav, der vedrører indkomst- og formueskat til staten, folkepensionsbidrag, amtskommunal indkomstsskat, kommunal indkomstsskat eller kirkelige afgifter. Indeholdelse kan foretages til betaling af ydelserne med påløbne renter, tillæg og gebyrer.

Indeholdelse kan foretages i løn, provision eller andet arbejdsvederlag, herunder i enhver forskudsvis udbetaling af sådanne ydelser, og for så vidt særlige hensyn ikke efter skattemyndighedernes skøn taler derimod, kan også ventepenge, pensioner og lignende understøttelser, der udredes af statskassen, kommunale kasser samt andre offentlige eller private kasser, være genstand for lønindeholdelse, jf. kildeskattelovens § 73, stk. 1 og 4.

Kildeskattelovens § 73, stk. 1, 3. pkt. og stk. 6, indeholder særlige regler om fremgangsmåden, hvis skatteyderens arbejdsvederlag udredes direkte af beløb, som skatteyderen oppebærer på arbejdsgiverens vegne, eller hvor drikkepenge indgår i lønnen.

Kildeskattelovens § 73, stk. 8, fastslår arbejdsgiverens pligt til at underrette skattemyndighederne inden 5 dage, hvis skatteyderen ikke er beskæftiget hos den pågældende arbejdsgiver på det tidspunkt, hvor denne modtager pålæg om lønindeholdelse, eller hvis skatteyderen senere ophører med at være beskæftiget hos arbejdsgiveren, inden skatterestancen er afviklet.

Ved lov nr. 391 af 6. juni 1991 om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove er maksimumsgrænsen for lønindeholdelse i kildeskattelovens § 73, stk. 3, blevet forhøjet til 20 pct.

Ændringen blev gennemført sammen med en række andre ændringer i skattelovgivningen med henblik på at forbedre restancesituationen på skatteområdet. Det blev endvidere præciseret i lovteksten, at der ved pålæg om indeholdelse skal overlades skatteyderen det nødvendige til eget og familiens underhold, og at skattemyndighederne ved indeholdelse med mere end 15 pct. i hvert enkelt tilfælde skal have sikre oplysninger om, at der overlades skatteyderen de nødvendige midler. Disse ændringer trådte i kraft den 1. juli 1991.

En afgørelse om lønindeholdelse truffet af pantefogeden efter kilde-skattelovens § 73 kan ikke af skyldneren kræves indbragt for fogedretten.

3. Andre regelsæt.

Ved lov nr. 155 af 6. maj 1980 blev der skabt mulighed for, at manglende betaling af boligafgift i forbindelse med huslejeboykot-aktioner mod almennyttigt boligbyggeri og ungdomskollegier kan inddrives ved lønindeholdelse.

Inddrivelsen sker efter reglerne i kildeskattelovens § 72 og § 73.

Ved lov nr. 377 af 6. juli 1988 om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af det offentlige restancer blev der indført adgang til at foretage lønindeholdelse i forbindelse med tvangsinddrivelse af en række offentlige krav. Loven omfatter visse told- og moms krav, krav på betaling af arbejdsmarkedsbidrag, krav på tilbagebetaling af gæld til Statens Uddannelsesstøtte, krav på tilbagebetaling af dagpenge eller efterløn og betaling af ejendomsskatter.

De enkelte lovbestemmelser indeholder for så vidt angår fremgangsmåden ved inddrivelse en henvisning til reglerne for inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven. Inddrivelse af studielån var i forvejen henlagt til Hypotekbanken, som efter § 22 i lov om Statens Uddannelsesstøtte havde hjemmel til at indhente oplysning om låntageren hos skattemyndighederne og andre offentlige myndigheder i det omfang, det er nødvendigt for at administrere inddrivelsen af studielån, herunder oplysning om indkomst- og formueforhold.

Endvidere er der ved lov nr. 380 af 6. juni 1991 om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af offentlige fordringer indført adgang til at foretage lønindeholdelse i forbindelse med inddrivelsen af en række krav, der tilkommer staten samtidig med at disse krav overføres fra vedkommende myndighed til Hypotekbanken.

Inddrivelse ved lønindeholdelse skal ske efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven. Der er endvidere for de enkelte typer krav fastsat hjemmel til, at Hypotekbanken kan indhente de oplysninger hos skattemyndighederne og andre offentlige myndigheder om den pågældende, som er nødvendige for at varetage inddrivelsen af skyldige beløb, herunder oplysninger om indkomst- og formueforhold.

Endelig er der ved lov nr. 391 af 6. juni 1991 om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove (Restanceinddrivelse m.v.) indført adgang til at foretage lønindeholdelse for visse andre offentlige krav.

Kapitel 3.

Hovedtræk af de svenske og norske regler om lønindeholdelse for private krav.

/. De tvangsinddrivende myndigheder.

1.1. Sverige.

I Sverige forestås al tvangsfuldbyrdelse af såvel offentlige som private krav af kronofogedmyndigheden. Kronofogedmyndigheden er et forvaltningsorgan, som organisatorisk er underlagt Riksskatteverkets tilsyn. Riksskatteverket udøver en generel tilsynsfunktion og kan udstede generelle retningslinier for sagsbehandlingen, men kan ikke give kronofogedmyndigheden tjenestebefalinger for så vidt angår behandlingen af den enkelte sag.

Kronofogedmyndigheden er organisatorisk opdelt i len (svarende til de danske amter) og er bemannet dels med jurister og økonomer, dels med ikke-akademisk uddannede sagsbehandlere. Disse medarbejdere varetager alle de opgaver, som i Danmark er henlagt til fogedretterne og pante- og toldfogederne. Myndigheden fører herudover tilsyn med konkursboer og varetager således nogle af de opgaver, som her i landet er henlagt til skifteretterne. Fra årsskiftet 1991/92 vil kronofogedmyndigheden endvidere overtage behandlingen af de rene inkassosager fra tingsretterne, således at tvangsfuldbyrdelse kan iværksættes på grundlag af kronofogedmyndighedens beslutning, medmindre sagen som følge af en indsigelse henvises til tingsretten, jf. regeringens proposition 1989/90:85 om ny summarisk proces.

Kronofogedmyndigheden har på landsplan 2.500 ansatte. Af Riksskatteverkets resultatopgørelse over inddrivelsesvirksomheden i 1989 fremgår, at der til myndigheden i dette år indgik 1.009.367 sager om inddrivelse af offentlige krav, 513.064 sager vedrørende inddrivelse af private krav, 4.531 begæringer om auktion over fast ejendom og 7.890 konkurs-sager. Ud over at behandle disse sager udfører kronofogedmyndigheden et opsøgende arbejde, hvor der gives undervisning og føres oplysningskampagner med det formål at forebygge, at den enkelte borger bringer sig i en situation, hvor tvangsfuldbyrdelse kommer på tale.

Som nævnt står kronofogedmyndigheden under Riksskatteverkets tilsyn. Kronofogedmyndighedens afgørelse i den enkelte sag kan imidlertid ikke påklages til højere administrativ myndighed, men kan af begge parter afgiftsfrit indbringes for hovrätten (svarende til den danske landsret).

Behandlingen af klager over kronofogedmyndighedens afgørelse sker som hovedregel på skriftligt grundlag. Der er tale om et stort antal klagesager, som i høj grad belaster hovrätterne. Der er derfor nu fremsat forslag om at overføre klagesagerne til tingsrätterne, men forslaget kan tidligst gennemføres i 1993.

1.2. Norge.

I Norge forestås tvangsfuldbyrdelsen af private krav og visse offentlige krav af namsmanden, som er en administrativ myndighed. Namsmandsvæsenet er noget uensartet organiseret, men hovedreglen er dog, at namsmandsfunktionen i landdistrikterne er henlagt til den stedlige lensmand, som ikke er juridisk uddannet. Lensmanden varetager politimæssige opgaver, tvangsfuldbyrdelse og en række civile opgaver, men hører under centraladministrationen for så vidt angår civile opgaver. Lensmanden står under tilsyn af den stedlige politimester. I enkelte større byer er der oprettet såkaldte underfogedkontorer, som ikke varetager andre opgaver end tvangsfuldbyrdelse og civile opgaver. Der er tale om en kommunal organisation af namsmyndigheden. I de største byer er det imidlertid namsmansenheden, som varetager opgaverne. Namsmyndighederne står under tilsyn af den stedlige namsret, hvor en sådan findes, og har altså som øverste administrative chef den administrerende dommer i namsretten. I landdistrikterne og i byer med underfoged er den stedlige by- eller herredsret namsret, men disse retter har ingen administrative relationer til namsmanden. De afgørelser, som træffes af namsmanden, kan mod erlæggelse af retsafgift indbringes for namsretten. I de større byer er der således sammenfald mellem den administrative chef for namsmandsadministrationen og den administrerende dommer ved den domstol, som skal påkende klagen. De heraf flydende inhabilitetsproblemer klares ved, at der i de store namsretter er flere fast udnævnte dommere (ved Oslo byfogedembede således 5 dommere). Har en dommer været indblandet i namsmandens sagsbehandling, overlades klagesagen til en anden dommer ved retten. Namsretten behandler som 1. instans alle sager om auktion over fast ejendom, skib og luftfartøj og desuden en række sager om tvangsfuldbyrdelse af krav om penge. Desuden behandler namsrätten sager om arrest og forbud. Namsretten kan herudover af egen drift tage en sag, som behandles af namsmanden, under behandling, mens omvendt namsmanden ikke kan henskyde særligt besværlige sager til namsretten.

Inddrivelsen af skatter og afgifter og visse andre offentlige krav foretages ikke af namsmanden, men af særlige namsmænd. Disse særlige namsmænd står under administrativt tilsyn af den myndighed, hvis tilgodehavende de skal inddrive, men den konkrete afgørelse i den enkelte sag kan i lighed med de egentlige namsmænds afgørelser påklages til namsretten.

Der findes ikke tilgængelige oplysninger, som gør det muligt at sammenholde antallet af medarbejdere hos namsmanden med antallet af sager på landsplan. For namsmanden i Oslo gælder det imidlertid, at der i 1990 indkom 21.044 begæringer om tvangsfuldbyrdelse. Personaleforbruget til behandlingen af disse sager er af namsmandsembedet opgivet til 16 årsværk. For de egentlige sagsbehandlere opereres der med et normtal for antallet af udlægsforretninger, og der kalkuleres med, at en sagsbehandler skal kunne behandle ca. 75 begæringer om udlæg pr. arbejdsuge.

2. Reglerne om lønindeholdelse.

2.1. Sverige.

I Sverige kan såvel offentlige som private krav tvangsfuldbyrdes ved løn-tilbageholdelse hos skyldneren efter 2 forskellige regelsæt, nemlig reglerne om utmätning av lön m.v. i udsøkningsbalkens kapitel 7, som regulerer private kreditors adgang til at anvende retsmidlet, og reglerne om indførsel i udsøkningsbalkens kapitel 15, som regulerer adgangen til at inddrive offentlige krav og underhaltsbidrag ved lønindeholdelse.

Da krav om indførsel i løn går forud for krav på utmätning, og da ydermere reglerne om indførsel er mere vidtgående i forhold til skyldneren end reglerne om utmätning, vil det ofte være udelukket at foretage lønindeholdelse for private krav hos skyldnere, som også har gæld til det offentlige, hvilket dog i praksis ikke udelukker, at der i vidt omfang foretages lønindeholdelse for private krav.

Af oplysninger indhentet hos kronofogedmyndigheden i Stockholms len fremgår således, at der i 1990 blev begæret tvangsfuldbyrdelse af 54.200 private pengekrav, og i ca. 16.000 af disse sager blev der truffet afgørelse om lønindeholdelse, mens der i de resterende sager enten blev truffet afgørelse om udlæg eller afgivet insolvenserklæring.

Der foreligger ikke materiale, som gør det muligt at opgøre, i hvor mange sager en iværksat lønindeholdelse for private krav fører til fuld dækning af kreditors krav, men det er opfattelsen hos medarbejderne ved kronofogedmyndigheden i Stockholm, at retsmidlet løn tilbageholdelse var langt det mest effektive middel i tvangsfuldbyrdelsen, idet transgbeneficieregrerne (som i vidt omfang er parallelle til de danske regler) i udstrakt grad hindrer, at der foretages udlæg i skyldnerens øvrige formue, når bortses fra udlæg i overskydende skat og fast ejendom. Der foreligger ikke tilgængelige oplysninger om, i hvor mange af sagerne vedrørende offentlige krav, retsmidlet indførsel anvendes, eller hvorledes resultatet af anvendelsen af dette inddrivelsesmiddel præcist kan gøres op. Ifølge oplysninger indhentet fra rigsskatteværket må det dog antages, at for hver gang der betales 100 kr. til en kreditor, hvad enten denne er offentlig eller privat, vil de 50 kr. hidrøre fra frivillig indbetaling,

48 kr. fra lønindeholdelse og 2 kr. fra salg af udlagt løsøre eller fast ejendom.

2.1.1. Reglerne om lønindeholdelse for private krav.

Grundlaget for tvangsfuldbyrdelse af private pengekrav var indtil 1. januar 1992 fastlagt i utsökningsbalkens 3. kapitel, § 1. Langt det vigtigste fundament var domstolsafgørelser, men også forlig stadfæstet af en domstol, voldgiftsafgørelser og afgørelser om underholdsbidrag kunne danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse. I modsætning til dansk ret kan hverken frivillige udenretlige forlig, gældsbreve, pantebreve, veksler eller checks danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse. Denne retstilstand er ændret pr. 1. januar 1992 ved gennemførelse af regeringens proposition 1989/90:85 om ny summarisk proces, jf. forordning af 23. maj 1991, hvorved lov (1990:746) om betalingsföreläggande och handräckning, lov (1990:747) om ändring i rettergångsbalken og lov (1990:748) om ändring i utmätningensbalken blev sat i kraft. De nye regler indebærer, at en privat kreditor kan rette direkte henvendelse til kronofogeden, som forelægger kravet for skyldneren. Protesterer skyldneren, henvises sagen til tingsretten. Reagerer skyldneren ikke, forpligtes denne af sin passivitet. Er der fremsat indsigelser, skal kreditor inden en vis frist anlægge sag ved tingsretten, og sker dette ikke, anses kravet for opgivet.

Efter de gældende regler foretages der ikke af kronofogeden nogen egentlig prøvelse af fuldbyrdelsesgrundlaget, hvorimod kreditors opgørelse af fordringen og indsigelser vedrørende efterfølgende ophørsgrunde kan behandles under tvangsfuldbyrdelsen.

Når kreditor begærer tvangsfuldbyrdelse, kan begæringen begrænses til at angå løntilbageholdelse eller udlæg i overskydende skat. Ønsker kreditor derudover prøvelse af, om der kan foretages udlæg i andre formuegoder, skal der betales en forhøjet retsafgift.

En sag om løntilbageholdelse for private krav kan indledes ved, at kreditor indgiver sin begæring til kronofogeden, dér hvor skyldneren har hjemting. Fundamentet og den stedlige kompetence kontrolleres, og herefter underrettes skyldneren ved almindeligt brev om begæringen. Formålet med denne underretning er dels at give skyldneren lejlighed til at protestere mod kreditors fordring, dels at opfordre skyldnerne til selv at fremkomme med oplysninger om sine økonomiske forhold, idet der udsendes et oplysningsskema, som det pålægges skyldneren at returnere, samtidig med at skyldneren dog vejledes om, at oplysningerne også kan gives telefonisk til vedkommende sagsbehandler. Skyldnerens oplysninger lægges som regel til grund, men kan dog kontrolleres via registre.

Fremkommer skyldneren ikke med de nødvendige oplysninger, kan han pålægges en bøde eller indkaldes til forhør, men ingen af disse muligheder benyttes meget i praksis. Når skyldneren ikke fremkommer med

de nødvendige oplysninger af egen drift, kan kronofogden forsøge selv at tilvejebringe oplysningerne. Oplysningerne kan f.eks. tilvejebringes ved henvendelse til tredjemand, f.eks. skyldnerens arbejdsgiver eller forsikringskassen, som forestår udbetaling af en lang række overførselsindkomster. Det må i den forbindelse bemærkes, at tredjemand i lighed med skyldneren har en egentlig oplysningspligt.

I praksis vil kronofogden ofte rette henvendelse til skyldnerens arbejdsgiver. Sådanne henvendelser i skriftlig form besvares i mere end 90 pct. af alle tilfældene. Oplysningerne kan imidlertid også tilvejebringes ved, at kronofogden søger i forskellige registre, og det er herved muligt at tilvejebringe oplysninger om skyldnerens navn, adresse, civilstand, eventuelt samlivsforhold, antal hjemmeboende børn og mulige bidragsforpligtelser, arbejdsgiverindtægt, trækprocent, restskat/ overskydende skat og formueforhold, herunder om skyldneren ejer fast ejendom, bil eller båd. Det vil endvidere fremgå af de registre, som kronofogden kan trække på, i hvilket omfang der allerede foretages tilbageholdelse i skyldnerens løn til betaling af krav på underholdsbidrag, skat eller lignende, hvorved bemærkes, at disse krav har fortrinsret for private krav. Ved hjælp af registersøgning tilsigter kronofogden så vidt muligt at foretage samtidig behandling af flere verserende sager mod samme skyldner.

Har skyldneren ikke selv afgivet tilstrækkelige oplysninger, og kan der heller ikke ved forespørgsler til tredjemand eller registre tilvejebringes tilstrækkelige oplysninger om skyldnerens økonomi, vil de faktiske oplysninger blive suppleret med en række fiktive tal baseret på formodningsregler, og de faktiske og fiktive tal vil herefter indgå i kronofogdens afgørelse. De fiktive poster i en beregning, som lægges til grund for en afgørelse om løntilbageholdelse, kan f.eks. vedrøre størrelsen af skyldnerens husleje, såfremt skyldneren ikke bor i egen bolig. I sådanne tilfælde vil kronofogden på grundlag af oplysninger om den gennemsnitlige husleje på egnen og oplysninger om husstandens størrelse foretage et skøn over skyldnerens boligudgift.

Når alle de oplysninger, som skal indgå i kronofogdens afgørelse er tilvejebragt, skal kronofogden tage stilling til, om skyldneren oppebærer en ydelse, som kan gøres til genstand for lønindeholdelse. Ifølge reglerne i kapitel 7 i udsøkningsbalken kan der foretages tilbageholdelse i løn og andet vederlag for arbejdsindsats til en lønmodtager, i pension og livrente, i sygedagpenge og arbejdsløshedsunderstøttelse samt i forskellige andre ydelser, som kan sidestilles med løn. Arbejder skyldneren for tredjemand uden løn eller til en løn, som ikke på nogen måde svarer til den sædvanlige løn for tilsvarende arbejde, kan kronofogden i medfør af udsøkningsbalkens kapitel 7, § 18, desuagtet pålægge arbejdsgiveren at indeholde et beløb af samme størrelse som kunne være indeholdt, hvis skyldneren havde været beskæftiget på sædvanlige vilkår.

Betingelsen om løntilbageholdelse skal angive, i hvilken ydelse tilbageholdelse skal ske, og kan i den enkelte lønperiode kun ske, såfremt den ydelse, skyldneren skal have udbetalt, åbenbart overstiger det, som behøves til skyldnerens og hans husstands underhold.

Der skal først og fremmest afsættes et beløb til kost og beklædning, og dette beløb fastsættes generelt én gang årligt i en af Rigsskatteværket udarbejdet tabel, som er optrykt som bilag 3. Normalbeløbet, som angives i tabellen, skal i visse tilfælde reguleres i opad- eller nedadgående retning. Retningslinierne for disse reguleringer er ligeledes udarbejdet af Rigsskatteværket. Normalbeløbet skal således reduceres, hvis skyldneren har indkomst ved bibeskæftigelse, oppebærer børnebidrag til hjemmeboende børn, eller såfremt skyldneren oppebærer fri kost eller har fri bil. Omvendt skal normalbeløbet forøges, hvis skyldneren har udgifter til underholdsbidrag, børnepasning eller udgifter, som er nødvendige for at oppebære en lønindtægt, f.eks. transportomkostninger til og fra arbejde. Herudover kan normalbeløbet forhøjes med udgifter til genstande, der omfattes af det almindelige transgbeneficium, såfremt disse genstande er købt på kredit.

Det således beregnede normalbeløb skal herefter tillægges skyldnerens boligudgift.

Udgangspunktet er, at den faktiske boligudgift lægges til grund, hvad enten skyldneren ejer sin bolig eller bor til leje. Er boligudgiften ukendt, fastsættes den som tidligere anført af kronofogedmyndigheden. Er den kendte boligudgift usædvanlig stor, kan den ved beregning reduceres, og det samme gælder, hvis boligen er større, end der er behov for. Udgangspunktet i de af Rigsskatteværket udarbejdede retningslinier er, at der for hver husstand skal være mindst 3 rum samt køkken. Er der mere end en person, øges antallet af rum med 1 for hver yderligere person. Det er antallet af rum og ikke boligens størrelse i kvm., som er afgørende. Bebor en enlig således 4 rum, reduceres den faktiske udgift med 20 pct. i beregningen. Bebor den enlige en bolig med 7 rum, reduceres boligudgiften med 50 pct.

Det regulerede normalbeløb plus boligudgift udgør det, som kaldes det tilbageholdelsesfrie beløb, og angiver altså, hvad skyldneren mindst skal have **udbetalt** til egen rådighed i en bestemt angiven periode, som normalt vil udgøre 1 måned. Differencen mellem det tilbageholdelsesfrie beløb og skyldnerens nettoløn udgør det beløb, som kan tilbageholdes. Normalt vil beløbet blive nedrundet til det nærmeste med 100 kr. delelige beløb. Er skyldneren gift eller samboende med en anden person som også oppebærer en indtægt, foretages en fordeling af det tilbageholdelsesfrie beløb i forhold til de to personers indtægter, inden det beløb, som skal tilbageholdes, fastsættes.

Tidsmæssigt er adgangen til at foretage løntilbageholdelse for private

krav i udsøkningsbalkens kapitel 7, § 5, begrænset således, at der i ét og samme kalenderår ikke kan tilbageholdes i tilsammen mere end 6 måneders løn. Tilbageholdelsen må heller ikke i to på hinanden følgende kalenderår ske på en sådan måde, at lønnen i en sammenhængende periode på mere end 6 måneder tilbageholdes, og det bør i det hele undgås at iværksætte løntilbageholdelse under skyldnerens ferie eller i umiddelbar tilknytning til denne.

Når kronofogden har udregnet det tilbageholdelsesfrie beløb og har fastsat det beløb, som skal tilbageholdes, gives der meddelelse herom til skyldneren, og det pålægges skyldnerens arbejdsgiver at indbetale det fastsatte beløb til kronofogden i det omfang, skyldnerens løn efter fradrag af det tilbageholdelsesfrie beløb i den enkelte lønperiode strækker til. Undlader arbejdsgiveren at indbetale det fastsatte beløb, kan det indrives hos arbejdsgiveren.

Det kan forekomme, at arbejdsgiveren tilbageholder et beløb hos skyldneren, men undlader at indbetale det til kronofogden. I sådanne tilfælde frigøres skyldneren ikke for senere betaling af det tilbageholdte beløb. Undlader arbejdsgiveren forsætligt eller uagtsomt at indbetale rettidigt til kronofogden, kan arbejdsgiveren straffes med en bøde. Det er oplyst, at det besvær, løntilbageholdelsen påfører arbejdsgiveren, i praksis ikke resulterer i afskedigelse af skyldneren, idet svensk lovgivning er til hinder for en sådan reaktion.

Det beløb, som af arbejdsgiveren indbetales til kronofogden, fordeles af kronofogedmyndigheden mellem alle de kreditorer, som på tilbageholdelsestidspunktet har sager verserende. Det bemærkes herved, at en sag forbliver under behandling hos kronofogden, indtil fordringen er betalt, eller sagen tilbagekaldes.

Har skyldneren således 3 kreditorer med aktuelle fordringer på henholdsvis A: 5.000 kr., B: 10.000 kr. og C: 5.000 kr., og indbetales der 2.000 kr., får A og C hver 500 kr., medens B får udbetalt 1.000 kr. Er A i første måned, hvor tilbageholdelse finder sted, eneste kreditor, vil A få udbetalt det fulde beløb på 2.000 kr. Kommer B til i næste måned, vil A få udbetalt 666 kr. og B 1.334 kr., og når C herefter i næste måned kommer til, vil fordelingen være som anført ovenfor. Ses der bort fra renter, og antages det, at løntilbageholdelse ubrudt finder sted i 6 måneder, vil A altså med denne fordeling få dækket 4.666 kr., B 5.334 kr. og C 2.000 kr. af de respektive krav.

Da løntilbageholdelse typisk vil strække sig over en vis periode, og da afgørelsen til tider træffes, uden at skyldneren har ytret sig, er der i udsøkningsbalkens kapitel 7, § 10, indeholdt en mulighed for genoptagelse. Bestemmelsen fastslår, at en beslutning om løntilbageholdelse skal ændres, hvis der er anledning dertil, hvilket der f.eks. vil være såvel, hvis skyldnerens løn fuldstændigt falder bort, som hvis den falder eller stiger.

Genoptagelsen kan ske både efter begæring og på kronofogedmyndighedens egen foranledning. Hvis kronofogden finder grundlag for at ændre en tidligere truffet afgørelse, kan det først ske, når den part, som en ændring vil gå imod, har haft lejlighed til at udtale sig, medmindre det er åbenbart unødvendigt, eller hvis beslutningen ikke kan udsættes.

Den kreditor, som efter de gældende regler har opnået dom over skyldneren, får i tingsretten tilkendt et salær til dækning af sine omkostninger, men der tilkendes i modsætning til det, som gælder efter dansk ret, ikke omkostninger i forbindelse med tvangsfuldbyrdelsen ved kronofogedmyndigheden.

2.1.2. Løntilbageholdelse for offentlige krav og underholdsbidrag.

Reglerne om løntilbageholdelse for underholdsbidrag og skatter og afgifter og bøder, som tilfalder det offentlige, inddrives efter reglerne i udsøkningsbalkens kapitel 15 om 'indførsel'. Alle de krav, som kan fuldbyrdes ved indførsel, har fortrinsret for private krav og har indbyrdes en rangorden, således at der f.eks. ikke af indkomne beløb afsættes noget til betaling af en bøderestance, før en skatterestance er fuldt dækket ind, jf. udsøkningsbalkens kapitel 15, §§ 15 og 17.

Reglerne om fremgangsmåden ved indførsel er i vidt omfang identisk med de regler, som gælder for løntilbageholdelse for private krav og adskiller sig først og fremmest fra disse ved, at der ikke er nogen tidsmæssig grænse for retsmidlets anvendelse, og derved, at det løntilbageholdelsesfrie beløb, som skal udbetales til skyldneren, er noget lavere end ved lønindeholdelse for private krav. Endelig kan der foretages løntilbageholdelse i ydelser, som udgør periodisk vederlag for udnyttelse af patent, retten til et litterært eller kunstnerisk værk og ydelser, som hidrører fra overdragelse af en virksomhed.

2.2. Norge.

Også i Norge kan såvel offentlige som private pengekrav inddrives ved lønindeholdelse. Offentlige krav og bidragskrav inddrives som regel af særlige namsmænd efter regler i særlovgivningen og har til en vis grad fortrinsret for private krav. Der er ingen koordination af inddrivelsen af offentlige og private krav, og namsmanden, som inddriver de private krav, vil således skulle træffe sin afgørelse uden kendskab til eventuelle offentlige krav, medmindre namsmanden forinden afgørelsen træffes af skyldneren eller dennes arbejdsgiver får underretning om en allerede iværksat lønindeholdelse. Det er erfaringen, at der i vidt omfang er sammenfald mellem debitorerne hos namsmanden og hos særnamsmændene, men dette opdages kun sjældent på grund af skyldnerens passivitet.

Der foreligger ingen statistik over, i hvilken udstrækning retsmidlet lønindeholdelse anvendes i norsk ret. Namsmanden i Oslo angiver imidlertid skønsmæssigt, at der træffes afgørelse om lønindeholdelse i 10-15 pct. af alle de sager, som indleveres med anmodning om tvangsfuldbyrdelse, og at der foretages udlæg i et lidt større antal sager. De resterende sager afvises på grund af forkert værneting eller insolvens eller tilbagekaldes, fordi namsmandens skriftlige henvendelse til skyldneren har afstedkommet en frivillig betalingsordning.

Når disse oplysninger sammenholdes med det svenske materiale, må det have i erindring, at udlæg og lønindeholdelse i Norge er sideordnede retsmidler, og at skyldneren har medindflydelse på resultatet, idet skyldneren har en vis påvisningsret, ligesom det spiller en rolle, at der i Norge kan gøres udlæg i biler, andelsboliger og fast ejendom på grundlag af oplysninger, som namsmanden kan trække i offentlige registre, hvorved bemærkes, at andelsboligformen er meget udbredt i de større byområder. Udlæg i andre formuegoder end de nævnte er underkastet samme begrænsninger som i dansk ret, og vil som regel kun blive foretaget under en udgående fagedforretning. Sådanne udlæg spiller derfor ikke nogen stor rolle i praksis.

2.2.1. Reglerne om løntilbageholdelse for private krav.

Grundlaget for tvangsfuldbyrdelse af private pengekrav er opregnet i lov om tvangsfuldbyrdelse, § 3. Tvangsfuldbyrdelse kan efter bestemmelsen foretages på grundlag af dom eller kendelse eller på grundlag af visse forlig og gældsbreve, som indeholder en eksigibilitetsklausul. Gældsbreve kan dog først fuldbyrdes, når der efter forfaldstid er forkyndt et påkrav for skyldneren. For alle fuldbyrdelsesgrundlag gælder det ifølge tvangsfuldbyrdelseslovens § 17, at der skal forkyndes et påkrav med en betalingsfrist på 2 uger, såfremt der er forløbet mere end 2 år, siden fuldbyrdelsesgrundlaget blev eksigibelt, eller hvis der er forløbet mere end 2 år, siden kravet sidst har været søgt tvangsfuldbyrdet.

Disse regler er i et vist omfang foreslået ændret ved udkast til odelstingsproposition om ny lov om tvangsfuldbyrdning og midlertidig sikring. I udkastet foreslår Justits- og politidepartementet bl.a., at også vekslers og checks skal kunne danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse. Herudover foreslås en lang række ændringer af den nugældende lovtekst, som bl.a. vil bevirke, at lovgrundlaget i sin ordlyd bringes i overensstemmelse med den praksis, som i årenes løb har udviklet sig. F.eks. er udgangspunktet i gældende lovgivning, at udlægsforretninger foretages udgående, mens det i praksis er således, at de fleste forretninger foretages på namsmandens kontor uden afholdelse af et egentligt møde på grundlag af de oplysninger, som tilvejebringes enten fra skyldneren, dennes arbejdsgiver eller ved træk på offentlige registre.

Begæringen om tvangsfuldbyrdelse af de nævnte **fuldbyrdesgrundlag** fremsættes skriftligt over for namsmanden dér, hvor skyldneren bor, og straks når sagen modtages, foretages en foreløbig efterprøvelse af, om grundlaget er i orden, og namsmanden har allerede da eller senere mulighed for at foretage en kontrol af kreditors opgørelse. Finder namsmanden fejl i opgørelsen, rettes opgørelsen uden fornyet forelæggelse for kreditor. Opstår der i øvrigt under tvangsfuldbyrdelsen tvister mellem parterne om grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen eller fremgangsmåden under samme, afgør namsmanden sådanne tvister efter sit bedste skøn. Der kan ikke finde egentlig bevisførelse sted. Er parterne utilfredse med namsmandens afgørelse, kan sagen inden for en frist på 3 måneder indbringes for namsretten, hvor klagen vil blive behandlet efter processuelle regler, som tilnærmer sig reglerne for behandlingen af civile sager.

En sag om tvangsfuldbyrdelse af et privat pengekrav indledes med, at kreditor fremsætter en skriftlig begæring om udlæg, indeholdende en opgørelse af kravet. Begæringen fremsættes som nævnt til namsmanden, hvor skyldneren har hjemting, og kan indeholde en anmodning om anvendelse af et bestemt tvangsinddrivelsesmiddel (udlæg eller lønindeholdelse), men kreditors ønsker i denne henseende er ikke bindende for namsmanden. Kreditor involveres ikke i den videre sagsbehandling hos namsmanden, men må afvente resultatet og herefter tage stilling til, om et eller flere spørgsmål skal indbringes for namsretten.

Efter de nugældende regler i lov om tvangsfuldbyrdelse er det som nævnt udgangspunktet, at en begæring om udlæg - eventuelt efter at namsmanden først har indhentet skriftlige eller mundtlige oplysninger fra parterne - foretages som udgående fogedforretning på skyldnerens bopæl. Praksis har som nævnt bevæget sig meget langt væk fra dette standpunkt, og er nu beskrevet i ovennævnte udkast til odelstingsproposition §§ 7-8 til 7-10.

Fremgangsmåden er herefter i gældende praksis og efter lovforslaget den, at namsmanden som første led i fuldbyrdelsen skriftligt underretter skyldneren om det fremsatte krav og pålægger skyldneren at tilbagesende et oplysningsskema i udfyldt stand. Der vejledes samtidig om, at løntilbageholdelse kan besluttes på namsmandens kontor, og at udlæg også dér kan foretages i fast ejendom og formuegoder, hvis identitet kan fastlægges præcist, dvs. navnlig biler som er registreret i det norske løsøreregister, samt i andelsboliger og fast ejendom. Samtidig angives, hvornår sagen er berammet til udgående fogedforretning, såfremt den ikke forinden tilbagekaldes eller foretages på kontoret. I oplysningsskemaet kan skyldneren fremkomme med oplysninger om sine indtægter og udgifter samt oplysninger om aktiver, hvori udlæg kan foretages, og skyldneren kan samtidig angive, hvorledes tvangsfuldbyrdelsen ønskes gennemført. Skyldneren har således en vis påvisningsret, og namsmanden skal af egen drift påse, at reglerne om transbeneficium overholdes.

I ca. 80 pct. af sagerne returnerer skyldneren ikke oplysningsskemaet. **Namsmanden** vil herefter af egen drift tage kontakt - eventuelt telefonisk - til skyldnerens arbejdsgiver, hvis identitet namsmanden kan få oplyst ved at trække direkte på arbejdstagerregisteret. Arbejdsgiveren vil herefter blive afkrævet de **manglende** oplysninger om skyldnerens indtægtsforhold og eventuelt tillige blive forespurgt om andre oplysninger af betydning for afgørelsen i det omfang, han har kendskab dertil. Det sker i praksis kun meget sjældent, at arbejdsgiveren nægter at medvirke til sagens oplysning på trods af, at han efter gældende ret ikke har pligt hertil.

Denne retstilstand foreslås dog også ændret i ovennævnte odelstingsproposition, således at tredjemand pålægges en egentlig oplysningspligt. Kommer namsmanden telefonisk i kontakt med arbejdsgiveren, vil man ved samme lejlighed forsøge at få skyldneren til telefonen. Namsmanden kan samtidig søge i centralregisteret for motorkøretøjer og løsøreregisteret og forskellige andre registre vedrørende fast ejendom og lejligheder for at afklare, om der er formuegoder, hvori der kan gøres udlæg på kontoret. Namsmanden kan indkalde skyldneren til forhør, men bevisførelse ved hjælp af vidner kan ikke finde sted.

Når alle mulige kilder til sagens oplysning er udtømt, skal namsmanden afgøre, om løntilbageholdelse - kaldet lønstræk - kan iværksættes. Namsmandens adgang til at træffe beslutning om lønindeholdelse er i alt væsentligt reguleret i lov om fordringshaverens dækningsret, § 2-7. Bestemmelsen fastslår i modsætning til, hvad der gælder for udlæg, at lønindeholdelse ikke kan finde sted i de tilfælde, hvor skyldneren over for namsmanden godtgør, at han allerede gør hvad han kan, for at betale sin gæld, uden derved at begunstige enkelte kreditorer på utilbørlig måde. Dvs. at den skyldner, som anvender den del af husstandsindkomsten, der ikke omfattes af reglerne om transgsbeneficium, til frivillige afdrag på sin gæld, ikke kan mødes med lønindeholdelse. Med denne undtagelse er retsmidlet lønindeholdelse et alternativ til udlæg til forauktionering.

De transgsbeneficieregler, som beskytter skyldneren mod udlæg, er i vidt omfang parallelle til de danske regler og udelukker derfor i vidt omfang udlæg. For så vidt angår beskyttelsen mod lønindeholdelse findes transgsbeneficiereglen i dækningslovens § 2-7, hvori det hedder, at der kan foretages tilbageholdelse i skyldnerens krav på løn og andet vederlag for personligt arbejde, herunder godtgørelse for udnyttelse af ophavsret-tigheder, pension, understøttelse og lignende, for så vidt ydelsen overstiger det, som med rimelighed medgår til skyldnerens og hans husstands underhold. Ved vurderingen tages der udgangspunkt i det nettobeløb, skyldneren har tilbage, når der er foretaget træk for skatter, underholdsbidrag og andre krav, som ifølge særlig lovbestemmelse kan inddrives ved lønindeholdelse. Sådanne krav har fortrinsret for private krav.

I modsætning til, hvad der gælder efter svensk ret, findes der ingen

vejledende satser, som namsmanden kan tage udgangspunkt i, når det skal vurderes, hvor stort et beløb, skyldneren og hans husstand skal have til fri rådighed. I praksis skeler man dog i vidt omfang til, hvad skyldneren og hans husstand ville have kunnet oppebære i hjælp fra de sociale myndigheder, ligesom der tages hensyn til skyldnerens boligudgift i det omfang, dennes størrelse er rimelig under hensyn til husstandens størrelse og økonomiske forhold.

Det sker imidlertid ikke så sjældent i praksis, at namsmanden kun har de oplysninger om løn og mulige træk foretaget af en særnamsmand, som kan tilvejebringes fra skyldnerens arbejdsgiver. I sådanne tilfælde træffer namsmanden en afgørelse ud fra et helt frit skøn, og vil ofte bestemme, at der skal trækkes et beløb, som en person med den oplyste indkomst gennemsnitligt må kunne forventes at kunne undvære.

Som tidligere nævnt tages der ikke hensyn til lønindeholdelse iværksat af særnasmænd, medmindre skyldneren eller **dennes** arbejdsgiver fremkommer med oplysninger om, at sådanne træk foretages. På trods af det formodede sammenfald mellem personer, som har gæld til det offentlige og gæld til private, er det efter oplysninger indhentet i Oslo namsret kun sjældent, at en sag begæres genoptaget under henvisning til, at der allerede trækkes for offentlige krav.

Afgørelsen om lønindeholdelse skal af namsmanden tidsmæssigt begrænses til ydelser, som forfalder inden for en vis tid, dog højst 2 år, efter beslutningen om lønindeholdelse er truffet, men herefter kan kreditor frit fremsætte sin begæring på ny. Namsmandens afgørelse om lønindeholdelse kan på begge parter begæring genoptages, såfremt der i det tidsrum, som den oprindelige afgørelse vedrører, indtræder væsentlige ændringer i skyldnerens forhold. På trods af den vidtgående genoptagelsesadgang og på trods af, at mange afgørelser træffes på et skønsmæssigt grundlag som følge af skyldnerens passivitet, oplyser namsmanden i Oslo, at der kun forekommer begæringer om genoptagelse i ca. 5 pct. af de sager, hvori der er truffet beslutning om lønindeholdelse.

Når beslutningen om lønindeholdelse er truffet, underretter namsmanden parterne og den tilbageholdelsespligtige om den trufne afgørelse. Afgørelsen indeholder en nøjagtig opgørelse af kreditors fordring og angiver de beløb, som skal indeholdes i lønnen, og den periode, hvori løn-tilbageholdelsen skal foretages, samt til hvem det tilbageholdte beløb skal fremsendes, idet den tilbageholdelsespligtige skal sende beløbet direkte til kreditor eller dennes procesfuldmægtig.

Undlader den tilbageholdelsespligtige at efterkomme afgørelsen, kan han ifalde erstatningsansvar. Den tilbageholdelsespligtige skal underrette namsmanden og kreditor, såfremt skyldnerens ret til at oppebære en ydelse bortfalder, før hele kreditors fordring er betalt. Er årsagen til, at ydelsen bortfalder, at skyldneren har skiftet arbejdsgiver, skal den nye

arbejdsgivers adresse så vidt muligt angives. Namsmanden kan herefter på kreditors begæring bestemme, at den nye arbejdsgiver skal fortsætte med lønindeholdelse, medmindre skyldnerens økonomiske forhold i mellemtiden har ændret sig væsentligt.

Uanset at arbejdsgiveren efter norsk ret pålægges besværet med at foretage direkte afregning til kreditor af tilbageholdte beløb, er det ikke namsmyndighedernes opfattelse, at iværksættelse af lønindeholdelse i nævneværdig grad påvirker skyldnerens ansættelsesforhold. Årsagen hertil angives at være, at der i norsk lovgivning er opstillet strenge beskyttelsesregler, som hindrer afskedigelse i sådanne tilfælde.

3. *Teknologi.*

Som det vil være fremgået af det ovenfor anførte, er sagsbehandlingen ved de tvangsinddrivende myndigheder i såvel Sverige som Norge i vidt omfang baseret på skriftlig behandling uden afholdelse af møder og på, at der i vidt omfang af den sagsbehandlende myndighed kan foretages direkte træk på en række edb-registre.

I *Sverige* er alle kronofogedmyndighederne udstyret med edb-udstyr, hvis programmering er foretaget centralt af rigsskatteværket. Alle indkomne sager registreres og journaliseres på edb, og al sagsbehandling foretages også via sådant udstyr, idet alle relevante oplysninger lagres på den enkelte sag, uanset om oplysningerne er tilvejebragt af skyldneren selv eller ved kronofogedmyndighedens henvendelse til tredjemand. Når kreditors fordring registreres i edb-systemet, er systemet programmeret således, at det herefter løbende foretager fremskrivninger på fordringen med den i fuldbyrdelsesgrundlaget anførte rentesats, ligesom systemet er i stand til automatisk at foretage afskrivninger i tilfælde af indbetalinger. Systemet kan endvidere automatisk foretage fordeling af indbetalte beløb mellem alle kreditorer, hvis krav er aktuelle på indbetalingstidspunktet.

Som led i sagsbehandlingen kan edb-systemet endvidere på grundlag af de indtastede oplysninger foretage automatisk beregning af det mindstebeløb, skyldneren skal have til sin egen rådighed, og kan i den forbindelse foretage en automatisk fordeling af forbeholdsbeløbet i de tilfælde, hvor der er flere indtægter i skyldnerens husstand. Systemet kan indhente og lagre oplysninger fra alle offentlige registre, som indeholder oplysninger af betydning for tvangsinddrivelsen. Alle skriftlige henvendelser til skyldnere og fordringshavere, indeholdelsespligtige m.v. sker via edb-systemets printere på grundlag af de i systemet lagrede oplysninger.

I *Norge* har alle større namsmandsembeder edb-udstyr, hvis programdel er udviklet centralt. Også det norske system anvendes til journalisering og sagsbehandling, og der er på systemet mulighed for at foretage kontrol, efterregning og fremskrivning af kreditors fordring, ligesom sy-

stemet automatisk kan fastlægge de månedlige betalinger i den periode, en beslutning om lønindeholdelse angår. Systemet kan endvidere automatisk udskrive henvendelser til skyldnere, fordringshavere og den indeholdelsespligtige.

Det norske edb-system er i stand til at kommunikere med de offentlige registre, som indeholder oplysninger af betydning for tvangsfuldbyrdelsen, men de oplysninger, som på denne måde tilvejebringes, kan ikke med det nu anvendte system automatisk lagres eller udskrives på systemet, og de må derfor indlægges som en oplysning på den enkelte sag, såfremt de ønskes bevaret med henblik på eventuel senere klagesagsbehandling eller lignende.

Kapitel 4.

Arbejdsgruppens overvejelser.

1. Baggrunden for arbejdsgruppens forslag.

Som anført i idekatalogets pkt. 43 findes der allerede i gældende ret regler om inddrivelse af offentlige krav ved lønindeholdelse, og disse regler er ved gennemførelsen af lov nr. 380 af 6. juni 1991 om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af offentlige fordringer (Lønindeholdelse m.v.) blevet udvidet i et sådant omfang, at langt de fleste restancer til det offentlige kan inddrives ved hjælp af dette retsmiddel.

Private krav inddrives derimod efter gældende ret udelukkende ved udlæg i skyldnerens formue, og udlægsforretningen kan ofte først gennemføres efter flere forgæves retsmøder, fremstilling af skyldneren ved politiets foranstaltning eller afholdelse af retsmøde på skyldnerens bopæl. Hertil kommer, at udlægsforretningen ofte vil slutte som forgæves, og i de tilfælde, hvor forretningen resulterer i et udlæg, vil senere tvangsauktion over det udlagte ofte kun indbringe små beløb, mens det omvendt vil medføre betydelige gener for skyldneren, at det udlagte afhændes.

På denne baggrund antages det i idekataloget, at det vil betyde en forenkling, såfremt lønindeholdelse gøres til den primære inddrivelsesform, idet der samtidig peges på, at et sådant system er velegnet til edb-behandling.

Arbejdsgruppen har på baggrund af oplægget i idekataloget, de gældende danske regler om lønindeholdelse og de tilvejebragte oplysninger om svensk og norsk ret udarbejdet et lovudkast, som enten kan gennemføres samlet (den udvidede model) eller kun til dels (den begrænsede model). Om muligheden for visse mellemløsninger henvises til omtalen heraf i afsnit 4.4.

Den udvidede model indeholder ud over regler om lønindeholdelse forslag om skriftlig behandling af fogedsager og vil medføre en gennemgribende forandring af hele tvangsinddrivelsessystemet.

Den begrænsede model vil derimod kunne gennemføres inden for rammerne af de gældende regler om fogedrettens sagsbehandling, men som det vil fremgå af kapitel 5 er det arbejdsgruppens skøn, at der vil være helt afgørende forskelle i de økonomiske og administrative konsekvenser af de to forslag.

2. Overvejelser om retsmidlets anvendelighed.

Som anført i arbejdsgruppens betænkning om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen, betænkning nr. 1201/1990 (herefter bet. nr. 1201), blev spørgsmålet om at åbne adgang for private til at inddrive pengekrav ved hjælp af lønindeholdelse drøftet i såvel betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning som ved behandlingen af det den 9. oktober 1975 fremsatte lovforslag. Det blev da antaget, at lønindeholdelse ville være en meget effektiv inddrivelsesform, og denne antagelse ligger også til grund for det i idekataloget fremsatte forslag.

Arbejdsgruppen kan for så vidt være enig i, at lønindeholdelse i almindelighed må antages at være et effektivt inddrivelsesmiddel, men betydningen for private krav afhænger i meget høj grad af, om offentlige og private krav stilles lige i konkurrencen om fyldestgørelse i skyldnerens løn. Hvis offentlige krav gives fortrinsret som i Sverige og Norge, vil retsmidlets effektivitet endvidere i høj grad være afhængig af, i hvilket omfang der er sammenfald mellem de personer, som skylder penge til det offentlige, og de personer, som skylder penge til private. Endelig vil i så fald betydningen af, at der indføres lønindeholdelse for private krav, være afhængig af, hvor stor en del af en skyldners indtægt det offentlige kan tilbageholde, idet sociale hensyn sætter en grænse for, hvor store træk der samlet kan foretages i den enkelte skyldners indtægt.

Ved universalforfølgning (konkurs og tvangsakkord) og ved individualforfølgning i form af udlæg er offentlige og private krav på nær nogle få undtagelser ligestillede i konkurrencen om fyldestgørelse i skyldnerens allerede eksisterende formue. Lønindeholdelse adskiller sig imidlertid fra anden tvangsinddrivelse, fordi tvangsfuldbyrdelsen sikres gennem etableringen af en dækningsret i skyldnerens fremtidige indtægter, og dette særegne tvangsinddrivelsesmiddel har lovgivningsmagten hidtil reserveret for offentlige krav.

Når bortses fra krav på erstatning uden for kontrakt har de fleste private pengekrav deres udspring i en aftale mellem fordringshaveren og skyldneren, og fordringshaveren har derfor som regel haft mulighed for at indrette sig på, at en betalingsforpligtelse, som hviler på en aftale, vil blive misligholdt. I modsætning hertil er det karakteristisk for de fleste offentlige krav, at disse opstår, uden at det offentlige har mulighed for at hindre dette, således at det offentlige i de fleste tilfælde kan karakteriseres som tvangskreditor.

Af disse grunde, og fordi en ligestilling mellem offentlige og private krav må antages at ville påføre det offentlige et ganske uantageligt indtægtstab, har arbejdsgruppen valgt at udforme sit lovudkast således, at der i lighed med svensk og norsk ret gives det offentlige fortrinsret til at søge sig fyldestgjort i skyldnerens løn.

Betydningen af, at der indføres adgang til lønindeholdelse for private krav, vil derfor være meget afhængig af, om det må antages, at der hos det store flertal af lønmodtagere og andre, som oppebærer lignende indtægter, overhovedet vil være noget at foretage lønindeholdelse i, når det offentlige tillægges fortrinsret.

Af de fra Sverige og Norge indhentede oplysninger fremgår det, at det i disse lande på trods af det offentlige fortrinsret og på trods af, at der i betydeligt omfang er sammenfald mellem de personer, som skylder penge til det offentlige og til private, er erfaringen, at lønindeholdelse er det væsentligste og bedste instrument, som står til rådighed for de private kreditorer.

Arbejdsgruppens sekretariat har ved velvillig bistand af en række udvalgte dommerembeder gennemført en spørgeskemaundersøgelse af de økonomiske forhold hos nogle skyldnere, som i anledning af en anmodning om udlæg for et privat pengekrav har givet møde i fogedretten. Alle de personer, der har deltaget i undersøgelsen, er blevet vejledt om, at undersøgelsen er anonym, og at det er frivilligt, om man vil medvirke. Som følge heraf har der ikke været mulighed for at efterkontrollere rigtigheden af de meddelte oplysninger. Selv med disse forbehold synes undersøgelsen, hvis hovedresultater er sammenfattet i bilag 11, at vise, at det også her i landet vil være muligt at iværksætte lønindeholdelse for private krav i et ikke ubetydeligt omfang, såfremt der i lovgivningen åbnes mulighed herfor. Trods undersøgelsens begrænsede omfang synes dens resultater således ikke at tale imod de svenske og norske erfaringer.

I forbindelse med drøftelserne af de nye udlægsregler, som blev indført i 1976, blev det ud over effektivitetsbetragtninger fra flere sider påpeget, at lønindeholdelse i forhold til udlæg indebærer den fordel for skyldneren, at de afsavn, skyldneren må lide ved lønindeholdelse, fuldt ud modsvares af en tilsvarende nedbringelse af skyldnerens gældsbyrde, hvorimod tvangssalg af udlagt løsøre ofte vil indbringe små beløb, mens der omvendt kan påføres skyldneren betydelige ulemper ved at skulle undvære det bortsolgte. Dette argument har efter arbejdsgruppens opfattelse stadig samme styrke som argument for at indføre adgang til lønindeholdelse, idet der også i dag ofte forekommer tilfælde, hvor nogle for skyldneren fuldt ud brugbare genstande bortsælges på tvangsauktion for priser, som indbringer et endog meget beskedent nettoprovenu til fordringshaveren. Dette problem må dog antages at få et noget andet omfang, såfremt arbejdsgruppens forslag i bet. nr. 1201 om ændring af retsplejelovens § 509 gennemføres.

Det blev i debatten om lønindeholdelse i forbindelse med udlægsreformen endvidere fremhævet, at regler om lønindeholdelse ville kunne afhjælpe de tilfælde, hvor der ikke kunne foretages udlæg hos skyldneren, fordi denne havde sørget for ikke at eje noget, der kunne gøres til gen-

stand for udlæg, men hvor skyldneren i øvrigt oppebar en stor lønindkomst. Denne problemstilling er efter arbejdsgruppens opfattelse ikke svækket i betydning, idet det siden 1976 er blevet endnu mere udbredt, at også private personer anskaffer sig større varige forbrugsgoder ved leje eller leasing, ligesom det er blevet stadig mere udbredt, at den enkelte lønmodtagers løn går ind på en kassekredit med negativ saldo, hvilket i vidt omfang umuliggør udlæg også i forfalden løn.

Som anført i bet. nr. 1201, side 41, blev der på den anden side fremført en række synspunkter imod lønindeholdelse for private krav, som bevirkede, at Justitsministeriet ikke fandt det hensigtsmæssigt at fremsætte forslag om adgang til lønindeholdelse for private krav. Det blev således bl.a. anført, at det i betragtning af den virkning, indgrebet ville have på den enkelte skyldners økonomi, var betænkeligt at stille et så indgribende retsmiddel til rådighed for private kreditorer, og det blev endvidere fremhævet, at store dele af lavtlønsområdet måtte undtages fra sådanne regler. Det blev endvidere anført, at lønindeholdelse alene ville kunne anvendes over for A-skatteydere, og at mulighederne for lønindeholdelse ville blive begrænset af, at der ofte i forvejen blev tilbageholdt løn for bidragsgæld, og af trangsbeneficiereglerne. En regel om lønindeholdelse ville derfor i første række kun kunne omfatte lønmodtagere med gode indtægter, som formodentlig ikke have gæld til det offentlige.

Arbejdsgruppen er naturligvis enig i, at eventuelle regler om lønindeholdelse for private krav må indrettes således, at det sikres, at en skyldner ikke som følge af tvangsinddrivelsen fratages muligheden for at opretholde en beskeden levestandard for sig selv og sin husstand. Muligheden herfor vil naturligvis i betydeligt omfang være afhængig af skyldnerens indtægt, men også andre forhold, f.eks. omfanget af offentlige ydelser og tilskud til skyldneren, vil spille en betydelig rolle, når afgørelsen om, i hvilket omfang lønindeholdelse kan iværksættes, skal træffes.

Afgørelsen heraf må selv i et meget formaliseret system som f.eks. det svenske nødvendigvis altid bero på en konkret vurdering i den enkelte sag. Domstolene foretager allerede i dag ved behandlingen af forslag til gældssanering sådanne konkrete skøn, og det samme er tilfældet i de relativt få sager, hvor der gøres udlæg i optjent løn, og endelig foretages denne vurdering også, hvor fogedretten er klageinstans i sager om lønindeholdelse for underholdsbidrag. Under forudsætning af, at et regelsæt om lønindeholdelse indeholder passende trangsbeneficieregler og mulighed for at justere konkret urimelige resultater ved hjælp af regler om genoptagelse og appel, finder arbejdsgruppen ikke, at de retstekniske problemer i dag udgør et så væsentligt argument imod lønindeholdelse, at dette i sig selv bør føre til, at retsinstituttet forbeholdes offentlige fordringshavere.

Det blev endvidere i forbindelse med debatten om udlægsreformen

fremført, at lønindeholdelse for private krav ville kunne føre til afskedigelse af den enkelte skyldner, fordi arbejdsgiveren ønskede at undgå besværet ved at forestå lønindeholdelse. Hvis denne antagelse var rigtig, måtte man formode, at noget tilsvarende ville gøre sig gældende i de ganske mange tilfælde, hvor der allerede efter gældende ret iværksættes lønindeholdelse for offentlige krav.

Arbejdsgruppen er ikke i besiddelse af oplysninger, som giver grundlag for at vurdere, om de gældende regler om lønindeholdelse for offentlige krav har medført problemer af denne karakter. Arbejdsgruppen er dog opmærksom på, at omfanget af dette problem formentlig vil have en snæver sammenhæng med, hvor besværligt det vil være for skyldnerens arbejdsgiver at iværksætte lønindeholdelsen. Arbejdsgruppen har derfor ved udformningen af sit lovforslag lagt vægt på at opstiller et regelsæt, som vil være enkelt at administrere for den enkelte indeholdelsespligtige. Desuden vil eventuelle betænkeligheder kunne reduceres ved hjælp af regler i faglige overenskomster og/eller lovgivning, som forbyder afskedigelse, der skyldes, at arbejdsgiveren bliver pålagt at foretage lønindeholdelse. Lovregler herom findes i Norge og Sverige. På denne baggrund og under hensyn til de svenske og norske erfaringer finder arbejdsgruppen ikke, at de nævnte betænkeligheder på afgørende måde taler imod, at der åbnes adgang for private til at foretage lønindeholdelse.

Endelig blev det i betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning, side 81, anført, at nogle skyldnere kunne være fristet til hyppige jobskift for at undgå tvangsfuldbyrdelsen, når denne skete ved hjælp af lønindeholdelse. Dette argument kan vel ikke ganske afvises, såfremt der er tilnærmelsesvis fuld beskæftigelse. Omvendt kan det anføres, at den blotte mulighed for lønindeholdelse kan være medvirkende til at modvirke gældsætning og motivere skyldnere til at opfylde fordringshaverens krav frivilligt for at undgå, at arbejdsgiveren får kendskab til den enkelte skyldners økonomi.

Lønindeholdelse vil i de fleste tilfælde kun kunne anvendes hos skyldnere, der har en regelmæssig indkomst, hvori indeholdelse kan finde sted.

I forbindelse med dette forhold kan det oplyses, at der i 1990 ifølge oplysninger fra Danmarks Statistik var 229.690 selvstændige og 35.381 medhjælpende ægtefæller. På samme tidspunkt udgjorde antallet af beskæftigede lønmodtagere ialt 2.385.023, hvortil kom 97.753 efterlønsmodtagere og 857.607 pensionister.

Arbejdsgruppen har i det foranstående gengivet de vigtigste af de synspunkter, som tidligere har været anført for og imod lønindeholdelse for private krav, og har søgt at vurdere disse argumenters styrke i lyset af udviklingen. Gruppen må imidlertid fremhæve, at der ikke heri ligger en stillingtagen til, om et sådant regelsæt bør indføres. Det er for arbejds-

gruppen ganske utvivlsomt, at en adgang til lønindeholdelse for private krav vil forbedre fordringshaverens mulighed for at få fuldbyrdet sine forfaldne krav. Det er endvidere klart, at reglen om lønindeholdelse vil bevirke at inddrivelsen i forhold til lønmodtagere vil blive effektiviseret, medens inddrivelsen i forhold til andre grupper i samfundet ikke med et sådant forslag vil blive intensiveret. Spørgsmålet, om reglen om lønindeholdelse for private krav skal indføres eller ej, er således ikke kun et spørgsmål om modernisering og forenkling af domstolenes sagsbehandling, men også et fordelingspolitisk spørgsmål. Det har i arbejdsgruppen endvidere været anført, at en effektivisering af mulighederne for tvangsfuldbyrdelse hos lønmodtagere indebærer en mulighed for, at erhvervslivet vil udvide sin kreditgivning til denne befolkningsgruppe. Det ønskelige i en sådan mulig konsekvens af forslaget beror også på en politisk vurdering.

Arbejdsgruppen skal derfor afstå fra at anbefale eller fraråde et sådant regelsæt gennemført. Arbejdsgruppen har herefter set det som sin opgave at vise, hvorledes regler om lønindeholdelse kan udformes, såfremt der er politisk vilje til at stille dette retsinstitut til de private fordringshaveres rådighed. Ved overvejelserne om, hvorledes regelsættet i givet fald kan udformes, har arbejdsgruppen i overensstemmelse med sit kommissorium tillagt det betydelig vægt at udforme reglerne således, at de af fogedretterne kan administreres med så lille et tidsforbrug som muligt samtidig med, at regelsættet i forhold til både fordringshavere, skyldnere og indeholdelsespligtige i videst muligt omfang skal fremstå som enkelt og overskueligt.

3. I hvilket forum skal begæringer om lønindeholdelse behandles.

Som det fremgår af kapitel 3 behandles såvel offentlige krav som private krav i Sverige af samme myndighed, og det har derfor været naturligt for arbejdsgruppen at overveje, om det ville indebære væsentlige fordele at indføre et lignende system i Danmark, hvor offentlige krav nu inddrives af kommunale pantefogeder, statslige toldfogeder og af Kongeriget Danmarks Hypotekbank, mens private krav inddrives ved domstolenes mellemkomst.

En sammenlægning af al tvangsfuldbyrdelse hos en enkelt myndighed kunne byde på visse fordele, idet inddrivelse af en flerhed af pengekrav mod en enkelt skyldner bedre kunne koordineres, og det kunne bedre sikres, at inddrivelsen af offentlige og private krav skete efter samme retningslinier.

Det må imidlertid efter arbejdsgruppens opfattelse anses for udelukket at overføre fogedrettens arbejdsopgaver til pante- eller toldfogeder. De

fundamenter, som efter retsplejelovens § 478 kan danne grundlag for udlæg, er af en så forskelligartet og tildels usikker karakter, at det må anses for en afgørende retssikkerhedsgaranti, at skyldnerens eventuelle indsigelser kan **underkastes** en efterprøvelse i retsplejens former, og dette synspunkt har selv sagt endnu større vægt i de tilfælde, hvor fuldbyrdelse iværksættes helt uden fundament, dvs. i umiddelbare fogedforretninger, og i arrest og forbudsforretninger.

Skulle al tvangsfuldbyrdelse samles hos en enkelt myndighed, måtte det derfor efter arbejdsgruppens opfattelse være i fogedretten.

Arbejdsgruppen har imidlertid ikke efter kommissoriet fundet at burde fremsætte forslag til ændring af de gældende kompetenceregler, således at inddrivelse af offentlige krav, der igennem mange år har været varetaget på tilfredsstillende måde af pante- og toldfogederne, overføres til fogedretterne.

4. Sagsbehandlingen i fogedretten.

4.1. Gældende ret.

De gældende regler om behandlingen af anmodninger om tvangsfuldbyrdelse følger den almindelige hovedregel om, at retsplejen er mundtlig, og fogedretten har efter gældende ret ikke mulighed for at træffe afgørelser på skriftligt grundlag, når bortses fra afgørelser om afvisning eller henvisning. I sådanne tilfælde retter afgørelsen sig imidlertid alene mod den ene af fogedsagens parter. Beslutninger om udlæg træffes derimod undtagelsesfrit i et retsmøde og som altovervejende hovedregel på grundlag af de oplysninger, som mundtligt forelægges fogedretten.

Det vigtigste element i den del af fogedretsproceduren, som drejer sig om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav, er efter gældende ret utvivlsomt skyldnerens pligtmæssige forklaring om sin egen og husstandens økonomiske forhold. Denne forklaring vil ofte være ganske kortfattet, idet en rutineret foged og en rutineret rekvirent meget hurtigt vil være i stand til at bringe klarhed over, om skyldneren ejer noget, som kan være genstand for udlæg. Skal der i forbindelse med udlægsforretningen fastsættes en afdragsordning, skal fogedretten alene afklare, om skyldneren rent faktisk kan afvikle gælden over 10 måneder (jf. retsplejelovens § 525), mens fogedretten ikke behøver at interessere sig for skyldnerens løbende likviditet i øvrigt.

Skal der indføres regler om lønindeholdelse, vil kravene til sagens oplysning blive ganske anderledes end nu. Som nærmere omtalt i afsnit 5., har arbejdsgruppen fundet det hensigtsmæssigt at foreslå, at der ved lønindeholdelse for private krav skal trækkes med en bestemt individuelt fastsat procent af skyldnerens nettoløn efter skattetræk. Arbejdsgruppens forslag forudsætter derfor, at der - i lighed med svensk og norsk ret -

foretages en individuel bedømmelse af, hvor stor en del af indtægten den enkelte skyldner kan eller burde kunne undvære. For at kunne foretage en sådan individuel bedømmelse må der som udgangspunkt skulle tilvejebringes ret præcise oplysninger om skyldnerens indtægt, forsørgerpligt og faktiske udgifter, ligesom fogedretten må tage stilling til, hvilke faste udgifter det vil være rimeligt at lade indgå i en beregning af, hvor stor en procent, der kan foretages lønindeholdelse med.

Skal de nævnte oplysninger tilvejebringes ved hjælp af det gældende regelsæt, hvor skyldnerens indenretlige forklaring er det vigtigste oplysningsmiddel, må det helt sikkert antages, at det enkelte fogedretsmødes varighed vil blive væsentlig forlænget. Dertil kommer, at det så godt som aldrig vil være muligt at slutte en sag, uden at skyldneren har været mødt i fogedretten, og behovet for politifremstillinger vil derfor stige mærkbart.

Det må endvidere antages, at antallet af sager, som kan slutes ved, at skyldneren afgiver insolvenserklæring, vil falde, og at fordringshaverne formentlig altid vil kræve, at muligheden for lønindeholdelse efterprøves til bunds, medmindre det helt undtagelsesvis skulle være muligt at foretage udlæg med fuld dækning uden skyldnerens tilstedeværelse. Endelig må selve muligheden for lønindeholdelse antages at føre til en ikke ubetydelig stigning i antallet af fogedsager.

På den baggrund må en indførsel af adgang til at foretage lønindeholdelse for private krav efter arbejdsgruppens opfattelse kræve en betydelig ressourcetilførsel til fogedretterne, medmindre reglerne om fremgangsmåden ved behandlingen af fogedsager samtidig ændres væsentligt.

4.2. Generelle overvejelser om sagsbehandlingen.

Arbejdsgruppen har imidlertid fundet det nærliggende at overveje, om der i forbindelse med indførelse af regler om lønindeholdelse for private krav samtidig - uden retssikkerhedsmæssige betænkeligheder - kan indføres en anden arbejdsform i fogedretten, hvor der særligt tages hensyn til behovet for en hurtig og effektiv sagsbehandling.

Arbejdsgruppen må i denne forbindelse fremhæve, at overvejelserne om ændret behandlingsform har direkte sammenhæng med forslaget om lønindeholdelse. Indføres dette retsinstitut ikke, er der efter arbejdsgruppens opfattelse ikke grund til at ændre i det bestående regelsæt udover de forslag som er indeholdt i arbejdsgruppens tidligere betænkning 1201, idet begæringer om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav udelukkende ved hjælp af udlæg næppe kan tænkes behandlet mere effektivt end i det nuværende system.

I såvel Norge som Sverige anvendes i vidt omfang skriftlig behandling af sager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav. Såfremt en sådan **behand-**

lingsform kombineres med anvendelsen af moderne teknologi og direkte adgang til de offentlige registre, som indeholder oplysninger af betydning for tvangsfuldbyrdelsen, er det efter arbejdsgruppens opfattelse muligt at opstille et regelsæt, som nok forudsætter en ressourcetilførsel til fogedretterne, men som samtidig vil medføre et fald i antallet af **politi**-fremstillinger af skyldnere i fogedretten og dermed et fald i politiets resourceforbrug.

Den første forudsætning for, at regler om skriftlig behandling kan praktiseres med succes, er, at fogedretterne fra fordringshaverne eller disses repræsentanter modtager et materiale, som indeholder en sikker identifikation af skyldneren, herunder skyldnerens cpr./se. nr. med henblik på registersøgning. Kravet om angivelse af cpr./se. nr. vil ikke frembyde noget problem for de fordringshavende, som kan karakteriseres som professionelle kreditgivere, idet sådanne, bl.a. af hensyn til indberetningen til skattemyndighederne, allerede har ret og pligt til at afkræve låntagerne denne oplysning. Også kreditgivere uden indberetningspligt vil, såfremt den foreslåede ændring af retsplejelovens § 488 gennemføres, have ret til at afkræve en medkontrahent cpr./se. nr. I de tilfælde, hvor en fordringshaver ikke er i besiddelse af disse oplysninger, forudsætter arbejdsgruppen, at fogedretten selv vil kunne fremskaffe den manglende oplysning ved træk i et centralt offentligt register. Det er endvidere nødvendigt, at fordringshaverens skriftlige begæring indeholder en nøjagtig opgørelse af fordringen opsplittet i hovedstol, omkostninger, påløbne renter og anvendt rentesats. Disse oplysninger vil af fogedretten, ved en eventuel afgørelse om lønindeholdelse, skulle videregives til skyldneren og den lønindeholdelsespligtige. Disse får herved mulighed for at følge afviklingen af fordringen og for at kontrollere, at indbetalinger på fordringen afskrives korrekt.

Arbejdsgruppen foreslår derfor en udvidelse af reglen i retsplejelovens § 488, der fastsætter, hvilke oplysninger fordringshaveren skal afgive ved fremsættelse af anmodning om tvangsfuldbyrdelse. For at lette indkodningen af sagen på det edbudstyr, som forudsættes anskaffet, foreslår arbejdsgruppen, at justitsministeren skal kunne foreskrive en bestemt form, der skal anvendes ved fremsættelse af en anmodning om tvangsfuldbyrdelse.

Når sagen er journaliseret, vil der ganske som efter gældende ret under alle omstændigheder skulle foretages en vis prøvelse af grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen, men herefter vil den skriftlige behandling afvige meget væsentligt fra det gældende regelsæt.

4.3. Indhentelse af oplysninger.

Arbejdsgruppen foreslår, at der i lighed med norsk og svensk ret indføres

regler, som pålægger skyldneren at give de oplysninger, der er nødvendige for tvangsfuldbyrdelsen. Dette kan rent praktisk gennemføres ved, at der til skyldneren udsendes et oplysningsskema, som, hvis det udfyldes korrekt, tilvejebringer de nødvendige oplysninger, der skal danne grundlag for fogedrettens afgørelse, hvad enten denne skal gå ud på lønindeholdelse, udlæg eller konstatering af, at der ikke kan opnås dækning for fordringshaverens krav. Da der vil være tale om pligtmæssige oplysninger til en offentlig myndighed, vil det være strafbart for skyldneren at give forkerte oplysninger eller bevidst at fortie oplysninger af betydning.

Oplysningsskemaet bør indeholde oplysninger om strafansvaret. Arbejdsgruppen finder på denne baggrund, at skyldnerens egne oplysninger som udgangspunkt må lægges til grund for sagsbehandlingen, men registeroplysninger vil eventuelt kunne supplere skyldnerens egne oplysninger.

I Norge og Sverige har det vist sig, at en betydelig del af skyldnerne undlader at reagere på fogedrettens skriftlige henvendelse. Arbejdsgruppen har overvejet, om reaktionen på en sådan passivitet hos skyldneren burde være, at skyldneren blev tilsagt og eventuelt politifremstillet i fogedretten. En sådan løsning ville fastholde udgangspunktet i gældende ret, nemlig at det er skyldneren selv, som eventuelt ved hjælp af tvangsmidler skal fremkomme med de nødvendige oplysninger.

De lettelser, som en overgang til skriftlig behandling i øvrigt vil kunne medføre, ville imidlertid hurtigt gå tabt ved en sådan ordning, og arbejdsgruppen foreslår derfor, at der også her i landet åbnes mulighed for, at fogedretten selv tilvejebringer de manglende oplysninger.

Sådanne oplysninger vil kunne fremskaffes, såfremt det pålægges offentlige myndigheder, og i et vist omfang også private, at bidrage til sagens oplysning. Arbejdsgruppen finder som udgangspunkt ikke, at regler i denne retning vil frembyde principielle betænkeligheder, idet såvel offentlige myndigheder som private, fysiske og juridiske personer allerede efter de gældende regler om vidnepligt kan tvinges til at fremkomme med oplysninger af betydning for tvangsfuldbyrdelsen. Som en konsekvens af dette synspunkt må pligten til at afgive skriftlige oplysninger være begrænset af vidnefritagelsesreglerne.

Oplysningerne vil i praksis kunne fremskaffes på flere forskellige måder. En meget væsentlig del af de oplysninger, som vil have interesse, vil kunne findes ved søgning i CPR-registeret, de af skattemyndighederne førte registre, Centralregisteret for Motorkøretøjer, Værdipapircentralens register og de af domstolene førte tingbøger og personbøger.

Såfremt der åbnes mulighed for, at fogedretten direkte kan trække de relevante oplysninger i sådanne registre, vil det indebære en meget væsentlig tidsmæssig besparelse i forhold til en mere traditionel fremgangsmåde, hvor fogedretten skriftligt skal anmode den relevante tredjemand

om oplysninger. Arbejdsgruppen bemærker i denne forbindelse, at det må forudsættes, at der vil blive givet pante- og toldfogeder og Hypotekbanken samme muligheder som fogedretterne for at trække på offentlige registre som led i disse myndigheders inddrivelse af offentlige krav.

Arbejdsgruppen har ved henvendelse til Told- og Skattestyrelsen, Socialministeriet, Arbejdsministeriet og Kommunernes Landsforening tilvejebragt informationer om, hvilke oplysninger det - ud over cpr. **registrets** oplysninger - vil være muligt at trække direkte i offentlige registre, såfremt fogedretten udstyres med den nødvendige teknologi.

Oplysninger om en persons seneste arbejdsgiver kan hentes i Told- og Skattestyrelsens registre, om end disse oplysninger ikke altid vil være helt opdaterede. I samme registre kan hentes oplysninger om en persons indtægts- og formueforhold i foregående kalenderår, og der kan **tilvej** ebringes oplysninger om indlån og andre aktiver placeret i pengeinstitutter.

Ved søgning i Det Centrale Fordringsregister kan det afklares, hvilken gæld en person har til det offentlige, samt hvilken myndighed der har gælden til inddrivelse.

Endvidere kan der i et vist omfang tilvejebringes oplysninger om de såkaldte overførelsesindkomster.

Anvendelsen af moderne edb-teknik er for så vidt angår den offentlige forvaltning reguleret i lov om offentlige myndigheders registre og for så vidt angår virksomheder m.v. i lov om private registre. De registre, som er eller måtte blive oprettet ved domstolene, er ikke omfattet af reguleringen i denne lovgivning.

Europarådets konvention af 28. januar 1981 om beskyttelse af det enkelte menneske i forbindelse med elektronisk databehandling af personoplysninger, indeholder også regler om registerbeskyttelse, jf. bekendtgørelse nr. 59 (Lovtidende C) af 16. maj 1991. Danmark har ratificeret denne konvention den 6. oktober 1989.

Europarådskonventionen finder anvendelse på *elektroniske registre med personoplysninger i den offentlige og private sektor* og har til formål at sikre respekten for det enkelte menneskes grundlæggende rettigheder, især retten til privatlivets fred i forbindelse med **elektronisk** databehandling af personoplysninger.

Konventionen stiller bl.a. krav om, at personoplysninger, som behandles elektronisk, skal indsamles og behandles rimeligt og lovligt, at de kun må lagres til nærmere bestemte og lovlige formål, og at de ikke må anvendes på en måde, som er uforenelig med disse formål. Oplysningerne skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere end, hvad der kræves til opfyldelse af de formål, de er lagret til. De skal være nøjagtige, de skal om nødvendigt føres ajour, og de skal opbevares i en form, som ikke muliggør identifikation af de registrerede personer i videre omfang end nødvendigt for det formål, de er lagret til.

Der stilles efter konventionen bl.a. også krav om, at datasubjektet (den, som registret indeholder oplysninger om) skal have mulighed for at få kendskab til registrets eksistens, at der skal være adgang til registerindsigt, og at der skal være fastsat regler om adgangen til at videregive oplysninger om de registrerede til andre.

Endelig kan det nævnes, at det i konventionen forudsættes, at der i almindelighed etableres et eksternt tilsyn med edb-registre.

I lyset af denne konvention har Europarådet desuden udarbejdet en række rekommandationer, hvori konventionens principper udmøntes.

I øvrigt har EF-kommissionen udarbejdet et forslag til direktiv om beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger. Direktivets indhold ligger ikke fast på nuværende tidspunkt. Kommissionen forventes i løbet af 1992 at fremlægge et nyt direktivudkast.

Arbejdsgruppen er opmærksom på, at gruppens forslag om arbejdsgangen i fogedretten kan rejse en række spørgsmål vedrørende **registerbeskyttelse**.

Arbejdsgruppen finder ikke, at der er grundlag for nogen konkret betænkelighed ved de foreslåede regler særligt under hensyn til, at fogedretten er en judiciel myndighed, hvis personalesammensætning og arbejdsform under alle omstændigheder sikrer borgerne en meget høj grad af retssikkerhed. De foreslåede regler gør ingen ændring heri.

Det må imidlertid antages, at 'sagerne' i fogedretten af hensyn til en rationel sagsbehandling i vid udstrækning vil foreligge på edb og vil blive systematiseret på en sådan måde, at de får karakter af et register. Herved vil sagerne i fogedretten formentlig - i det mindste i et vist omfang - komme til at falde ind under Europarådskonventionens anvendelsesområde. Dette vil nødvendiggøre, at reglernes konkrete udformning tilpasses indholdet af denne konvention.

Hertil kommer de særlige spørgsmål, der kan rejse sig i forbindelse med arbejdsgruppens forslag om en relativt omfattende adgang til at trække på andre offentlige registre.

Af mere specielle problemer i forbindelse med denne registeradgang for fogedretten kan nævnes, at den vil forudsætte ændringer i registerforskrifterne for de pågældende registre, ligesom videregivelse af oplysninger kan være udelukket p.g.a. internationale forpligtelser, f.eks i tilfælde, hvor oplysningerne oprindeligt er indhentede fra udenlandske myndigheder.

Arbejdsgruppen finder, at de krav, som i registermæssig henseende stilles til en lovgivning som den foreslåede, i et vist omfang vil være opfyldt ved arbejdsgruppens forslag set i sammenhæng med retsplejelovens regler samt de administrative regler, som knytter sig hertil. Disse regler tager således - i det mindste i et vist omfang - stilling til formålet med registreringen af oplysningerne, afgrænsningen af, hvilke oplysninger,

der er tale om at indhente, fastlæggelsen af, hvad oplysningerne skal bruges til, og hvornår de kan videregives.

Man har imidlertid ikke fundet at burde foretage en mere præcis undersøgelse af de registerbeskyttelsesspørgsmål, som forslaget rejser, men indskrænker sig til at påpege deres eksistens.

Når arbejdsgruppen har indtaget denne holdning, beror det særligt på, at det over for arbejdsgruppen er oplyst, at der for tiden i Justitsministeriet foregår en række overvejelser om den fremtidige brug af edb ved retterne, ligesom der i Folketinget behandles et lovforslag vedrørende edb i tinglysningen og registrering af visse rettigheder i biler m.v.

Det er på dette grundlag arbejdsgruppens forventning, at der i løbet af forholdsvis kort tid vil foreligge principielle beslutninger samt eventuelt tillige en række praktiske erfaringer, som kan blive af væsentlig betydning for den konkrete udformning af regler om registerbeskyttelse i forbindelse med de af arbejdsgruppen foreslåede arbejds gange.

De oplysninger, som på denne måde tilvejebringes, vil alle være omfattet af skyldnerens oplysningspligt. Arbejdsgruppen finder det derfor ubetænkeligt at åbne adgang for fogedretten til direkte søgning af information i fremmede registre. Arbejdsgruppen har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at det rent teknisk er muligt at sikre, at kun de medarbejdere, som har fået bemyndigelse af dommeren, kan søge i de pågældende registre, samt at de indhentede oplysninger kun vil være tilgængelige for parter, som har en retlig interesse i sagen, idet arbejdsgruppen herved forudsætter, at tilvejebragte oplysninger, som på denne måde tilgår **fogedretten**, er omfattet af retsplejelovens § 41, stk. 1, da de tilvejebringes som led i en judiciel behandling af en konkret sag.

Det må imidlertid erkendes, at de oplysninger, som findes i de nævnte registre, ikke altid vil være tilstrækkelige til, at der vil kunne træffes en afgørelse, og arbejdsgruppen foreslår derfor, at det udover søgning i registre skal være muligt for fogedretten ved direkte henvendelse til andre, herunder f.eks. skyldnerens arbejdsgiver og pengeinstiut, at fremskaffe nødvendige oplysninger. Sådanne oplysninger vil kunne afgives kortfattet på et skema fremsendt af fogedretten, og der vil således efter arbejdsgruppens opfattelse ikke blive pålagt tredjemand nogen væsentlig arbejdsbyrde i forbindelse med opgaven.

Hvis man skal opnå større effektivitet og smidighed, bør fogedretten endvidere have mulighed for såvel i sager, som behandles skriftligt, som i andre tilfælde at indhente nødvendige oplysninger pr. telefon, f.eks. i form af telefonisk henvendelse til lønningsbogholderiet på skyldnerens arbejdsplads. Arbejdsgruppen finder dog ikke, at en sådan regel bør strækkes så vidt, at der ligefrem bør påhvile tredjemand en pligt til at afgive telefoniske oplysninger. Arbejdsgruppen har herved lagt vægt på, at det ikke er muligt for tredjemand at sikre sig mod misforståelser, og at

der i øvrigt er knyttet flere usikkerhedsmomenter til denne kommunikationsform.

Når fogedretten har indhentet alle oplysninger, kunne det overvejes, om det tilvejebragte materiale herefter skulle forelægges for fordringshaveren, før en afgørelse blev truffet. Skyldneren derimod har allerede i forbindelse med opfordringen til at udfylde det tidligere nævnte oplysningsskema fået mulighed for at ytre sig om, hvorledes tvangsfuldbyrdelsen ønskes gennemført.

Arbejdsgruppen finder imidlertid ikke, at en høring af fordringshaveren er nødvendig, idet fogedretten ved sin afgørelse under alle omstændigheder skal søge at tilvejebringe fuld dækning for fordringshaverens krav.

Fogedretten bør altså efter arbejdsgruppens opfattelse kunne træffe afgørelse på dette stadium af sagen uden yderligere indlæg fra parterne.

Såfremt der afsættes en passende kort frist - f.eks. 14 dage - for skyldneren til at besvare fogedrettens skriftlige henvendelse, vil en afgørelse efter arbejdsgruppens opfattelse i langt hovedparten af de sager, som behandles skriftligt, kunne foreligge ca. en måned efter, at anmodningen om tvangsfuldbyrdelse er indgået til fogedretten.

Selvom der åbnes mulighed for, at fogedretten selv kan søge at tilvejebringe manglende oplysninger, og selv om formodningsreglen i kilde-skattelovens § 73 foreslås overført, vil der utvivlsomt forekomme sager, hvor det ikke er muligt at tilvejebringe tilstrækkeligt sikre oplysninger under en skriftlig behandling. I sådanne tilfælde bør fogedretten have mulighed for at nægte at fremme forretningen. Dette betyder ikke, at fordringshaveren ikke kan få domstolenes bistand til at gennemføre sit krav, men fordringshaveren må i sådanne tilfælde efter arbejdsgruppens opfattelse henvises til at søge sagen fremmet under traditionel mundtlig behandling efter de gældende regelsæt.

4.4. Skriftlig behandling.

Som tidligere nævnt er det hovedreglen i dansk ret, at retsplejen er mundtlig. Fogedforretninger er en del af den egentlige retspleje, og det kan derfor give anledning til principielle betænkeligheder at forlade mundtlighedsprincippet på et område, som repræsenterer en meget stor del af domstolenes arbejdsområde.

Fogedsagerne adskiller sig imidlertid på væsentlige punkter fra de egentlige retssager bl.a. derved, at det i det mindste i sager om fuldbyrdelse af pengekrav kun sjældent er omtvistet, om fordringshaverens krav består. Det væsentligste element i sagsbehandlingen i disse sager går derfor ud på under anvendelse af retsplejelovens regler at tage stilling til, om kravet kan gennemføres, og hvorledes dette i bekræftende fald skal ske.

Som følge af reglerne om skyldnerens påvisningsret og trangsbeneficereglerne kan fordringshaveren kun i begrænset omfang påvirke afgørelsen, og det er i praksis kun sjældent, at fordringshaveren kan bidrage til sagens oplysning for så vidt angår oplysning om genstande for tvangsfuldbyrdelsen. Langt det vigtigste element i fogedproceduren er skyldnerens oplysninger. I det omfang skyldneren ønsker at påvirke udfaldet af fogedsagen ved at fremkomme med oplysninger om sine økonomiske forhold, kan dette efter arbejdsgruppens opfattelse ske på fuld betryggende vis, ved at skyldneren skriftligt meddeler de nødvendige oplysninger og tilkendegiver, hvorledes han ønsker eventuelt at udnytte sin påvisningsret. Dertil kommer, at de fleste sager om fuldbyrdelse af pengekrav er af rutinepræget karakter og kun sjældent giver anledning til tvist.

For skyldneren vil den skriftlige behandling i de sager, hvor fordringshaverens krav ikke bestrides, indebære betydelige fordele, navnlig derved at skyldneren ikke tvinges til at bede sig fri for arbejde for at møde i fogedretten. I nogle retskredse kan der endvidere være ikke ubetydelige afstande mellem skyldnerens bopæl og fogedrettens kontor, således at skriftlig behandling også for skyldnere, som ikke er i arbejde, vil kunne indebære en vis lettelse.

I lov om kreditaftaler § 30, og i kreditkøbslovens § 16 er det fastsat, at en skyldner i visse tilfælde, hvor gælden kan henføres til køb af løsøre, kan anmode om, at fordringshaveren bliver henvist til at søge sig fyldestgjort ved at tilbagetage det solgte. Fogedretten skal i sådanne tilfælde tage stilling til, om anmodningen kan imødekommes, hvilket hyppigt vil kræve, at skyldneren afhøres om eventuelle tredjemandsrettigheder over det solgte. Beslutter fogedretten at anvende bestemmelsen, skal fogedretten fastsætte værdien af det solgte og begge fogedsagens parter kan i denne situation kræve omvurdering. Sådanne sager er efter arbejdsgruppens vurdering uegnede til skriftlig behandling og er derfor holdt uden for forslaget.

Arbejdsgruppen finder det i øvrigt ubetænkeligt at foreslå regler om skriftlig behandling af de fogedsager, som angår tvangsfuldbyrdelse af pengekrav, såfremt det fastholdes, at behandlingen af tvister mellem fordringshaveren og skyldneren skal ske mundtligt.

Arbejdsgruppen har som følge heraf udformet lovudkastet således, at enhver indsigelse fra skyldneren mod det af fordringshaveren fremsatte krav automatisk skal medføre, at fogedretten nægter at fremme sagen på skriftligt grundlag, selv i de tilfælde hvor indsigelsen forekommer grundløs. Forkastes indsigelsen senere under en efterfølgende mundtlig behandling - hvor fogedretten som følge af indsigelsen altid skal beklædes af en jurist - må skyldneren selvsagt bære omkostningerne ved den mundtlige behandling. Når dette regelsæt suppleres med de gældende regler om fogedrettens pligt til af egen drift at efterprøve grundlaget for

tvangsfuldbyrdelsen og med regler, som sikrer en udførlig skriftlig vejledning af skyldneren, og som indeholder mulighed for fogedretten til ud fra et betænkkelighedskriterium at nægte at fremme sagen på skriftligt grundlag og herudover smidige regler om genoptagelse på skyldnerens begæring, finder arbejdsgruppen heller ikke, at hensynet til retssikkerheden taler imod at **indføre** regler om skriftlig behandling af fogedsager, der angår tvangsfuldbyrdelse af pengekrav.

Udgangspunktet for arbejdsgruppens overvejelser om at indføre skriftlig behandling har været, at en sådan behandlingsform skønnes særlig velegnet til de tilfælde, hvor der træffes afgørelse om lønindeholdelse, idet de fleste af de oplysninger, som er nødvendige for at kunne træffe en sådan afgørelse, med de foreslåede regler om tredjemands oplysningspligt og fogedrettens adgang til søgning i fremmede registre kan fremskaffes, hvad enten skyldneren aktivt medvirker til sagens oplysning eller ej.

Imidlertid vil det også være muligt og hensigtsmæssigt at behandle en række af de sager, hvor fordringshaveren primært søger udlæg for sit tilgodehavende, på skriftligt grundlag. Arbejdsgruppen skal herved navnlig pege på de tilfælde, hvor fordringshaveren ønsker udlæg i en bestemt løsørengenstand, der er underpantsat til fordringshaveren som sikkerhed for dennes krav, samt til de ikke helt få tilfælde, hvor fordringshaveren ønsker efterprøvet, om skyldneren ejer mere værdifulde aktiver, idet eksistensen af sådanne aktiver meget ofte vil kunne konstateres gennem de forskellige registre, som fogedretten efter forslaget får adgang til (f.eks. Værdipapircentralens register, Centralregisteret for Motorkøretøjer, den kommende Bilbog, Skibsregisteret, Luftfartøjsregisteret og de af domstolene førte tingbøger og personbøger).

Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der også skal kunne foretages udlæg i de tilfælde, hvor sagen behandles på skriftligt grundlag.

Arbejdsgruppen må erkende, at der kan forekomme tilfælde, hvor der kan være behov for en indenretlig afhøring af skyldneren. Behovet for en sådan afhøring vil normalt bedst kunne vurderes af fordringshaveren, og arbejdsgruppen foreslår derfor, at det som udgangspunkt skal stå fordringshaveren frit for at forlange mundtlig behandling af en hvilken som helst sag fra første færd. For at forhindre, at enkelte rekvirenter misbruger adgangen til mundtlig behandling ved at kræve en sådan i ganske ukomplicerede, rutineprægede sager, hvor der ikke på forhånd er grund til at betvivle hensigtsmæssigheden af skriftlig behandling, **foreslås** det dog, at fogedretten også af egen drift skal kunne bestemme, at sagen skal behandles skriftligt.

De arbejdsmæssige lettelser ved den skriftlige behandling, der også vil gøre sig gældende for kreditor, og risikoen for forgæves afholdte omkostninger ved mundtlig behandling vil efter arbejdsgruppens opfattelse i sig

selv være tilstrækkelige styringsinstrumenter til at sikre en hensigtsmæssig fordeling mellem mundtlig og skriftlig behandling. Det må imidlertid fremhæves, at der for fordringshaveren, bortset fra krav omfattet af § 30 i lov om kreditaftaler, er fuldstændig valgfrihed mellem mundtlig og skriftlig behandling efter arbejdsgruppens forslag.

Den model for den fremtidige sagsbehandling i fogedretten, som arbejdsgruppen opstiller i sit lovforslag, sikrer efter arbejdsgruppens opfattelse, at der ikke forbruges unødvendige ressourcer på de rutineprægede sager, medens der på den anden side vil være de samme muligheder som efter gældende ret for at undergive de mere komplicerede sager en dyberegående behandling.

Arbejdsgruppen har under sine drøftelser af den fremtidige sagsbehandlingsform i fogedretten også drøftet andre løsningsmuligheder. Det har således været overvejet at opretholde det nuværende udgangspunkt, hvorefter alle sager indledes med et retsmøde, hvortil begge parter indkaldes. Udebliver skyldneren, kunne man herefter skride til afgørelse på grundlag af de oplysninger fogedretten selv kunne tilvejebringe.

En sådan ordning ville indebære, at skyldnerens udeblivelse alene ville medføre processuelle skadevirkninger, behovet for politifremstilling ville blive mindre end efter gældende ret, og fordelene ved moderne teknologi ville også i en sådan ordning kunne udnyttes, omend i mindre omfang end ved den af arbejdsgruppens foreslåede ordning.

Arbejdsgruppen er opmærksom på, at indførelse af skriftlig behandling kan frembyde visse betænkeligheder, hvis reglerne også kommer til at gælde i sager om udlæg på grundlag af påkrav, jf. udkastet til regler herom i betænkning nr. 1201/1990 om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen. I sådanne tilfælde vil grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen hverken være en retskraftig dom eller bero på skyldnerens aktive medvirken, men antagelig i langt de fleste sager bero på ren passivitet fra skyldnerens side.

Under disse **forhold** kan det ikke udelukkes, at ikke-eksisterende eller urigtigt opgjorte krav tvangsfuldbyrdes i videre omfang, end det ellers ville være tilfældet. Arbejdsgruppen har på den baggrund overvejet, hvorvidt sager om udlæg på grundlag af påkrav burde undtages fra den skriftlige behandling.

Under drøftelserne af dette spørgsmål er der blevet henvist til risikoen for, at skyldnere, der har en indsigelse mod kravet, undlader at fremsætte indsigelsen, når dette skal ske skriftligt. Der er også blevet peget på muligheden for, at den kontrol, domstolene på det foreliggende grundlag udøver med kravets berettigelse, kunne blive mindre effektiv, når den - som det følger af påkravsordningen - foretages af en kontormedarbejder og ikke af en jurist, således som det er tilfældet ved udeblivelsesdomme.

Heroverfor er der henvist til, at skyldneren ved at fremsætte indsigelse

mod kravet kan forhindre ikke alene, at påkrav kan give grundlag for tvangsfuldbyrdelse, men også videre skriftlig behandling af en sag, efter at den er påbegyndt i fogedretten, og at den mulighed, der under den gældende retstilstand er for skriftlig forberedelse af domssager, udnyttes i et sådant omfang, at et stort antal udeblivelsesdomme allerede i dag afsiges på et skriftligt grundlag svarende til det, der følger af udkastet til påkravsordning.

Det har også været overvejet, om de af arbejdsgruppen foreslåede regler skulle udbygges, således at fogedretten, i de tilfælde hvor en afgørelse ikke kan træffes i et retsmøde, hvor skyldneren er repræsenteret, før afgørelsen blev truffet skulle udsende et udkast til afgørelse, som parterne herefter fik en frist til at kommentere.

Det er altså klart, at der udover de af arbejdsgruppen foreslåede regler vil kunne opstilles andre forslag. Arbejdsgruppen har imidlertid fundet, at de nu foreslåede regler er dem blandt flere mulige, som bedst lever op til kommissoriets indhold.

5. De nærmere regler om lønindeholdelse.

Når pengekrav skal tvangsfuldbyrdes efter de gældende regler, vil fuldbyrdelse som udgangspunkt blive gennemført ved, at fordringshaveren tvangsrealiserer skyldnerens formue, eller ved, at skyldneren indgår på en afdragsordning for at undgå en sådan tvangsrealisation. Sådant fuldbyrdelse, som alene retter sig mod den allerede eksisterende aktivmasse, gennemføres som udgangspunkt uden hensyntagen til, om skyldneren i øvrigt gør, **hvad** han kan for at betale sin gæld, og begrænses alene af transgbeneficiere reglerne. Fuldbyrdelsen berører som udgangspunkt kun skyldneren og kommer kun til omverdenens kundskab, såfremt det er nødvendigt at inddrage tredjemand for at gennemføre en sikringsakt. Ved et udlæg afskæres skyldneren fra at disponere over netop det udlagte aktiv, men fuldbyrdelsen begrænser i øvrigt ikke skyldnerens økonomiske handlefrihed.

Ved lønindeholdelse retter fuldbyrdelsen sig mod skyldnerens fremtidige indtægter, og indgrebet vil i kortere eller længere tid begrænse skyldnerens økonomiske handlefrihed. Indgrebet må nødvendigvis komme til omverdenens kendskab, idet ordren om **tilbageholdelse** retter sig mod skyldnerens arbejdsgiver eller anden indeholdelsespligtig person. Det kan ikke afvises, at det besvær, som den indeholdelsespligtige påføres, vil kunne skade skyldnerens beskæftigelsesmuligheder. Denne problematik er imidlertid allerede velkendt her i landet, idet der i en lang årrække har været foretaget lønindeholdelse for en række offentlige krav, og arbejdsgruppen har som tidligere nævnt intet grundlag for at vurdere, om det vil forringe skyldnerens stilling på arbejdsmarkedet, at der også åbnes mulighed for lønindeholdelse for private krav.

Arbejdsgruppen finder derimod, at det rent principielt vil være uheldigt at anvende tvangsmidler over for personer, som allerede gør, hvad de kan for af deres løbende indtægt at betale forfalden gæld. Det foreslås derfor - inspireret af norsk ret - at en skyldner skal kunne forhindre retsmidlets anvendelse ved over for fogedretten at godtgøre, at den del af indtægten, som ikke medgår til opretholdelsen af en beskeden levelfod, allerede anvendes til betaling af gæld og fortsat vil blive anvendt således.

Der skal være tale om reel gæld, om en reel afviklingsordning, og skyldner må ikke have indrettet sig således, at hans løbende likviditet reelt unddrages kreditorerne, uden at hans egen mulighed for at disponere derved i virkeligheden begrænses.

Arbejdsgruppens forslag om lønindeholdelse bygger i øvrigt på den tankegang, at retsmidlet skal anvendes parallelt med udlægsreglerne. De to retsmidler vil således kunne anvendes samtidig, ligesom skyldneren ved at påberåbe sig sin påvisningsret, skal kunne hindre lønindeholdelse ved at anvise aktiver til genstand for udlæg, som ved bortsalg på auktion fuldt ud kan dække fordringshaverens krav. I sådanne tilfælde vil fogedretten også som hidtil kunne fastsætte en betalingsordning efter retsplejelovens § 525.

På grundlag af erfaringerne med de gældende udlægsregler må det imidlertid antages, at lønindeholdelse - såfremt forslaget gennemføres - vil vise sig at blive det hyppigst anvendte og mest effektive inddrivelsesmiddel, idet de gældende regler om trangsbeneficiet i vidt omfang hindrer, at der kan foretages udlæg i løsøre. Dertil kommer, at det normalt ikke vil være hensigtsmæssigt at foretage udlæg i fast ejendom, fordi de gældende regler om realkreditbelåning sammenholdt med faldende ejendomspriser harført til, at der sjældent er friværdis i skyldnerens faste ejendom.

6. Omfanget af lønindeholdelse.

Når der foretages lønindeholdelse for offentlige krav, kan der efter ændringen af kildeskattelovens § 73, jf. lov nr. 391 af 6. juni 1991 om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove, højst indeholdes 20 pct. af skyldnerens nettoindtægt efter fradrag af kildeskat, og det er samtidig i kildeskattelovens § 73 blevet præciseret, at trangsbeneficiet skal iagttages ved fastsættelse af procentsatsen for lønindeholdelse. De 15 pct., som tidligere var maksimumsgrænsen, har hidtil været anset for at repræsentere, hvad en skyldner gennemsnitligt måtte antages at kunne undvære, og denne maksimumsgrænse er efter lovændringen opretholdt for så vidt angår de tilfælde, hvor skattemyndighederne ikke har sikre **oplysninger** om, at der er overladt skyldneren det fornødne til eget og til sin families underhold. Omvendt er der ingen mulighed for at foretage et træk, der er højere end maksimumsprocentsatsen på 20 pct., selvom skyldneren i enkelte tilfælde kunne undvære mere.

Den gældende praksis ved inddrivelse af f.eks. skattekrav, hvorefter lønindeholdelse foretages med en fast procent, rummer åbenbare administrativ fordele for det offentlige, og frembyder ingen problemer med hensyn til fordelingen af indkomne midler og konstatering af, hvornår en given fordring er betalt, idet der er identitet mellem den tvangsinddrivende myndighed og fordringshaveren.

I fogedretten vil det også være muligt at arbejde med en fast procent af skyldnerens nettoindtægt som inddrivelsesinstrument, men det må da enten overlades til fordringshaveren eller fogedretten løbende at holde øje med, hvorledes fordringen bliver nedbragt. Dette sker jo netop ikke med et fast beløb hver måned, hvis en procentindeholdelse anvendes, eftersom det indgåede beløb vil svinge i takt med skyldnerens indtægt.

Forudsat fogedretten råder over moderne teknologi, kunne retten - som det er tilfældet i Sverige - selv føre den nævnte kontrol. Dette vil imidlertid forudsætte, at enhver sag forbliver under behandling hos fogedretten, indtil hele fordringen er betalt, eller indtil sagen bliver tilbagekaldt. Det måtte endvidere forudsætte, at fogedretten modtog alle indbetalinger og videresendte indkomne beløb til fordringshaverne. Selvom et sådant system vil gøre det muligt at gennemføre samme fordelingsprincip som efter svensk ret, hvor alle krav får andel i indkomne beløb i forhold til fordringens størrelse, har arbejdsgruppen dog ikke fundet at kunne anbefale en sådan ordning, da det ville forøge fogedretternes administrative opgaver i et omfang, som ville forudsætte betydelige udvidelser af personalet.

Arbejdsgruppen finder herefter, at praktiske grunde taler for, at det overlades til parterne selv at føre kontrol med, hvornår en iværksat lønindeholdelse skal bringes til ophør. I praksis vil den egentlige kontrol komme til at ligge hos fordringshaveren. I de tilfælde, hvor fordringshaveren er repræsenteret af advokat, således at afregning sker via dennes kontor, finder arbejdsgruppen en sådan ordning ubetænkelig, idet det via forsikringsordninger og andre ordninger er sikret, at ingen lider tab som følge af en advokats fejl eller svingagtige dispositioner.

I de tilfælde, hvor kontrollen skal udøves af fordringshaveren selv, vil dette også i de fleste tilfælde være ubetænkeligt, men det kan selvfølgelig ikke udelukkes, at der kan tænkes tilfælde, hvor en fordringshaver kunne være fristet til at undlade at underrette den lønindeholdelsespligtige, når indeholdelsen skal bringes til ophør. Fordringshaveren vil imidlertid kunne straffes for bedrageri i de tilfælde, hvor det kan bevises, at fordringshaveren har tilsigtet en uretmæssig berigelse. Det er arbejdsgruppens opfattelse, at muligheden for straf og erstatning udgør et tilstrækkeligt retsværn for skyldneren. Hertil kommer, at skyldneren altid vil kunne kræve, at fogedretten tager stilling til, om en lønindeholdelse skal bringes til ophør som følge af, at fordringshaveren er fyldestgjort.

Arbejdsgruppen har derfor valgt en løsning, hvorefter indeholdelse sker med en fast af fogedretten fastsat, procent af skyldnerens løn, som skal indbetales hver gang, en bestemt ydelse udbetales til skyldneren. Indbetalingen skal ske direkte til fordringshaveren eller dennes repræsentant.

Størrelsen af den procentsats, som skal danne grundlag for indeholdelse hos skyldneren, må efter arbejdsgruppens forslag fastsættes individuelt under hensyn til, hvad den enkelte skyldner kan undvære uden at komme til at mangle det fornødne til sig selv og sin husstand, idet arbejdsgruppen foreslår de for offentlige krav gældende regler overført.

Forslaget om ensartede regler indebærer, at transgsbeneficet, når der foretages lønindeholdelse for private krav af fogedretterne, skal praktiseres efter de samme retningslinier, som efter forarbejderne til den seneste ændring af kildeskattelovens § 73, skal anvendes af pante- og toldfogeder og af Hypotekbanken. I lighed med hvad der allerede gælder for så vidt angår udlæg, vil det altså for skyldneren være ligegyldigt om lønindeholdelsen iværksættes af fogedretten eller en administrativ myndighed. Arbejdsgruppen skal i denne forbindelse ikke undlade at gøre opmærksom på, at den ensartede anvendelse af udlægsreglerne blandt andet sikres ved, at pante- og toldfogedernes afgørelser om udlæg kan indbringes for fogedretten til judiciel prøvelse. Indbringelse af administrative afgørelser om lønindeholdelse for fogedretten ville formentlig på tilsvarene måde kunne bidrage til retsenhed på området. Arbejdsgruppen har ud over det anførte ikke efter kommissoriets afgrænsning fundet at burde gå ind i overvejelser om behovet for en revision af klagereglerne.

Vurderingen af, hvorledes transgsbeneficiereglerne skal anvendes i den enkelte sag, skal som udgangspunkt ske på grundlag af de oplysninger, skyldneren selv fremkommer med ved at tilbagesende et af fogedretten udsendt oplysningsskema eller ved at fremkomme med oplysningerne i et retsmøde. Den konkrete transgsbedømmelse vil meget vel kunne føre til, at der slet intet kan indeholdes, eller at indeholdelse skal ske med mindre end 15 pct.

For de tilfælde, hvor skyldneren ikke opfylder sin oplysningspligt, og hvor det ikke er muligt på anden **måde** at tilvejebringe sikre oplysninger, således at afgørelsen **om** lønindeholdelse kan træffes efter et konkret skøn på grundlag af faktiske oplysninger, vil overførslen af den for offentlige krav gældende maksimumsregel, når der ikke foreligger sikre oplysninger om, at der overlades skyldneren de nødvendige midler, betyde, at fogedretten i sådanne sager kan bestemme, at op til 15 pct. af skyldnerens indkomst skal tilbageholdes.

Denne løsning vil gøre det muligt for fogedretten at færdigekspedere langt de fleste anmodninger om lønindeholdelse, hvad enten skyldneren bidrager til sagens oplysninger eller ej.

For fordringshaveren vil det navnlig være en fordel, at fuldbyrdelsen kommer hurtigt igang, uanset om skyldneren medvirker loyalt eller ej.

Skønner fordringshaveren, at der vil kunne tilbageholdes mere, hvis skyldneren tvinges til at give mere fuldstændige oplysninger, vil det i sådanne tilfælde endvidere stå fordringshaveren frit for at kræve sagen behandlet mundtligt, således at skyldneren under strafansvar kan tvinges til at oplyse sagen i fuldt omfang. I sådanne sager kan det være påkrævet, at politiet fremstiller skyldneren, hvis han udebliver på trods af lovlig forkyndt tilsigelse. Der vil dog nok kun blive tale om relativt få sager, hvor det vil vise sig nødvendigt at gå så langt for at få oplyst sagen, og det må derfor antages, at der vil ske **et** fald i antallet af politifremstillinger, såfremt lovudkastet gennemføres.

Som det fremgår af redegørelsen for svensk og norsk ret, er det i begge lande således, at der udover transgbeneficiereglerne er indsat nogle tidsmæssige grænser for, hvor længe **lønindeholdelse** for private krav kan finde sted. Således som de svenske regler er udformet, fungerer reglerne om tidsbegrænsning rent faktisk som supplement til transgbeneficiereglerne, mens formålet med de norske regler først og fremmest er at begrænse det tidsrum, i hvilket en enkelt fordringshaver kan foretage lønindeholdelse, uden at de andre fordringshavere samtidig kan opnå fyldestgørelse. Den norske regel bevirker altså, at flere kreditorer set over et længere tidsperspektiv kommer til at anvende retsmidlet. En sådan regel er der ikke behov for i svensk ret, hvor alle kendte krav jo får andel i indkomne beløb.

Arbejdsgruppen finder ikke grundlag for, at der fastsættes absolutte grænser for, hvor længe der kan foretages lønindeholdelse hos den enkelte skyldner. Sådanne regler findes ikke for så vidt angår offentlige krav, og arbejdsgruppen skal endvidere pege på, at konkurslovens regler om gældssanering jo netop åbner mulighed for at nedsætte en skyldners gæld i de situationer, hvor gælden er så stor, at der vil kunne foretages lønindeholdelse i en uoverskuelig fremtid.

Derimod finder arbejdsgruppen behov for at opstille regler, som i lighed med de norske regler angiver en længstetid for den periode, i hvilken der kan foretages lønindeholdelse til fordel for en enkelt kreditor, idet det alene ved en sådan regel er muligt at sikre, at alle fordringshavere før eller siden får mulighed for at betjene sig af retsmidlet.

Selv med de foreslåede transgbeneficieregler og den foreslåede tidsbegrænsning er det efter arbejdsgruppens opfattelse nødvendigt at have regler om genoptagelse af afgørelser om lønindeholdelse.

Genoptagelse i skyldnerens interesse, vil navnlig kunne komme på tale i tilfælde, hvor indtægtsnedgang, forøget forsørgerbyrde eller andre lignende omstændigheder fører til, at skyldneren ikke længere kan undvære det af fogedretten fastsatte beløb. En tilsvarende situation kunne opstå,

såfremt det offentlige iværksætter lønindeholdelse efter, at fogedretten har truffet afgørelse. Det offentlige skal jo ikke ved sine afgørelser tage hensyn til en af fogedretten iværksat lønindeholdelse, idet offentlige krav efter forslaget har fortrinsret fremfor private krav. Dette er imødegået ved et forslag om, at indeholdelsen for det private krav i sådanne tilfælde automatisk bringes til ophør.

Da fogedretten ikke kan have kendskab til efterfølgende omstændigheder, giver det sig selv, at skyldneren selv må **tage** initiativ til genoptagelse. Kommer skyldneren i akut nød, fordi fogedretten ikke hurtigt nok kan ændre sin afgørelse, må de sociale myndigheder træde til og yde hjælp, eventuelt mod tilbagebetalingspligt. Hertil kommer, at arbejdsgruppen finder, at genoptagelse frem for kære er det mest hensigtsmæssige retsmiddel i de tilfælde, hvor en afgørelse er truffet uden fuldstændige oplysninger fra skyldneren selv. Genoptagelse i sådanne situationer bør dog forudsætte, at skyldneren i forbindelse med genoptagelsen opfylder sin oplysningspligt. Endelig finder arbejdsgruppen, at genoptagelsesreglerne bør tage højde for, at der kan være behov for en juridisk konstatering af, om fordringshaveren er fyldestgjort.

Fordringshaveren bør efter arbejdsgruppens opfattelse ikke alene kunne begære genoptagelse i de tilfælde, hvor der er behov for at træffe en ny afgørelse, fordi skyldneren skifter arbejdsgiver. Denne mulighed bør efter arbejdsgruppens opfattelse også stå åben for fordringshaveren i de tilfælde, hvor skyldneren som følge af stigende indtægter, nye indtægter ved bibeskæftigelse eller faldende udgifter bliver i stand til at undvære mere, end man kunne forudse, da fogedretten først traf afgørelse.

Arbejdsgruppen forestiller sig, at de nugældende værnetingsregler for udlæg også skal finde anvendelse, når en sag behandles skriftligt, og når der under en sag fremsættes anmodning om lønindeholdelse. Det vil derfor kunne forekomme, at en fogedret træffer beslutning om lønindeholdelse uden kendskab til, at en sådan beslutning også er truffet af en anden fogedret. Selv om arbejdsgruppens forslag er udformet således, at skriftlige anmodninger om tvangsfuldbyrdelse altid behandles i den rækkefølge, hvori de er modtaget, vil det dog ikke kunne forhindres, at der kan forekomme situationer, hvor der på grundlag af en begæring, som behandles mundtligt, træffes bestemmelse om lønindeholdelse, før en tidligere indgivet begæring om skriftlig behandling fører frem til en beslutning. Den modsatte situation vil også kunne forekomme.

Det er derfor nødvendigt at supplere de gældende regler om udlægs prioritet med regler, som regulerer den indbyrdes prioritet mellem flere beslutninger om lønindeholdelse.

Arbejdsgruppen har overvejet, om den for udlæg gældende hovedregel, hvorefter et udlægs prioritet afhænger af tidspunktet for begæringens indgivelse, kunne overføres til lønindeholdelse. En sådan ordning kunne

synes velbegrundet, idet **det herefter** alene ville være op til den enkelte kreditor selv at sikre sig en gunstig stilling. Da en beslutning om lønindeholdelse imidlertid iværksættes straks, ville det med en sådan prioritetsregel være nødvendigt at træffe enhver beslutning med forbehold om en anden fordringshavers bedre ret, og der ville utvivlsomt forekomme en del tilfælde, hvor den lønindeholdelsespligtige flere gange i træk ville skulle ændre i sine udbetalinger. Hertil kommer, at der med en sådan ordning ville kunne forekomme tilfælde, hvor den lønindeholdelsespligtige kunne komme i tvivl om, hvilken af flere tilbageholdelsesordrer som skulle opfyldes.

Arbejdsgruppen har derfor valgt at lade det være afgørende for den indbyrdes prioritetsstilling mellem kreditorerne, hvornår den lønindeholdelsespligtige modtager tilbageholdelsesordren. Hovedreglen om kronologisk behandling af sager, som behandles skriftligt, vil som hovedregel sikre, at den fordringshaver, som først indgiver begæring også vil kunne påregne, at den indeholdelsespligtige først underrettes om hans krav. Det vil dog ikke kunne undgås, at det lejlighedsvis vil forekomme, at en fordringshaver ikke har mulighed for at få truffet afgørelse om lønindeholdelse først, selv om den pågældendes begæring ligger først i tid, f.eks. hvis der verserer sager ved flere fogedretter, eller hvis der også verserer sager, som behandles mundtligt. Sådanne forhold accepteres imidlertid ved udlæg i fast ejendom, omsætningsgældsbreve og fondsaktiver, hvor det er fordringshaverens egen gennemførelse af den fornødne sikringsakt, som afgør prioritetsstillingen, og dette har ikke givet anledning til kritik. Da det endvidere er fogedretten, som fremsender lønindeholdelsesordren, vil dette medvirke til at mindske tilfældighederne.

7. Forslagets virkning på det eksisterende regelsæt.

Således som arbejdsgruppens forslag er udarbejdet, vil behandlingen af anmodninger om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav kunne ske både skriftligt og mundtligt. For så vidt angår den mundtlige procedure, opretholdes de gældende regler suppleret med arbejdsgruppens forslag i bet. nr. 1201 næsten fuldt ud. Fremgangsmåden ved skriftlig behandling fastlægges dels ved helt nye regler, dels ved udtrykkelig henvisning til de procesuelle regler om tvangsfuldbyrdelse i almindelighed, som finder anvendelse under den skriftlige behandling.

Reglerne om lønindeholdelse er samlet i et selvstændigt kapitel og berører for så vidt ikke de eksisterende udlægsregler, bortset fra at fogedretten ved afgørelser om udlæg selvsagt må tage hensyn til, om der for samme krav er begæret eller allerede er iværksat lønindeholdelse.

8. Forslagets samspil med reglerne om konkurs, tvangsakkord og gældssanering.

I lighed med, hvad der gælder for udlæg, sker universalforfølgning ved, at skyldnerens allerede eksisterende formue realiseres, men således at provenuet fordeles til alle kendte kreditorer i overensstemmelse med konkurslovens regler.

Ved konkursbehandling af en skyldners bo tages der overhovedet ikke hensyn til skyldnerens fremtidige indtægter. Ved tvangsakkord og gældssanering er det derimod ofte afgørende for sagens udfald, i hvilket omfang skyldneren vil være i stand til at afse en del af sin fremtidige indtægt til betaling af gammel gæld, og en påbegyndt lønindeholdelse vil kunne fortsættes. Der lægges hverken ved tvangsakkord eller ved gældssanering noget bånd på skyldnerens fri rådighed over fremtidige indtægter, men betaler skyldneren ikke som forudsat, kan dette efter omstændighederne medføre, at en tvangsakkord eller gældssaneringskendelse ophæves.

Tvangsakkord vil som hovedregel komme på tale, når en selvstændig erhvervsdrivende er i økonomiske vanskeligheder, hvorimod gældssaneringsinstituttet først og fremmest retter sig imod den samfundsgruppe, som vil være omfattet af det foreliggende forslag om lønindeholdelse.

Efter gældende ret udelukker det ikke lønindeholdelse for offentlige krav, at der indledes gældssaneringssag for den pågældende skyldner. Ved Højesterets dom i UfR 1987.755 er det antaget, at den lønindeholdelse, der sker efter fristdagen, jf. konkurslovens § 1, stk. 1, nr. 1, ikke er omstødelig efter konkurslovens §§ 72, og 74, jf. § 221.

Retsstillingen for offentlige krav i gældende ret har **-ihvert** fald i visse kommuner - haft til følge, at pantefogederne straks efter indledning af gældssanering iværksætter lønindeholdelse. Da lønindeholdelse efter de nu foreslåede regler opretholder systemet med forprioritet for skatter og bidrag, vil denne praksis formentlig fortsætte. Derudover må det forventes, at også de private kreditorer - foranlediget netop af, at gældssaneringssag indledes - vil forsøge at få iværksat lønindeholdelse.

Når det tages i betragtning, at det ikke er usædvanligt, at en gældssaneringssag varer fra få måneder op til 2 år, vil en opretholdelse af den retstilstand, der er fastslået ved UfR 1987.755 H, kunne bevirke en betydelig skævdeling mellem kreditorerne. En kreditor vil endog i visse situationer kunne se sin fordel i at træne gældssaneringssagen.

Arbejdsgruppen finder på denne baggrund, at det bør overvejes om ikke indførelse af regler om lønindeholdelse for private krav kunne give anledning til en fornyet vurdering af samspillet mellem reglerne om lønindeholdelse og gældssanering. Arbejdsgruppen finder, at en sådan vurdering falder uden for kommissoriets rammer. Arbejdsgruppen skal dog ikke undlade at pege på, at det rent teknisk ikke ville frembyde vanskelig-

heder at opstille regler, som sikrede, at beløb indeholdt efter fristdagen kom alle kreditorer til gode i de tilfælde, hvor der senere afsiges kendelse om gældssanering. Gennemføres en indledt gældssanering ikke, kunne beløbet herefter indbetales til den kreditor, som ville have været berettiget til at oppebære det, såfremt gældssaneringssagen ikke var indledt.

c

Kapitel 5.

Økonomiske og administrative konsekvenser af arbejdsgruppens forslag.

Ved bedømmelsen af forslagets administrative og økonomiske konsekvenser må det bemærkes, at der er en række faktorer, som gør, at ethvert skøn vil være forbundet med meget stor usikkerhed. Forslaget indeholder et helt nyt retsmiddel i den fogedretlige tvangsinddrivelse, og virkningen heraf vil i høj grad afhænge af, hvorledes retsmidlet rent subjektivt opfattes af såvel kreditorer som skyldnere. Arbejdsgruppen har i det følgende forsøgt at vurdere, dels hvorledes personaleforbruget til behandlingen af den enkelte sag vil blive, såfremt forslaget gennemføres, dels hvorledes forslaget vil påvirke adfærden hos kreditorer og skyldnere og dermed det samlede sagsantal i fogedretterne.

Som nævnt har arbejdsgruppen opstillet to alternative lovforslag om lønindeholdelse. Arbejdsgruppen forventer, at selve muligheden for at foretage lønindeholdelse vil føre til en ikke helt ubetydelig stigning i antallet af sager, som indbringes for fogedretten, og dermed til øgede indtægter i form af retsafgift, uafhængig af hvilke af de to lovforslag, der gennemføres. Skønnet er dog forbundet med betydelig usikkerhed, idet selve muligheden for lønindeholdelse må antages at føre til flere frivillige betalinger. Arbejdsgruppen bygger denne antagelse på, at det med de foreslåede regler om lønindeholdelse, vil være således, at antallet af sager, som kan afvises på grund af insolvenserklæring vil falde, og dermed vil der automatisk ske en forøgelse af antallet af sager, som skal realitetsbehandles i fogedretten. Arbejdsgruppen er endvidere af den opfattelse, at lønindeholdelse i forhold til de fleste skyldnere er et langt mere effektivt retsmiddel end udlæg, og der kan næppe herske tvivl om, at den forhøjede udsigt til hel eller delvis dækning vil tilskynde fordringshaverne til at anvende **domstolene**. Hvis denne antagelse er rigtig, vil forslaget som en ønskværdig refleksvirkning føre til, at fordringshaverens incitament til at benytte sig af uortodokse inkassometoder og selvtaget vil blive stærkt afsvækket.

Det er vanskeligt at skønne over, hvor store stigninger der vil forekomme i sagsantallet, hvis der indføres regler om lønindeholdelse, men når henses til de norske og svenske erfaringer med hensyn til retsmidlets effektivitet, vil det ikke overraske, hvis sagstilgangen vil udvise en stigning på mere end 25 pct.

Såfremt lønindeholdelse skal ske under anvendelse af *uændrede pro-*

cessuelle regler, vil det fortsat være skyldnerens forklaring i et retsmøde, som vil være det vigtigste og som hovedregel også det eneste oplysningsmiddel. Såfremt skyldneren ikke møder, kan man i et vist omfang i udlægssager i stedet gennemføre sagen under en udgående fogedforretning. Skal der imidlertid foretages lønindeholdelse med uændrede regler om sagens oplysning, vil det være uomgængeligt nødvendigt, at høre skyldnerens forklaring om indtægt og arbejdsgiver m.v. Da langt de fleste fordringshavere formentlig vil ønske at afprøve muligheden for lønindeholdelse, må der altså forventes en stor stigning i antallet af tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at lade skyldneren politifremstille.

Selve det retsmøde, som skal afholdes, må, når muligheden for lønindeholdelse skal afklares, forventes at blive af mindst samme varighed som et indledende møde i en gældssaneringssag, og det er arbejdsgruppens skøn, at mundtlig behandling med afhøring af skyldneren som eneste oplysningskilde vil nødvendiggøre, at der afsættes op imod 1/2 time pr. sag, når eventuelle retsmøder skal berammes, selv om mange af disse berammelser vil vise sig at være rent tidsspilde på grund af skyldnerens udblivelse. Når dette sammenholdes med, at der ved de fleste fogedretter i dag forudsættes anvendt højst 5 minutter pr. sag i gennemsnit for at afklare muligheden for udlæg, er det uden videre indlysende, at en gennemførelse af regler om lønindeholdelse uden samtidig at ændre reglerne om selve sagens behandling, vil kræve en mangedobling af fogedrettens personale, hvis fogedretten skal kunne fungere under en sådan ordning.

Da det må antages, at en meget kraftig forøgelse af domstolenes personale er mindre sandsynlig og i strid med udviklingen ved domstolene i øvrigt, har arbejdsgruppen fundet, at den mest hensigtsmæssige løsning er at kombinere et forslag om lønindeholdelse med et forslag om ændret sagsbehandling, som gør det muligt fuldt ud at udnytte fordelene ved **anvendelse** af moderne teknologi. Arbejdsgruppen foreslår på denne baggrund en meget omfattende ændring af sagsbehandlingsreglerne, således at hovedreglen bliver, at en fogedsag behandles skriftligt og ikke som i dag i et retsmøde.

Indføres *der regler om skriftlig behandling*, skal der udsendes en række meddelelser ved almindeligt brev, og fogedrettens portoudgifter må derfor forventes at stige føleligt som følge af forslaget. Omvendt vil statskassens udgifter til stævningsmandsforkyndelse falde væsentligt, og faldet i udgiften til stævningsmandsforkyndelse vil efter arbejdsgruppens opfattelse klart overstige den forøgede udgift til porto.

Arbejdsgruppen har forelagt hovedtrækkene i sit forslag for den projektgruppe, som for tiden forestår indførelse af PC-teknologi i fogedretterne. Det er projektgruppens opfattelse, at den edb-løsning, som for tiden introduceres i fogedretterne, har tilstrækkelig kapacitet til at kunne honorere de tekniske krav, som er opstillet i arbejdsgruppens lovforslag.

Projektgruppen har dog peget på, at kravet om direkte kommunikation med fremmede databaser vil forudsætte, at der til hver fogedret indkøbes mindst et modem, og at der sker en ikke ubetydelig udvidelse af antallet af terminalarbejdspladser. Hertil kommer udgiften til programudvikling. Samlet skønner projektgruppen, at arbejdsgruppens forslag vil indebære en anlægsudgift på 15 mio. kr., hvortil kommer udgifterne til oplæring af personale til brug af systemet.

Dette skøn må nødvendigvis være forbundet med en vis usikkerhed, men det er dog herefter klart, at selve anlægsudgiften må betegnes som beskeden, når alternativet til moderne teknologi er en betydelig forøgelse af personalet og dermed af udgifterne ved domstolens drift. Gennemføres arbejdsgruppens forslag i sin helhed og under anskaffelse af den nødvendige teknologi, må det som nævnt forventes at sagstallet stiger, og dermed at indtægterne i form af retsafgift forøges.

Om forslagens indvirkning på lønningsudgiften i fogedretten, skal arbejdsgruppen anføre, at den forventede stigning i sagsantallet sammenholdt med den omstændighed, at lønindeholdelse vil kunne gennemføres hos en del skyldnere, som ikke har kunnet rammes af reglerne om udlæg, må antages at medføre en betydelig stigning i sagsantallet i fogedretterne også for så vidt angår de tilfælde, hvor en sag på grund af fremsatte indsigelser skal behandles af en af fogedrettens juridisk uddannede medarbejdere. Da frasorteringen af de sager, som skal behandles af jurister, i vidt omfang vil kunne ske på grundlag af skyldnerens skriftlige indsigelse, spares der til gengæld i forhold til gældende ret en del forgæves møder, hvor kontorfunktionærer må indstille sin sagsbehandling på grund af indsigelserne. Behandlingen af den enkelte anmodning om tvangsfuldbyrdelse må, selv med skriftlig behandling og under anvendelse af moderne teknologi, forventes at blive mere tidskrævende end behandlingen af en rutinepræget udlægsbegæring, som behandles efter de gældende regler, da der til brug for sagens behandling vil skulle indsamles og bearbejdes flere oplysninger end hidtil. Det må dog fremhæves, at der ved en gennemførelse af forslaget i løbet af kort tid må forventes udviklet ensartede retningslinier og arbejdsrutiner, som gør det muligt for fogedretternes medarbejdere i de mere rutineprægede sager forholdsvis hurtigt at vurdere, om der skal foretages udlæg eller iværksættes lønindeholdelse. Hertil kommer, at den skriftlige arbejdsform i de tilfælde, hvor oplysningsskemaerne returneres, indebærer betydelige fordele ved tilrettelæggelsen af kontorphersonalets arbejde.

Set isoleret vil arbejdsgruppens forslag om lønindeholdelse og skriftlig behandling således som følge af et forøget sagsantal og et forøget timeforbrug på den enkelte sag føre til, at personalet i fogedretterne, både for så vidt angår kontorphersonalet og juristerne, må forøges. Hvor stort behovet for yderligere personale vil blive, er vanskeligt at afgøre. Det vil i

høj grad være afhængig af, i hvilket omfang skyldneren selv straks giver de nødvendige oplysninger til fogedretten. Det må befrygtes, at skyldneren i adskillige tilfælde først reagerer, når lønindeholdelsen er besluttet, med begæring om genoptagelse under henvisning til, at de registeroplysninger, der har dannet grundlag for beslutningen, ikke er aktuelle. I sådanne tilfælde vil merarbejdet i forbindelse med genoptagelse dog i nogen grad blive begrænset af den foreslåede regel om, at det er en forudsætning for genoptagelse, at skyldneren selv fremkommer med fuldstændige oplysninger. Det må endvidere antages, at fordringshaveren, når registeroplysningerne ikke har givet grundlag for løntilbageholdelse, i mange tilfælde vil forlange en tilbunds gående undersøgelse af skyldnerens aktuelle økonomiske forhold gennem mundtlig behandling.

Fremkommer skyldneren med skriftlige, men mangelfulde oplysninger, som ikke kan suppleres med andre oplysninger, der kan danne grundlag for lønindeholdelsen med op til 15%, vil et beslutningsgrundlag ofte ikke kunne opnås, uden at skyldneren tilsiges og eventuelt må **politi-**fremstilles, efter at der forgæves er søgt indhentet yderligere svar fra skyldneren.

Hertil kommer, at en række skyldnere må formodes at have skiftende arbejds- og indkomstforhold, hvilket i sig selv vil give anledning til genoptagelse.

Kapitel 6.

Lovudkast med bemærkninger.

1. *Lovudkast.*

§ 1

I lov om rettens pleje, jf. lovekøndtgørelse nr. 748 af 1. december 1989, som ændret senest ved lov nr. 941 af 27. december 1991, foretages følgende ændringer:

1. I *tredje afsnit* indsættes før kapitel 45 :

»Kapitel 44 a
Betalingspåkrav

§ 477 a. Den, der har et forfaldent pengekrav, kan lade et betalingspåkrav forkynde for skyldneren.

Stk. 2. Forkyndelse skal ske ved brevforkyndelse eller stævningsmandsforkyndelse.

Stk. 3. Påkravet skal indeholde:

- 1) fordringshaverens krav,
- 2) en kort fremstilling af de kendsgerninger, hvorpå kravet støttes, og
- 3) en vejledning til skyldneren om retsvirkningerne af påkravet og om, hvad skyldneren bør foretage sig til varetagelse af sine interesser.

Stk. 4. Som gebyr for påkravet kan fordringshaveren kræve et beløb, hvis størrelse fastsættes af justitsministeren. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om påkravets form.

§ 477 b. Påkrav fremsat i overensstemmelse med § 477 a kan danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse, medmindre fordringshaveren modtager en skriftlig indsigelse fra skyldneren inden 4 uger efter, at påkravet er forkyndt.«

2. I § 478, *stk. 1*, indsættes som nr. 8:

»8) påkrav om betaling, jf. § 477 b.«

3. I § 484 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. De i § 478, stk. 1, nr. 8, nævnte påkrav kan fuldbyrdes efter udløbet af den i § 477 b nævnte frist.«

4. Overskriften til *kapitel 46* affattes således :

»Fremgangsmåden ved udlæg, lønindeholdelse og tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav.«

5. Efter § 487 indsættes:

»§ 487 a. En anmodning om, at der foretages udlæg eller iværksættes lønindeholdelse for pengekrav, behandles skriftligt, hvis fordringshaveren begærer det, eller fogedretten i øvrigt finder det hensigtsmæssigt, medmindre kreditaftalelovens § 30 eller kreditaftalelovens § 16 kan finde anvendelse under sagen. Andre anmodninger behandles mundtligt.«

6. § 488, stk. 1, affattes således:

»§ 488. Anmodning om tvangsfuldbyrdelse skal være skriftlig og skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for tvangsfuldbyrdelsen, herunder nøjagtig angivelse af skyldnerens navn og Cpr. eller SE. nummer og af den adresse, hvor tvangsfuldbyrdelsen kan ske, jf. § 487, stk. 1. Det skal angives i anmodningen, om fordringshaveren ønsker skriftlig behandling, jf. § 487 a, og anmodningen skal i så fald indsendes i 2 eksemplarer. Fordringshaverens anmodning om skriftlig behandling skal indeholde en erklæring om, at kreditkøbslovens § 16 og kreditaftalelovens § 30 ikke kan finde anvendelse under sagen. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om anmodningens form.«

7.1 § 488, stk. 2, 2.pkt, ændres »§ 478 stk. 1, nr. 4-7« til: »§ 478, stk. 1, nr. 4-8«.

8. § 488, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Fogedretten kan indrømme en frist til at tilvejebringe de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger og dokumenter. Kan fordringshaveren ikke tilvejebringe skyldnerens Cpr. eller SE. nummer, tilvejebringes dette af fogedretten.«

9. § 490 affattes således:

»§ 490. Må det antages at en fordringshaver ikke kan opnå fuld dækning for sit krav ved lønindeholdelse eller ved udlæg, kan fordringshaveren først på ny fremsætte anmodning om tvangsfuldbyrdelse, når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning.

Stk. 2. Fremsættes en anmodning om tvangsfuldbyrdelse i det i stk. 1 nævnte tidsrum, afvises anmodningen af fogedretten, medmindre der er rimelig grund til at antage, at lønindeholdelse vil kunne iværksættes, eller udlæg vil kunne foretages, eller der iøvrigt foreligger særlige omstændigheder, som gør det rimeligt at afholde forretningen.«

10. Efter § 490 indsættes:

»§ 490 a. Skal en anmodning behandles skriftligt, giver fogedretten snarest muligt skyldneren underretning om anmodningen, der vedlægges i kopi. Samtidig fremsender fogedretten en vejledning om sagens behandling og et oplysningsskema og pålægger skyldneren at tilbagesende skemaet i udfyldt stand inden 14 dage, medmindre det fremsatte krav forinden er opfyldt.

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 491-501 finder ikke anvendelse under skriftlig behandling.

Stk. 3. Undlader skyldneren at tilbagesende det i stk. 1 omhandlede oplysningsskema, eller er de af skyldneren meddelte oplysninger ufuldstændige, kan fogedretten pålægge andre, herunder offentlige myndigheder, skriftligt at fremkomme med oplysninger om skyldnerens indtægts- og formueforhold.

Stk. 4. Under de i stk. 3, nævnte betingelser kan fogedretten endvidere fra alle af offentlige myndigheder førte registre og de af domstolene førte registre over rettigheder over løsøre og fast ejendom kræve de oplysninger om skyldnerens forhold, som findes af betydning for tvangsfuldbyrdelsen. Oplysningerne meddeles skriftlig eller ved direkte dataoverførsel.

Stk. 5. Ved indhentning af oplysninger efter stk. 3 og 4 finder §§ 169-172 tilsvarende anvendelse. Meddelelse af oplysninger efter stk. 3 og 4 er afgiftsfri.

§ 490 b. Finder fogedretten, efter at have indhentet de i § 490 a omhandlede oplysninger, at det er betænkeligt at fremme forretningen på skriftligt grundlag, eller fremsætter skyldneren under skriftlig behandling indsigelser mod fordringshaverens krav, nægter fogedretten at fremme forretningen og giver fordringshaveren underretning herom. Det samme gælder, såfremt reglerne i § 506 b, stk. 4, eller §§ 509-516, hindrer forretningens fremme.

Stk. 2. Fremmes forretningen, underretter fogedretten fordringshaveren og skyldneren om sagens udfald ved udskrift af fogedbogen. Er der truffet bestemmelse om lønindeholdelse, fremsender fogedretten inden 8 dage den i § 506 c nævnte tilbageholdelsesordre til den lønindeholdelsespligtige.

Stk. 3. Anmodninger om skriftlig behandling behandles i den række-

følge, hvori de er modtaget. Modtages flere anmodninger samme dag, behandler fogedretten først den fordring som tidligst er fastslået ved et ekse gibelt fundament, jf. § 478.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte regler om formen af fogedrettens skriftlige henvendelser til fordringshaveren, skyldneren og andre og om den i § 506 c omhandlede tilbageholdelsesordre.«

11. § 491, stk. 1, affattes således:

»§ 491. Hvis en anmodning om tvangsfuldbyrdelse ikke er undergivet skriftlig behandling, fastsætter fogedretten tid og sted for forretningen og giver meddelelse herom til den, der har fremsat anmodningen om fuldbyrdelse. Har den pågældende ikke pligt til at give møde, jf. § 492, stk. 3, gives denne meddelelse dog kun, hvis fordringshaveren har anmodet herom.«

12. § 492 affattes således:

»§ 492. Udebliver den, der har fremsat anmodningen om tvangsfuldbyrdelse fra forretningen, afviser fogedretten forretningen.

Stk. 2. Skal forretningen foretages uden for fogedrettens kontor, kan fogedretten forud for forretningens foretagelse pålægge den, der har fremsat anmodningen, at rekvirere bistand fra låsesmed og vognmand. Tilsidesættes pålægget, afviser fogedretten forretningen.

Stk. 3. Offentlige myndigheder har ikke pligt til at møde ved tvangsfuldbyrdelse af krav, som er tillagt udpantningsret, medmindre fogedretten træffer anden bestemmelse.«

13. § 494, stk. 3, 2. pkt., affattes således:

»Det samme gælder, hvis fremstillingen ved politiets foranstaltning ikke står i rimelig forhold til fordringshaverens interesse i at få fuldbyrdet sit krav.«

14. § 495, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»På rettens kontor kan udlæg dog kun foretages, hvis genstanden for udlæg kan fastlægges med tilstrækkelig sikkerhed.«

15. § 496, stk. 1, affattes således:

»§ 496. Forretningen kan ikke foretages, før fogedretten har opfordret skyldneren eller den, der under mødet varetager skyldnerens interesser, jf. § 495, stk. 2, til frivillig at opfylde kravet.«

16. § 497 affattes således:

»§ 497. Skyldneren skal under mødet i fogedretten give de oplysninger, som fogedretten finder nødvendige til gennemførelse af tvangsfuldbyrdelsen. Fogedretten pålægger skyldneren at tale sandhed og oplyser om strafansvaret for afgivelse af urigtig erklæring.

Stk. 2. Undlader skyldneren under en mundtlig behandlet sag at give de krævede oplysninger, kan fogedretten ved kendelse bestemme, at skyldneren ved politiets foranstaltning skal tages i forvaring, indtil han indvilliger i at **opfylde** sin pligt. Skyldneren kan dog ikke holdes i forvaring i samme sag i mere end seks måneder, uafbrudt eller sammenlagt.

Stk. 3. Er skyldneren trods lovlig indkaldelse ikke mødt, eller undlader skyldneren trods pålæg herom at give oplysninger som nævnt i stk. 1, kan fogedretten indhente oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold efter reglerne i § 490 a, stk. 3 og 4. Fogedrettens afgørelse om udlæg eller lønindeholdelse kan træffes straks eller i et senere retsmøde, hvortil hverken fordringshaveren eller skyldneren indkaldes.«

17. § 501, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

»§ 501. Fremsættes der indsigelser mod selve den fordring, som søges tvangsfuldbyrdet, og er grundlaget for anmodningen et påkrav, jf. § 477 a, henviser fogedretten fordringshaveren til civilt søgsmål. Fogedrettens beslutning kan ikke indbringes for højere ret.

Stk. 2. Fremsættes der i andre tilfælde indsigelser mod grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen, og findes det efter den bevisførelse, som kan ske **ved** fogedretten, jf. stk. 3-5, betænkeligt at fremme forretningen, nægter fogedretten at efterkomme fordringshaverens anmodning.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

18. § 503, stk. 1, 3. **pkt.**, affattes således:

»Er et retsmøde ikke nødvendiggjort af skyldnerens forhold, og overstiger fordringshaverens krav bortset fra renter og omkostninger ikke 2.500 kr., erstattes omkostningerne ved fordringshaverens fremmøde kun, såfremt der påvises genstande, hvori der kan foretages udlæg, eller såfremt lønindeholdelse kan iværksættes.«

19. I § 504 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. En anmodning om genoptagelse efter stk. 1, nr. 1, 4 og 5, behandles så vidt muligt skriftligt. Fogedretten kan dog træffe bestemmelse om mundtlig behandling. Fremsættes anmodningen om genoptagelse af skyldneren eller tredjemand, forelægger fogedretten anmodningen for fordringshaveren. Såfremt fordringshaveren ikke ytrer sig inden en af fo-

gedretten fastsat frist, kan fogedretten lægge de af skyldneren eller tredje-
mand afgivne oplysninger til grund for afgørelsen.«

20. **Før kapitel 47** indsættes:

»Kapitel 46 a.

Lønindeholdelse.

§ 506 a. Pengekrav kan fuldbyrdes ved indeholdelse i skyldnerens løn eller andet arbejdsvederlag, herunder provision, tantieme, gratiale, ferie-godtgørelse, ventepenge og pension uanset, om pensionen udredes af offentlig eller privat kasse. Indeholdelse kan endvidere ske i arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, livrente, periodisk forfaldne forsikringsydelser samt i renter af båndlagt kapital for så vidt beløbet ikke gyldigt er undtaget for kreditorforfølgning.

Stk. 2. Lønindeholdelse kan dog ikke finde sted, hvis skyldneren godtgør, at den del af indtægten, som kunne være genstand for lønindeholdelse, allerede anvendes og fortsat vil blive anvendt til betaling af gæld.

Stk. 3. Lønindeholdelse for krav, som med særlig lovhjemmel inddrives af det offentlige, går forud for lønindeholdelse efter dette kapitel.

§ 506 b. Lønindeholdelse sker med en af fogedretten fastsat procentdel af de i § 506 a, stk. 1, nævnte ydelser efter fradrag af kildeskat. Det indeholdte beløb forfalder til betaling, hver gang en ydelse udbetales til skyldneren.

Stk. 2. Der kan ikke samtidig ske lønindeholdelse for flere krav. Lønindeholdelse for samme krav kan ikke finde sted i en sammenhængende periode på mere end 2 år regnet fra beslutningen om lønindeholdelse.

Stk. 3. Fordringshaveren kan først på ny fremsætte en anmodning om lønindeholdelse for kravet, når der er forløbet 25 måneder fra den i stk. 1 omhandlede beslutning om lønindeholdelse.

Stk. 4. Der kan ikke af fogedretten træffes bestemmelse om lønindeholdelse med mere end 20 pct. af skyldnerens indkomst efter fradrag af kildeskat. Ved pålæg om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Ved indeholdelse med mere end 15 pct. skal fogedretten i hvert enkelt tilfælde have sikre oplysninger om, at der overlades skyldneren de nødvendige midler.

Stk. 5. Skyldneren kan ikke gyldigt give samtykke til lønindeholdelse, som vil stride mod stk. 4.

§ 506 c. Træffes der bestemmelse om lønindeholdelse, udfærdiger fogedretten en tilbageholdelsesordre. Det skal af tilbageholdelsesordren fremgå, for hvilket beløb fordringshaveren har ret til lønindeholdelse,

hvorledes dette beløb forrentes, og med hvilken procent af skyldnerens indtægt, efter fradrag af kildeskat, tilbageholdelsen skal ske. Tilbageholdelsesordren skal endvidere indeholde oplysning om indholdet af § 506 b, stk. 2, og §§ 506 d og e.

Stk. 2. Fogedretten fremsender tilbageholdelsesordren til den lønindeholdelsespligtige, for hvem den er bindende, når den er kommet frem.

Stk. 3. Den der har modtaget pålæg om lønindeholdelse, skal indbetale det tilbageholdte beløb til den, som efter tilbageholdelsesordren er berettiget til at oppebære beløbet. Det indeholdte beløb forfalder til betaling den 1. i den kalendermåned, der følger efter indeholdelsen.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter regler om tilbageholdelsesordrens indhold og form.

§ 506 d. Har den lønindeholdelsespligtige allerede på andet grundlag iværksat lønindeholdelse, når tilbageholdelsesordren kommer frem, skal den lønindeholdelsespligtige undlade at iværksætte ordren og tilbagevende denne til fogedretten. Det samme gælder, såfremt der senere iværksættes lønindeholdelse for et krav som omhandlet i § 506 a, stk. 3.

Stk. 2. Ophører skyldnerens ret til at oppebære den ydelse, i hvilken lønindeholdelse finder sted, skal den lønindeholdelsespligtige straks underrette fogedretten herom. Skifter skyldneren arbejdsgiver, skal den indeholdelsespligtige så vidt muligt underrette fogedretten om den nye arbejdsgivers navn og adresse.

Stk. 3. Kan en tilbageholdelsesordre ikke effektueres jf. stk. 1 og 2, ophæver fogedretten ordren og underretter fordringshaveren om årsagen hertil.

§ 506 e. Den, der har modtaget pålæg om lønindeholdelse, er erstatningspligtig, såfremt pålægget ikke efterkommes. Det samme gælder, såfremt oplysningspligten efter § 506 d, tilsidesættes.

§ 506 f. Skyldneren kan begære fogedforretningen genoptaget, såfremt der efter forretningens foretagelse indtræffer omstændigheder, som af hensyn til skyldneren og hans husstand nødvendiggør en ændring af afgørelsen om tilbageholdelse, jf. § 506 b, stk. 4. Det samme gælder, såfremt skyldneren gør gældende, at fordringshaveren er fyldestgjort. Har fogedretten under skriftlig behandling truffet afgørelse om lønindeholdelse på andet grundlag end et fuldstændigt udfyldt oplysningsskema, jf. § 490 a, stk. 1, kan skyldneren kræve sagen genoptaget mod at fremsende et fuldstændigt udfyldt skema til fogedretten samtidig med begæringen om genoptagelse.

Stk. 2. **Fordringshaveren** kan begære fogedforretningen genoptaget i

de i § 506 d, stk. 2, nævnte tilfælde, for at få truffet en ny afgørelse om lønindeholdelse. Anmodningen om genoptagelse fremsættes over for den fogedret, hvor skyldneren på tidspunktet for genoptagelsen har værneting, jf. § 487. Anmodningen, som vedlægges fogedrettens meddelelse efter § 506 d, stk. 3, skal fremsættes inden 14 dage efter, at den tidligere lønindeholdelsesordre er ophævet.

Stk. 3. Er en beslutning om lønindeholdelse ophævet i medfør af § 506 d, stk. 3, jf. stk. 2, og træffer fogedretten under genoptagelsen efter stk. 2 beslutning om, at der på ny skal iværksættes lønindeholdelse, ophæver fogedretten en eventuel mellemliggende beslutning om lønindeholdelse og underretter fordringshaveren og den lønindeholdelsespligtige herom.

Stk. 4. Når der er forløbet 6 måneder fra fogedrettens sidste afgørelse om lønindeholdelse, kan fordringshaveren begære forretningen genoptaget, såfremt det sandsynliggøres, at den procent, hvormed der indeholdes, kan forhøjes.

Stk. 5. Under den fornyede behandling kan fogedretten ændre sin afgørelse inden for den i § 506 b, stk. 2, angivne periode. Under genoptagelse på fordringshaverens begæring finder § 488 og § 490 a og § 504, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Afgørelser om lønindeholdelse, som kan genoptages i medfør af stk. 1, 3. **pkt.**, kan ikke kæres af skyldneren.

§ 506 g. Det påhviler fordringshaveren at underrette den lønindeholdelsespligtige, når lønindeholdelsen skal bringes til ophør som følge af, at fordringshaverens krav er fyldestgjort.

Stk. 2. Modtager fordringshaveren efter at være fyldestgjort en indbetaling fra den lønindeholdelsespligtige, skal det modtagne beløb straks udbetales til skyldneren. Sker dette ikke, finder § 505, stk. 1 og 3, tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Fogedretten vejleder ved udfærdigelsen af tilbageholdelsesordren fordringshaveren om indholdet af stk. 1 og 2. Vejledningen kan gives skriftligt.«

21. § 509, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Udlæg kan kun foretages i genstande eller samlinger af genstande, hvis værdi overstiger 2.000 kr. Udlæg kan ikke foretages i aktiver af indtil 10.000 kroners værdi, som er nødvendige for skyldnerens eller dennes husstands erhverv eller uddannelse.«

22. § 525, stk. 1 og 2, affattes således:

»§ 525. Ved udlæg i løsøre kan fogedretten på skyldnerens anmodning bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe denne

overholder en af fogedretten fastsat afdragsordning, hvis varighed ikke kan overstige 10 måneder. Træffes der samtidig med udlægget bestemmelse om lønindeholdelse, kan fogedretten bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe lønindeholdelse sker, såfremt fogedretten skønner, at fordringshaverens krav vil blive fyldestgjort inden for 10 måneder.

Stk. 2. Fogedretten kan på skyldnerens begæring bestemme, at udlæg i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller dennes husstand, ikke giver ret til at sætte ejendommen på auktion, så længe skyldneren overholder en afdragsordning fastsat af fogedretten. Træffes der samtidig med udlægget bestemmelse om lønindeholdelse, kan fogedretten bestemme, at ejendommen ikke må sættes på auktion, så længe lønindeholdelse sker, såfremt fogedretten skønner, at fordringshaveren vil blive fyldestgjort herved inden for den i § 506 b, stk. 2, nævnte periode.«

23. I § 526, *stk. 1*, indsættes som 4. *pkt.*:

»Har fogedretten i medfør af § 490 b, stk. 1, nægtet at fremme en anmodning, bevarer fordringshaveren sin fortrinsret i forhold til senere fremsatte anmodninger, såfremt fordringshaveren senest 3 uger efter fogedrettens beslutning fremsætter anmodning om mundtlig behandling.«

24. I § 526 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Rækkefølgen mellem flere af fogedretten meddelte pålæg om lønindeholdelse afgøres efter det tidspunkt, hvor de er kommet frem til den lønindeholdelsespligtige. Modtages der flere pålæg samme dag, skal den lønindeholdelsespligtige snarest underrette fogedretten herom og fremsende de modtagne ordrer til fogedretten. Fogedretten skal herefter ophæve de sidst trufne beslutninger og underrette den indeholdelsespligtige, de berørte fordringshavere samt vedkommende fogedret.

2. Bemærkninger til lovudkastet.

Som anført i kapitel 4 har arbejdsgruppen opstillet to alternative lovmodeller. Begge forslag bygger videre på de forslag, som arbejdsgruppen fremlagde i betænkning nr. 1201/1990 om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen (herefter bet. nr. 1201). Det er således lagt til grund, at pengekrav skal kunne tvangsfuldbyrdes på grundlag af påkrav, og at der i øvrigt skal ske en række justeringer i reglerne om udlæg med henblik på at mindske fogedrettens ressourceforbrug og gøre sagsbehandling mere enkel.

De forslag om vidtgående anvendelse af skriftlig sagsbehandling og

om lønindeholdelse, som er indeholdt i arbejdsgruppens nye lovforslag, har dog nødvendiggjort en række justeringer af det lovudkast, der er indeholdt i betænkninger nr. 1201.

Som anført er det af arbejdsgruppen udarbejdede forslag til, hvorledes regler om løntilbageholdelse kan gennemføres udformet således, at det kan modificeres, hvis forslaget ikke ønskes gennemført i fuldt omfang. I den mest vidtgående form, der omfatter samtlige de nedenfor anførte lovændringer, bygger udkastet på, at der samtidig med, at der skabes adgang til lønindeholdelse for private krav, i vidt omfang indføres skriftlig behandling. Dette forslag forudsætter, at fogedretterne udstyres med avanceret teknologi.

Indføres der ikke moderne teknologi i det forudsatte omfang, og bevarer fogedretternes nuværende arbejdsform i det hele, kan regler om lønindeholdelse gennemføres ved de ændringer, der er foreslået i lovudkastets pkt. 4,19,21 og 23 suppleret af de forslag, som er indeholdt i bet. nr. 1201.

Samtlige de af arbejdsgruppen foreslåede ændringer i reglerne om udlæg og i de nye regler om lønindeholdelse i såvel den tidligere betænkning som i denne betænkning er medtaget nedenfor. For så vidt angår de dele af lovforslaget, som alene er en gentagelse af tidligere fremsatte forslag, henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i bet. nr. 1201.

Til nr. 1, 2 og 3.

Bestemmelserne svarer til arbejdsgruppens forslag i bet. nr. 1201.

Til nr. 4.

Ændringen af overskriften angiver, at der indføres et nyt inddrivelsesmiddel, lønindeholdelse.

Kapitel 46 er i øvrigt opbygget således, at § 490 a indeholder specialregler om skriftlig behandling, § 491-501 regler, som alene anvendes ved mundtlig behandling, medens der i øvrigt er tale om fælles bestemmelser.

Til nr. 5.

Bestemmelsen i § 487 a er ny, og fastslår, at fogedsager om inddrivelse af pengekrav kan behandles skriftligt såfremt fordringshaveren begærer det, eller fogedretten i øvrigt finder det hensigtsmæssigt, hvorimod alle andre fogedsager undergives mundtlig behandling efter de hidtil gældende regler.

Om den nærmere begrundelse for at åbne mulighed for skriftlig behandling af visse fogedsager henvises til arbejdsgruppens overvejelser i kapitel 4. På den ene side vil den skriftlige behandling være mindre ar-

bejdskrævende og billigere for fordringshaveren (og dermed også for skyldneren), fordi der ikke påløber omkostninger i anledning af fordringshaverens fremmøde i fogedretten.

På den anden side kan der være tilfælde, hvor fordringshaveren med stor sikkerhed kan forudse, at sagen ikke kan fremmes på skriftligt grundlag på grund af indsigelser fra skyldneren, ligesom der kan forekomme tilfælde, hvor fordringshaveren har særlige grunde til at ønske at efterprøve fuldbyrdelsesmulighederne under en afhøring af skyldneren i fogedretten.

Arbejdsgruppen forventer, at skriftlig behandling vil blive den fremherskende behandlingsform, såfremt lovudkastet gennemføres. Arbejdsgruppen bygger denne **formodning** på, at de fleste af de sager, som ikke sluttet som forgæves, forventes afsluttet med en beslutning om lønindeholdelse. De oplysninger, der skal tilvejebringes for at træffe en sådan afgørelse, vil som oftest være tilvejebragt af skyldneren selv eller være tilgængelige i registre, som fogedretten efter lovforslaget skal have adgang til. Det samme gælder i øvrigt i vidt omfang oplysninger om større formuegoder, som vil kunne være genstand for udlæg.

I kreditaftalelovens § 30, som viderefører en bestemmelse i kreditkøbslovens § 16, er det fastsat, at fogedretten i visse tilfælde, hvor en kreditgiver har finansieret et løsøre køb på kredit, omfattet af loven, kan henvise kreditgiveren til at søge sig fyldestgjort ved tilbagetagelse af det solgte. Tilbagetagelsen sker afhængig af omstændighederne ved købet til fuld afgørelse, eller også derved, at det solgte vurderes af fogedretten og indgår i parternes opgørelse med den af fogedretten fastsatte værdi. Det er arbejdsgruppens opfattelse, at den skriftlige behandlingsform er uegnet til behandling af sager, hvor det kan komme på tale at bringe denne bestemmelse i anvendelse. Dels vil det være meget vanskeligt på skriftligt grundlag at tage stilling til, om betingelserne for at anvende bestemmelsen i det hele taget er til stede, dels vil det være umuligt at gennemføre den i kreditaftaleloven foreskrevne vurdering på grundlag af parternes skriftlige indlæg.

Arbejdsgruppens lovforslag er derfor udformet således, at sager, som kan være omfattet af kreditaftalelovens § 30 eller kreditkøbslovens § 16 er undtaget fra reglerne om udlæg eller lønindeholdelse på grundlag af skriftlig behandling. Det vil ofte være umuligt for fogedretten alene på grundlag af fundamentet at afgøre om en begæring om tvangsfuldbyrdelse kan indebære anvendelse af kreditaftalelovens § 30 eller kreditkøbslovens § 16. Pligten til at oplyse dette spørgsmål påhviler fordringshaveren. Arbejdsgruppen foreslår, at pligten til at oplyse dette fremgår af lovteksten, jf. forslagets § 488, og at den formular, der skal anvendes som grundlag for skriftlig behandling, indrettes således, at fordringshaveren i hvert enkelt tilfælde skal afgive erklæring om dette spørgsmål. Afgiver

fordringshaveren bevidst urigtige oplysninger, vil dette kunne straffes efter straffelovens § 162, og fordringshaveren kan tillige ifalde erstatningsansvar efter retsplejelovens § 505, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 6.

Forslaget til ny affattelse bygger på udkastet i betænkning nr. 1201. I det foreliggende forslag er fordringshaverens oplysningspligt imidlertid udbygget under hensyn til de krav om sikring af skyldnerens identitet, som følger af forslaget om skriftlig behandling.

Efter forslaget skal fogedretten have adgang til at indhente nødvendige oplysninger om skyldnerens økonomiske forhold hos tredjemand og ved søgning i andre myndigheders registre. Dette skærper selv sagt kravene til sikring af skyldnerens identitet, og en sådan sikkerhed opnås bedst gennem angivelse af cpr./SE. nr.

Kan fordringshaveren ikke tilvejebringe denne oplysning, må årsagen hertil angives, og fogedretten vil da som regel selv kunne tilvejebringe oplysningen, hvis det er åbenbart, at disse ikke kan tilvejebringes af fordringshaveren. Har skyldneren undtagelsesvis hverken cpr. eller SE. nr., må sagen behandles på grundlag af de i øvrigt tilgængelige oplysninger. Fogedrettens sagliste føres på grundlag af skyldnerens navn, og der er ikke med forslaget tilsigtet en ændring af fogedrettens journalsystemer, således at registrering af sagerne skal finde sted på grundlag af cpr. og SE. nr., idet en sådan ændring af journalsystemerne ville afstedkomme betydelige problemer i forhold til domstolenes regnskabsystem.

Arbejdsgruppen har endvidere ved opstilling af kravet om cpr./SE. nr. lagt til grund, at kendskab til disse numre i realiteten er en forudsætning for, at fogedretten kan søge efter oplysninger i fremmede registre.

Det må ved udformningen af EDB-programmet tilstræbes, at der allerede i forbindelse med journaliseringen af fogedsagen sker en automatisk opdatering af den adresse for skyldneren, som kreditor har opgivet. Er dette ikke muligt, forudsættes det, at fogedretten i de tilfælde, hvor skyldner ikke reagerer på rettens henvendelse, efterfølgende kontrollerer adressen.

Kravet om, at en anmodning om skriftlig behandling skal indgives i to eksemplarer, når sagen skal behandles skriftligt, skal ses i sammenhæng med forslaget § 490 a, stk. 1.

Den eneste fravigelse af kravet om skriftlig anmodning angår de tilfælde, hvor der med særlig hjemmel i kreditkøbsloven, jf. lov nr. 275 af 9. juni 1982, eller kreditaftaleloven, jf. lov nr. 398 af 13. juni 1990, foretages udlæg i fortsættelse af en tilbagetagelsesforretning.

Til nr. 7.

Forslaget er identisk med det af arbejdsgruppen i bet. nr. 1201 udarbejdede udkast.

Til nr. 8.

Det foreslås at supplere § 488, stk. 3, med en regel, hvorefter fogedretten skal tilvejebringe skyldnerens cpr. eller SE. nr., såfremt fordringshaveren ikke er i stand hertil. Det forudsættes, at fordringshaveren kan godtgøre at have gjort sig rimelige anstrængelser for at fremskaffe oplysningerne.

Til nr. 9.

I bet. nr. 1201 foreslog arbejdsgruppen fredningsreglen udvidet til 1 år. Om begrundelsen herfor henvises til side 23-24 og side 63 i den nævnte betænkning.

Det foreliggende forslag om fogedrettens mulighed for at iværksætte lønindeholdelse har nødvendiggjort en ændring i den gældende regel, fordi en fredning af skyldneren på grund af insolvens forudsætter, at alle fuldbyrdesmuligheder i fogedretten er udtømt.

En fredning af skyldneren kan således efter arbejdsgruppens opfattelse alene komme på tale i de tilfælde, hvor der hverken gennem lønindeholdelse eller udlæg er mulighed for fyldestgørelse. For så vidt angår lønindeholdelse foreslår arbejdsgruppen, at konstateringen af skyldnerens insolvens knyttes til den antagelse, at det ved normal afvikling af en af fogedretten truffet beslutning om lønindeholdelse, ikke vil være muligt at fyldestgøre fordringshaverens krav.

Som det fremgår af forslaget til § 506 b, stk. 1 og 2, foreslår arbejdsgruppen, at en beslutning om lønindeholdelse tidsmæssigt begrænses til 2 år og med hensyn til størrelsen af det indeholdte beløb af de i lovforslaget angivne procentsatser på henholdsvis 15-20 pct. Har skyldneren således en gæld på 100.000 kr., og kan lønindeholdelse finde sted med skønsmæssigt 2.000 kr. om måneden i henhold til fogedrettens beslutning, vil der efter 2 års-fristens udløb kun være afdraget ialt 48.000 kr. Restgælden vil herefter være betydelig større end 52.000 kr., idet der fortsat vil ske en forrentning af fordringshaverens krav, og afdragene vil efter dansk rets almindelige regel forlods blive afskrevet på sagsomkostninger og renter, før der sker nedbringelse af hovedstolen. Skyldneren vil altså under uændrede økonomiske forhold ikke kunne mødes med yderligere beslutning om lønindeholdelse i en 2 års periode. Selv i sådanne tilfælde vil fredningen af skyldneren dog ikke kunne udstrækkes til 2 år, idet skyldneren jo meget vel i dette lange tidsrum ved egen hjælp, ved arv eller gave eller på anden måde kan være kommet i besiddelse af et aktiv, hvori der kan foretages udlæg.

Arbejdsgruppen er opmærksom på, at skønnet over, hvorvidt lønindeholdelse vil føre til fyldestgørelse, er forbundet med en betydelig usikkerhed, idet skyldnerens indtægt - og dermed det indeholdte beløb - kan være undergivet betydelige udsving. Fogedretten må imidlertid udøve sit skøn på grundlag af de oplysninger, som foreligger på det tidspunkt, afgørelsen træffes. Kan det af fordringshaveren eller en anden kreditor sandsynliggøres, at forudsætningerne for fogedrettens skøn ikke længere er til stede, bør fogedretten tillade forretningen fremmet. Træffes afgørelsen om at iværksætte eller undlade lønindeholdelse, uden at skyldneren selv har bidraget til sagnes oplysning, kan skønnet være forbundet med en sådan usikkerhed, at fogedretten bør undlade at indføre skyldneren i fogedrettens insolvenskartotek med de deraf følgende retsvirkninger i henhold til retsplejelovens § 490.

Bliver fogedretten i fredningsperioden bekendt med, at en lønindeholdelse bringes til ophør som følge af fordringshaverens fyldestgørelse, finder arbejdsgruppen, at skyldneren bør slettes i insolvensregisteret.

For så vidt angår konstatering af insolvens i forbindelse med udlæg er det efter ordlyden af den gældende bestemmelse således, at en skyldner anses for insolvent, hvis det ikke har været muligt at foretage udlæg med fuld dækning af kreditors fordring. Denne regel forudsætter, at fogedretten i det mindste skønner over, om nettoprovenuet ved bortsalg af det udlagte på tvangsauktion, kan dække kreditors fordring. Dette skøn er vanskeligt, navnlig i de tilfælde, hvor et udlæg foretages på kontoret, eller hvor der savnes præcise oplysninger om bedre prioriterede rettigheder. Fogedretspraksis har derfor i vidt omfang udviklet sig således, at en skyldner kun erklæres insolvent, såfremt der slet ikke kan foretages udlæg **hos** den pågældende. Praktiske grunde kan tale for at bevare denne ordening, men de sociale beskyttelseshensyn, som har dannet baggrund for udformningen af den gældende regel, taler dog klart for, at henholde sig til ordlyden af den allerede gældende bestemmelse, og arbejdsgruppen har derfor valgt denne løsning. Den usikkerhed, som er forbundet med det af fogedretten udøvede skøn, kan afbødes ved reglen i forslagets stk. 2 om efterprøvelse af en tidligere konstateret insolvens.

Fredningsperioden er foreslået fastholdt til 6 måneder. I bet. nr. 1201 foreslog arbejdsgruppen fredningsperioden udvidet til 1 år. I et fuldbyrrelsessystem, hvor individualforfølgning alene sker ved foretagelse af udlæg, må en fredningsperiode af en sådan længde anses for forsvarlig, idet der erfaringsmæssigt vil gå nogen tid, før en insolvent skyldner på ny vil komme i besiddelse af aktiver, hvori udlæg kan foretages. Tilsvarende betragtninger kan imidlertid ikke anføres for så vidt angår skyldnerens eller hans husstands indtægtsforhold, idet disse kan ændres i betydelig grad på meget kort tid. Som eksempler herpå kan nævnes, at en skyldner, som oppebærer arbejdsløshedsdagpenge, pludselig opnår en vellønnet

beskæftigelse eller gifter sig med en vellønnet ægtefælle, og i øvrigt opretholder et stort set uændret niveau for husstandens faste udgifter. Arbejdsgruppen har af disse grunde fundet, at fredningsperioden bør opretholdes uændret på 6 måneder, såfremt der indføres adgang til at foretage lønindeholdelse for private krav.

I stk. 2 foreslår arbejdsgruppen, at en konstateret insolvens skal føre til, at en anmodning, hvis behandling i tid ligger efter den konstaterede insolvens, skal afvises (og at der dermed skal ske tilbagebetaling af retsafgift), hvis der er forløbet mindre end 6 måneder, fra insolvensen blev konstateret. Arbejdsgruppen har ved dette forslag forudsat, at fogedretterne udstyres med edb-materiel, som gør det muligt automatisk at frasortere de sager, som efter reglen skal afvises.

Som anført i stk. 2 kan hovedreglen om afvisning fraviges, hvis der er rimelig grund til at antage, at der kan ske fuldbyrdelse på trods af, at insolvens tidligere er konstateret, eller såfremt der i øvrigt er rimelig anledning til at foretage forretningen, f.eks. for at afbryde forældelse af rentekrav. Ordlyden er derfor for så vidt identisk med gældende ret, men bestemmelsen må selvsagt læses i sammenhæng med de foreslåede regler om skriftlig behandling og lønindeholdelse.

Insolvens konstateret under skriftlig behandling vil under alle omstændigheder være forbundet med nogen usikkerhed på grund af den manglende mulighed for gennem afhøring at uddybe skyldnerens oplysninger. Dertil kommer, at i de - formentlig mange - tilfælde, hvor skyldneren ikke returnerer et korrekt udfyldt spørgeskema, vil fogedretten alene kunne konstatere, om der på grundlag af oplysninger tilvejebragt på anden måde kan foretages udlæg eller iværksættes lønindeholdelse. Endelig vil der kunne forekomme hurtige skift i mulighederne for at iværksætte lønindeholdelse.

Arbejdsgruppen må imidlertid påpege, at også insolvens konstateret efter de gældende regler kan være forbundet med betydelig usikkerhed på grund af den meget korte tid, der normalt vil være til rådighed for afhøring af den enkelte skyldner. Dertil kommer, at langt de fleste af de udlæg, som efter gældende ret foretages i aktiver, der senere giver hel eller delvis dækning til fordringshaveren, netop foretages i aktiver af den type, som vil kunne udfindes af fogedretten under skriftlig behandling, selv om skyldneren forholder sig passiv.

På denne baggrund finder arbejdsgruppen det forsvarligt også at lade insolvens konstateret under skriftlig behandling afføde retsvirkninger efter § 490.

Arbejdsgruppen finder dog, at der normalt bør gives fordringshaveren adgang til at fremme en anmodning, hvis insolvensen er konstateret under skriftlig behandling, og den aktuelle anmodning angår mundtlig behandling, ligesom en oplysning om ændrede indtægtsforhold hos skyld-

neren eller medlemmer af hans husstand bør føre til samme resultat. I øvrigt foreslås reglens anvendelsesområde opretholdt uændret, og der bør således fortsat gives en fordringshaver adgang til at fremme en anmodning, hvis afvisning ville resultere i forældelse af et rentekrav.

Til nr. 10.

I forslaget til ny § 490 a fastlægges de regler, som efter arbejdsgruppens opfattelse skal gælde, såfremt der indføres skriftlig behandling af sager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav. Reglen forudsætter, som anført i kapitel 4, at domstolene forsynes med den nødvendige teknologi, og at den nødvendige programudvikling er gennemført, inden reglerne sættes i kraft.

Efter stk. 1,1. **pkt.**, skal skyldneren snarest efter, en anmodning er modtaget af fogedretten, underrettes herom ved en kopi af anmodningen. Anmodningen skal opfylde kravene i § 488 og skal være så fyldestgørende, at skyldneren har mulighed for at vurdere rigtigheden af kreditors krav. Anmodningen skal således angive kravets oprindelse og indeholde en opgørelse pr. datoen for anmodningens fremsættelse og skal yderligere angive, på hvilket grundlag anmodningen fremsættes.

Samtidig med, at anmodningen fremsendes i kopi til skyldneren, skal fogedretten vejlede skyldneren om sagens behandling, hvilket er parallelt til den vejledningspligt, fogedretten har efter § 500, stk. 1, i sager, som behandles mundtligt. Vejledningen skal indeholde oplysning om skyldnerens oplysningspligt og de mulige konsekvenser af dens tilsidesættelse, dvs. om fogedrettens adgang til at oplyse sagen på anden måde, og om de forøgede omkostninger ved en eventuel senere mundtlig behandling. Endvidere skal vejledningen indeholde en redegørelse for strafansvaret ved afgivelse af urigtige oplysninger, og endelig skal skyldneren vejledes om adgangen til at fremsætte indsigelser og om konsekvensen heraf.

Ud over vejledning og anmodning skal der efter forslaget tilsendes skyldneren et oplysningsskema med pålæg om at returnere dette til fogedretten inden 14 dage. Tilsidesættes pålægget, er dette efter forslaget ikke selvstændigt sanktioneret, men den manglende reaktion kan få en række ubehagelige konsekvenser for skyldneren, som ved sin passivitet udsætter sig for, at der bliver truffet en fejlagtig afgørelse, som stiller skyldneren ringere, end han ellers ville være blevet stillet.

Oplysningsskemaet skal udfyldes med oplysninger om skyldnerens og dennes husstands indtægter og udgifter og om formueforhold. Alle indtægter skal oplyses. Når der også kræves oplysninger om alle udgifter og ikke kun om sådanne udgifter, som kan indgå i bedømmelsen af størrelsen af det beløb, som eventuelt kan indeholdes i skyldnerens løn, skal dette ses på baggrund af, at anvendelsen af retsmidlet lønindeholdelse er udelukket, hvis skyldneren kan godtgøre, at hele hans husstands disponi-

ble indtægt går til dækning af udgiftsposter omfattet af trangsbeneficiet og til betaling af gæld, jf. udkastets § 506 a, stk. 2.

Et udkast til vejledning og oplysningsskema er optrykt som bilag 5 og 6.

Vejledningen og oplysningsskemaet kan efter forslaget fremsendes ved almindeligt brev. Arbejdsgruppen har fundet dette forsvarligt og har herved lagt vægt på, at fogedretten - også i tilfælde hvor skyldneren ikke ytrer sig - ex officio foretager en vis prøvelse af kreditors krav, forinden fuldbyrkelse iværksættes, de vidtgående muligheder for genoptagelse, samt den omstændighed, at fuldbyrdelsesgrundlaget enten vil have forudsat en forudgående forkyndelse eller skyldnerens aktive medvirken. En egentlig forkyndelse ville både fordyre og besværliggøre kommunikationen med skyldneren. Når de fleste indkaldelser efter gældende praksis sker ved forkyndelse, skyldes dette ikke, at der er et krav herom i retsplejeloven, men derimod, at forkyndelse er en betingelse for, at skyldneren i tilfælde af udeblivelse kan politifremstilles. Dette alvorlige indgreb kan netop undgås ved skriftlig behandling.

Bestemmelsen i stk. 2 har til formål at præcisere, hvilket af kapitlets bestemmelser, der efter deres indhold alene kan finde anvendelse i sager, som behandles mundtligt.

I bestemmelsens stk. 3 og 4 er indeholdt regler om fogedrettens adgang til selv at tilvejebringe de for tvangsfuldbyrdelsen nødvendige oplysninger i de tilfælde, hvor skyldneren enten helt undlader at reagere på fogedrettens henvendelse, eller hvor der i øvrigt er behov for at supplere de af skyldneren meddelte oplysninger. I insolvensretten er det ikke ukendt, at skyldneren pålægges selv at oplyse sagen skriftligt, idet et tilsvarende regelsæt findes i konkurslovens regler om gældssanering.

Gældssaneringssagerne adskiller sig imidlertid fra fogedrettens sager ved at være indledt på skyldnerens eget initiativ og i skyldnerens interesse. De relativt gode erfaringer, man i gældssaneringssager har haft med at lade skyldneren selv tilvejebringe de nødvendige oplysninger, kan derfor ikke uden videre overføres på det her foreslåede regelsæt. Det må således forudses, at skyldnerne vil unddrage sig oplysningspligten i ganske mange sager, selv om det af den medfølgende vejledning klart vil fremgå, at passivitet kan føre til, at fogedrettens afgørelse træffes efter et skøn på grundlag af andre tilgængelige oplysninger.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør den nugældende bestemmelse i § 497, stk. 2, hvorefter fogedretten kan bestemme, at en skyldner, der nægter at give oplysninger, skal tages i forvaring, ikke anvendes i forbindelse med skriftlig behandling. Arbejdsgruppen har i den forbindelse lagt vægt på, at bestemmelsen efter gældende ret kun anvendes helt undtagelsesvist, og først efter at skyldneren i et møde alvorligt er indskærpet oplysningspligten og udførligt vejledt om tvangsmidlet. Den sikkerhed fo-

gedretten herved har for at skyldneren fuldt ud forstår konsekvenserne af sin væring, kan ikke tilvejebringes ved skriftlig behandling.

Da det ikke vil være muligt at tvinge skyldneren til at fremkomme med de nødvendige oplysninger, uden at lade sagen overgå til mundtlig forhandling, er det vigtigt, at fogedretten får mulighed for selv at tilvejebringe det manglende materiale. Arbejdsgruppen har fundet det ubetænkeligt at foreslå, at fogedretten skriftligt skal kunne pålægge andre at fremkomme med de nødvendige oplysninger. Oplysningerne gives som udgangspunkt skriftligt. Lovens regler om vidneudelukkelse og vidnefritagelse finder tilsvarende anvendelse, jf. stk. 5.

Arbejdsgruppen finder ikke, at hensynet til skyldneren taler imod den foreslåede regel, idet skyldneren selv vil være forpligtet til, i det omfang det er **måligt**, at afgive oplysningerne. Hertil kommer, at den trediemand, som pålægges at afgive skriftlige oplysninger, ville kunne indkaldes til at afgive forklaring i fogedretten som vidne under en mundtlig behandling. Det vil i øvrigt oftest være i skyldnerens interesse, at fogedretten får så fuldstændige oplysninger som muligt. Reglen tænkes navnlig anvendt i forhold til skyldnerens arbejdsgiver, men kan også benyttes f.eks. til at tilvejebringe oplysninger om konti og depoter i et pengeinstitut eller i forhold til en bygherre, som skyldner udfører en entreprise for.

Arbejdsgruppen har overvejet spørgsmålet om telefonisk afgivelse af oplysninger som nævnt ovenfor. Gruppen finder ikke, at der i retsplejeloven bør fastsættes regler, der forpligter trediemand til at afgive oplysninger telefonisk.

Den foreslåede bestemmelse udelukker imidlertid ikke, at fogedretten søger at indhente oplysninger telefonisk. Hvis fogedretten således finder det forsvarligt at indhente oplysningerne telefonisk, og hvis trediemand ønsker at videregive oplysningerne på denne måde, kan fogedretten telefonisk modtage de fornødne oplysninger. Dette gælder, når skyldneren udebliver, og når skyldneren under et møde enten ikke vil eller ikke kan fremkomme med de nødvendige oplysninger, og vil bl.a. kunne medvirke til løsningen af det i praksis ofte forekommende problem, at skyldneren angiver at eje et aktiv, som ikke kan identificeres sikkert. En tilsvarende afklaring vil kunne opnås f.eks. i tilfælde, hvor skyldner ikke kan huske sit kontonummer i et pengeinstitut, sit bilnummer eller sin faste ejendoms matrikelnummer.

Da der ikke består nogen pligt for private til at imødekomme en anmodning fra fogedretten om telefonisk at modtage oplysninger, er reglerne i retsplejeloven om vidneudelukkelse og -fritagelse uden relevans for så vidt angår private. Trediemands ret til at videregive sådanne telefoniske oplysninger kan imidlertid være begrænset af regler, der i medfør af anden lovgivning gælder om afgivelse af oplysninger, tavshedspligt m.v. Udtaler trediemand sig telefonisk, bør vedkommende selv - eventuelt

ved en kontrolopringning - om fornødent sikre sig, at det virkelig er fogedretten, som har henvendt sig.

Arbejdsgruppen foreslår i stk. 4, at fogedretten - når skyldneren undlader at tilbagesende oplysningsskemaet, eller de af skyldneren meddelte oplysninger er ufuldstændige - skal have direkte adgang til de offentlige registre, der indeholder oplysninger om forhold af betydning for tvangsfuldbyrdelsen. Fogedretten kan indhente disse registeroplysninger ved direkte dataoverførsel eller i form af registerudskrift.

Arbejdsgruppen har herved forudsat, at fogedretten udstyres med den fornødne teknologi, og at adgangen til de i forslaget nævnte registre reguleres i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser og således, at der kun kan trækkes de nødvendige oplysninger, og at der i øvrigt opstilles sikkerhedssystemer, som sikrer mod uberettiget brug m.v. En tilsvarende registeradgang findes i norsk og svensk ret, og også i Danmark har de myndigheder, der inddriver offentlige krav, i vidt omfang adgang til sådanne registre.

Ved bestemmelsen i stk. 5 foreslås det, at retsplejelovens regler om vidneudelukkelse og vidnefritagelse skal finde tilsvarende anvendelse vedrørende fogedrettens indhentelse af oplysninger på skrift eller EDB efter stk. 3 og 4.

Da der er tale om pligtmæssige oplysninger, foreslår arbejdsgruppen endvidere, at det skal være vederlagsfrit for fogedretten at indhente de nævnte oplysninger. Der henvises vedrørende spørgsmålet om **registerbeskyttelse** i øvrigt til kapitel 4, pkt. 4.3.

I § 490 b, stk. 1, er der åbnet mulighed for, at fogedretten kan nægte at fremme en sag på skriftligt grundlag, såfremt det vil være betænkeligt at træffe afgørelse om lønindeholdelse eller udlæg på baggrund af de oplysninger, det har været muligt at tilvejebringe med de instrumenter, som efter forslaget står til fogedrettens rådighed ved skriftlig behandling. Der vil kun sjældent være grundlag for at nægte at fremme sagen, hvis skyldneren har tilbagesendt et korrekt udfyldt oplysningsskema uden samtidig at fremsætte særlige bemærkninger, idet det må understreges, at udgangspunktet for den skriftlige behandling er, at skyldnerens oplysninger lægges til grund. Oplysningerne i registrene kan navnlig let være forældede og bør derfor som hovedregel alene inddrages i sagsbehandlingen, hvis skyldneren ikke selv fremkommer med de nødvendige oplysninger. Den omstændighed, at de indhentede oplysninger ikke er ganske aktuelle, eller at de er ufuldstændige, kan dog ikke i sig selv føre til, at sagen nægtes fremme, hvis det kan konstateres, at skyldneren har en indtægt, hvori der kan indeholdes. I sådanne tilfælde bør fogedretten som hovedregel træffe bestemmelse om lønindeholdelse med 15% af nettoindtægten.

Har skyldneren tilsyneladende gjort et (mislykket) forsøg på at frem-

komme med de nødvendige oplysninger, vil det som hovedregel være betænkeligt at fremme sagen på skriftligt grundlag uden at søge at supplere de ufuldstændige oplysninger. Det vil ofte være det mest hensigtsmæssige, at fogedretten ved telefonisk eller skriftlig henvendelse til skyldneren stiller uddybende konkrete spørgsmål. Giver dette ikke resultat, kan fogedretten herefter eventuelt træffe afgørelse på grundlag af registeroplysninger, men det må erindres, at løntrækket i sådanne tilfælde ikke vil kunne overstige 15% af skyldnerens nettoindkomst.

Således som reglen i forslagets § 506 b, stk. 4, 3. **pkt.**, er udformet, vil det efter arbejdsgruppens opfattelse sjældent være nødvendigt at nægte at fremme anmodningen, hvis skyldneren overhovedet oppebærer en indtægt, hvori lønindeholdelse kan ske. I sådanne tilfælde vil de nødvendige oplysninger som hovedregel kunne tilvejebringes fra den indeholdelsespligtige eller fra skattevæsenets registre.

I udlægstilfælde vil alle oplysninger om mere værdifulde formuegoder - når bortses fra smykker, malerier, antikviteter og lignende - kunne tilvejebringes i de i stk. 2 nævnte registre eller ved henvendelse til skyldnerens pengeinstitut.

Fremsætter skyldneren en indsigelse, må fogedretten efter arbejdsgruppens opfattelse uanset indsigelsens karakter nægte at fremme anmodningen, idet den skriftlige behandlingsform er uegnet til tvistløsning i de sagskategorier, forslaget vedrører. Er der begrundet tvivl om, hvorvidt der foreligger en indsigelse, bør fogedretten ligeledes nægte at fremme anmodningen, jf. lovudkastets § 490 b.

Udgangspunktet i dansk ret er, at sager, som behandles i retsplejens former, behandles mundtligt, medmindre det i særlige tilfælde - f.eks. ved appelinstanternes behandling af kæremål - er fundet fuldt forsvarligt at anvende skriftlig behandling.

I fogedsager er det kun i nogle tilfælde en retskraftig dom, der danner grundlag for fuldbyrdelsen, mens det i andre tilfælde er et mindre sikkert grundlag, som fordringshaveren støtter sit krav på. Navnlig for så vidt angår de sidstnævnte krav vil det på afgørende vis stride mod dansk retstradition, hvis skyldneren afskæres fra mundtligt at fremsætte sine indsigelser mod grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen. Tilsvarende betænkeligheder gør sig gældende med hensyn til indsigelser om, at kreditors krav er bragt til ophør på grund af andre omstændigheder, som i tid ligger efter tilvejebringelsen af eksekutionsgrundlaget.

Arbejdsgruppens forslag er udformet således, at også påkrav kan danne grundlag for skriftlig behandling. Om dette spørgsmål henvises til arbejdsgruppens overvejelser i kapitel 4.

Således som forslaget er udformet, må det som nævnt forventes, at langt de fleste anmodninger vil blive behandlet på skriftligt grundlag. Efter de gældende regler opstår der ofte problemer, fordi indsigelser

frem sættes i et møde, hvor fogedretten beklædes af en § 17 a foged, som ikke har bemyndigelse til at træffe afgørelse. Dette bevirker en udsættelse af sagen og dermed ofte, at muligheden for udlæg fortabes. Den foreslåede regel om, at sager, hvori der fremsættes indsigelse ikke kan fremmes ved skriftlig behandling, gør det muligt straks at sortere de sager fra, hvor en indsigelse fører til, at fogedretten under den videre behandling skal beklædes af en jurist.

Kan der på grund af transgbeneficiereglerne i forslagens § 506 b, stk. 4, eller §§ 509-516 ikke foretages udlæg eller iværksættes lønindeholdelse, må fogedretten ligesom efter gældende ret nægte at fremme en anmodning om tvangsfuldbyrdelse. Fogedretten vil således også ved skriftlig behandling af egen drift skulle påse transgbeneficiereglerne.

Nægter fogedretten af en af de nævnte grunde at fremme en anmodning på skriftligt grundlag, er konsekvensen heraf alene, at fordringshaveren, hvis kravet ønskes tvangsfuldbyrdet, er henvist til at indgive sin anmodning på ny, hvorefter kravet vil blive undergivet mundtlig behandling, medmindre det er transgbeneficiereglerne, som har bevirket, at forretningen ikke kunne fremmes. I de sidstnævnte tilfælde må fordringshaveren også efter reglen i forslagens § 490, stk. 2, i det mindste sandsynliggøre, at fornyet behandling vil kunne føre til et andet resultat end den skriftlige behandling.

§ 490 b, stk. 2, indeholder regler om, at fogedretten i de tilfælde, hvor forretningen fremmes til afgørelse på skriftligt grundlag, afslutter sin sagsbehandling ved at give underretning om udfaldet til begge parter. Arbejdsgruppen har fundet, at en sådan underretning mest hensigtsmæssigt kan ske ved fremsendelse af udskrift af retsbogen til begge parter. Eventuelt sendes tillige en tilbageholdelsesordre til den indeholdelsespligtige. Disse ekspeditioner vil kunne gennemføres automatisk, såfremt fogedretten er udstyret med moderne teknologi.

I stk. 3 fastlægges den rækkefølge, i hvilken anmodning om skriftlig behandling skal fremmes af fogedretten. Af hensyn til ordlyden i forslagens § 506 b, stk. 2, 1. **pkt.**, er det nødvendigt med en helt præcis angivelse af rækkefølgen. Skulle det helt undtagelsesvis forekomme, at to samtidig angivne anmodninger støtter sig til et fundament tilvejebragt samme dag, bestemmer fogedretten, hvilken af sagerne, som først skal fremmes.

I stk. 4 er det foreslået, at det overlades til justitsministeren at fastlægge, hvorledes de skriftlige meddelelser, som i forbindelse med skriftlig behandling udsendes til parterne og til en eventuel indeholdelsespligtig, skal udformes således, at det sikres, at meddelelserne er ensartede og indeholder de nødvendige oplysninger.

Til nr. 11.

Med enkelte ændringer af redaktionel karakter svarer forslaget til det i bet. nr. 1201 indeholdte udkast til ændring af § 491, stk. 1.

Til nr. 12, 13 og 14.

Forslagene er identiske med de i bet. nr. 1201 fremsatte forslag.

Til nr. 15.

Indholdet af bestemmelsen svarer til gældende ret. Den ændrede ordlyd tjener til at understrege, at bestemmelsen kun anvendes under mundtlig behandling.

Til nr. 16.

Bestemmelsen i § 497 finder alene anvendelse under mundtlig behandling, og dette er understreget ved den ændrede formulering af bestemmelsens stk. 1 og 2, som indholdsmæssigt i øvrigt ganske svarer til gældende ret.

For de tilfælde, hvor skyldneren unddrager sig sin oplysningspligt ved enten at udeblive, ved at nægte at opfylde sin oplysningspligt under et møde eller ved at give ufuldstændige oplysninger, foreslås det i stk. 3, at fogedretten i samme udstrækning som i sager, der behandles skriftligt, skal have adgang til skriftligt at indhente oplysninger hos tredjemand (§ 490 a, stk. 3) og til at søge oplysning i de i § 490 a, stk. 4, nævnte registre. Fogedretten kan eventuelt trække sådanne oplysninger straks, men kan også udsætte sagen til et senere møde, således at oplysningerne kan indhentes i mellemtiden. Fogedretten kan herefter træffe afgørelse på grundlag af de således tilvejebragte oplysninger og kan eventuelt - såfremt lønindeholdelse kommer på tale - benytte sig af reglen i udkastets § 506 b, stk. 4, 3. **pkt.**, hvorefter fogedretten skønsmæssigt kan fastsætte et beløb, der højst må udgøre 15 pct. af skyldnerens sidst kendte indkomst efter fradrag af kildeskat.

Med dette regelsæt vil det også i de tilfælde, hvor sagen behandles mundtligt, i praksis blive meget vanskeligt for skyldneren at lægge hindringer i vejen for tvangsfuldbyrdelsen ved at tilsidesætte sin oplysningspligt.

Til nr. 17.

I bet. nr. 1201 har arbejdsgruppen udarbejdet et forslag til ændring af den gældende § 501. Om begrundelsen for dette forslag henvises til arbejdsgruppens bemærkninger i den nævnte betænkning, side 17-21 og 67-69.

Såfremt der gennemføres regler om skriftlig behandling af fogedsager som foreslået, forventer arbejdsgruppen, at den skriftlige behandlingsform vil blive den helt overvejende hovedregel. Således som forslaget om skriftlig behandling er udformet, tilsiger hensynet til tvangsfuldbyrdelsens effektivitet ikke i samme grad, at adgangen til at fremsætte indsigel-

ser under sagen prækluderes, således som arbejdsgruppen tidligere har foreslået, idet langt de fleste mundtlige forhandlinger må antages at ville være begrundet i, at skyldneren under den skriftlige forhandling har fremsat en indsigelse. Arbejdsgruppen har derfor valgt at udarbejde et nyt forslag til ændret affattelse af bestemmelsen. I den foreslåede affattelse er den eneste ændring i forhold til gældende ret, at indsigelser mod grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen automatisk medfører, at forretningen nægtes fremmet, og **at** fordringshaveren henvises til civilt søgsmål i de tilfælde, hvor fuldbyrdelsesgrundlaget er et påkrav.

Til nr. 18.

Forslaget til ændret affattelse af § 503, stk. 1, 3. pkt., er identisk med det i bet. nr. 1201 indeholdte forslag.

Forslaget vil imidlertid i sammenhæng med forslaget om skriftlig behandling få en anden virkning. Reglen vil herefter primært medføre, at fordringshaveren motiveres til at lade sine krav undergive skriftlig behandling. Mundtlig behandling vil fortsat være mulig, men kun blive gennemført for småkrav i de få tilfælde, hvor særlige grunde taler herfor.

Efter bestemmelsen i § 503, således som den i sin helhed vil fremtræde efter forslaget, vil der kunne tilkendes omkostninger i alle sager uanset fordragens størrelse, såfremt anmodning om tvangsfuldbyrdelse behandles på skriftligt grundlag. Arbejdsgruppen har fundet, at det - som det også er tilfældet efter gældende ret - bør overlades til domstolene at tage stilling til, hvorledes praksis for salærtilkendelse bør fastlægges, men arbejdsgruppen skal dog pege på, at der, når bortses fra inkassosælær, bør tages hensyn til den arbejdsindsats, anmodningen fordrer af fordringshaverens advokat.

Efter arbejdsgruppens opfattelse bør reglen anvendes i de tilfælde, hvor fordringshaveren selv fra starten har begæret mundtlig behandling. Er den mundtlige behandling derimod en følge af, at fogedretten i medfør af forslaget til § 490 b, stk. 1, 3. pkt., har nægtet at fremme en anmodning, vil dette enten skyldes, at skyldneren har tilsidesat sin oplysningspligt, eller at skyldneren har fremsat en indsigelse. I det første tilfælde vil der kunne tilkendes omkostninger efter § 503, stk. 1, mens der i det sidste tilfælde normalt vil være grundlag for at tilkende kreditor omkostninger efter stk. 1, sidste pkt., medmindre skyldneren får medhold i sin indsigelse.

Til nr. 19.

Bestemmelsen om genoptagelse i retsplejelovens § 504 må nødvendigvis tilpasses de foreslåede regler om skriftlig behandling. Arbejdsgruppen har valgt at indføre et nyt stk. 2, som behandler de genoptagelessitu-

ationer, hvor den skriftlige behandling har resulteret i et udlæg, mens genoptagelsesreglerne for beslutninger om lønindeholdelse er placeret i forslaget til § 506 f. Arbejdsgruppen har valgt også at udstrække forslaget til nyt stk. 2 til genoptagelse af udlægssager, som oprindeligt har været behandlet mundtligt, idet dette giver den mest smidige sagsbehandling.

I forslaget til nyt stk. 2 foreslår arbejdsgruppen, at genoptagelsen også skal behandles skriftligt, medmindre fogedretten bestemmer andet. Bestemmelsen henviser til stk. 1, nr. 1, 4 og 5, som alle vedrører situationer, hvor skyldneren kan begære genoptagelse. De i nr. 2 og 3 omhandlede genoptagelsesgrunde vil ikke kunne komme på tale, når sagen har været behandlet skriftligt.

Fremsættes begæring om genoptagelse af skyldneren eller tredjemand, foreslår arbejdsgruppen, at fordringshaveren høres skriftligt om begæringen. Har fordringshaveren ikke reageret inden en af fogedretten fastsat frist, kan fogedretten lægge skyldnerens eller tredjemands sagsfremstilling til grund for afgørelsen.

Til nr. 20.

Udkastet til nyt kapitel 46 a, indeholder arbejdsgruppens forslag til regler om lønindeholdelse for private krav.

Som nævnt i de indledende bemærkninger kan reglerne gennemføres isoleret uden samtidig ændring af reglerne om fremgangsmåden ved tvangsfuldbyrdelse i øvrigt.

For så vidt angår arbejdsgruppens generelle overvejelser om lønindeholdelse henvises til kapitel 4.

Forslagets § 506 a indeholder hjemmel til at tvangsfuldbyrde **pengekrav** ved lønindeholdelse. I modsætning til, hvad der gælder for udlæg, foreslås - inspireret af norsk ret - at anvendelsen af dette retsinstitut reserveres for de tilfælde, hvor skyldneren unddrager sig sine forpligtelser ved at undlade hel eller delvis betaling af sine kreditorer, selv om skyldneren kan afse midler hertil. Således som reglen er udformet, er det skyldneren selv, der for at hindre at lønindeholdelse iværksættes over for fogedretten skal bevise, at frie midler anvendes til betaling af gælden og fortsat vil blive anvendt således. Skyldner kan f.eks. føre beviset herfor ved at fremlægge kvitteringer for betaling m.v.

Forholder skyldneren sig passivt, vil fogedretten derfor skulle lægge til grund, at betingelserne for lønindeholdelse hermed er til stede.

Ikke enhver frivillig betalingsordning bør dog kunne føre til, at lønindeholdelse udelukkes. Der skal være tale om en reel gæld og om en reel afdragsordning, ligesom skyldner ikke må have indrettet sig således, at hans løbende likviditet reelt unddrages kreditorerne, uden at hans egen mulighed for at disponere derved i virkeligheden begrænses.

Hvis skyldner f.eks. betaler til en kassekredit, som i realiteten finansierer hans privatforbrug, finder § 506 a, stk. 2, således ikke anvendelse. Det samme gælder, hvis der foreligger andre former for omgåelse, som f.eks. proformaaftaler inden for familien eller lignende.

Forholder skyldnere sig passivt, vil fogedretten derfor skulle lægge til grund, at betingelserne for lønindeholdelse hermed er til stede.

Kredsen af indtægter, hvori indeholdelse kan ske, er fastsat under hensyn til de regler, der gælder for offentlige krav.

Arbejdsgruppen har overvejet, om de foreslåede regler om lønindeholdelse kunne gøre det påkrævet at ændre de særlige regler om udlægsfritagelse i retsplejelovens §§ 511-13. Arbejdsgruppen har ikke fundet anledning til at foreslå sådanne ændringer, idet de to retsinstitutter udlæg og lønindeholdelse ikke direkte lader sig sammenligne. Dels retter lønindeholdelse sig alene mod fremtidige ydelser, hvorfor skyldneren vil have mulighed for at tilpasse sine økonomiske dispositioner til lønindeholdelsen, dels har skyldnere en mulighed for at afværge lønindeholdelse ved at godtgøre, at han gør hvad han kan for at fyldestgøre sine kreditorer, mens denne mulighed ikke består ved udlæg, hvorfor der er en særlig trang til beskyttelse mod udlæg i de i § 511-13 omhandlede ydelser. Hertil kommer, at den tilsvarende kombination af retsregler i mange år har været anvendt af pantefogederne uden at dette har givet anledning til problemer.

I § 506 a, stk. 3, foreslås det at lønindeholdelse for private krav skal vige for krav, der efter særlig lovhjemmel inddrives af det offentlige. Når bortses fra underholdsbidrag, vil sådanne krav som altovervejende hovedregel være af offentligretlig karakter, og vil endvidere være karakteriseret ved, at det offentlige er tvangskreditor. I de tilfælde hvor det offentlige optræder som part i private retsforhold eller som erstatningsøgende, er der derimod ingen grund til at stille offentlige bedre end alle skyldners øvrige kreditorer, og sådanne krav skal fortsat inddrives af fogedretten efter samme regler, som gælder for private krav i øvrigt.

Den indbyrdes prioritetsstilling mellem krav som efter særlig lovhjemmel inddrives af det offentlige er fastlagt i særlovgivningen.

For bøder gælder det, at disse på grund af deres karakter er holdt uden for reglerne om inddrivelse af offentlige fordringer ved lønindeholdelse. Sådanne krav vil imidlertid være omfattet af de foreslåede regler i retsplejelovens kapitel 46 a, og dette findes ganske ubetænkeligt, idet inddrivelsen sker i domstolsregi og judiciel prøvelse kan finde sted på samme måde, som det efter de gældende regler er tilfældet, når bøder søges inddrevet ved udlæg. Bødekrav vil således ikke have prioritet forud for private krav.

I forslaget til § 506 b, stk. 1, er det fastsat, at lønindeholdelse sker med en bestemt af fogedretten fastsat procentdel af skyldnerens indtægt efter

fradrag af kildeskat, og forslaget er således på dette punkt parallelt med såvel gældende dansk ret for så vidt angår visse offentlige krav og underholdsbidrag som til svensk ret. Det beløb som efter afgørelsen skal indeholdes vil altså svinge i takt med skyldnerens nettoindtægt. Falder skyldnerens nettoindtægt, vil også det **indeholdte** beløb falde, og der er derfor med en sådan ordning en mindre risiko for at en lønindeholdelse vil udvikle sig således, at trangsbeneficiet krænkes i forhold til et system som det norske, hvor lønindeholdelse sker med faste beløb. Det må tillige antages, at et system med fast procentsats vil bevirke, at behovet for genoptagelse af allerede trufne afgørelser vil blive mærkbart mindre end med et system med lønindeholdelse med faste beløb. Systemet med en fast procent som indeholdelsesgrundlag vil som nævnt føre til, at størrelsen af den enkelte indbetaling fra den lønindeholdelsespligtige til fordringshaveren vil svinge på uforudsigelig vis, og det kan derfor ikke, på det tidspunkt hvor afgørelsen om lønindeholdelse træffes, forudsiges, hvornår fordringen vil være betalt. I de tilfælde, hvor en fordring efter gældende dansk ret inddrives af en offentlig myndighed ved lønindeholdelse, vil myndigheden have pligt til at sikre, at der ikke sker uretmæssig indeholdelse af beløb til dækning af en allerede fyldestgjort fordring. En sådan kontrol med inddrivelsesbeløbet finder også sted i Sverige, hvor den centrale myndighed - Kronofogeden - står for alle inddrivelser også af private krav, og løbende sørger for, at indgåede beløb afskrives på de fordringer, som er under tvangsfuldbyrdelse. Arbejdsgruppen har overvejet, om hensynet til retssikkerheden gør det påkrævet, at kontrollen med, hvornår en fordring er fyldestgjort, således at lønindeholdelse skal bringes til ophør, altid ligger hos den tvangsinddrivende myndighed, hvilket for private krav ville indebære, at kontrollen skulle udøves af fogedretten. Et sådant system vil forudsætte, at enhver sag, hvor der blev truffet beslutning om lønindeholdelse, skulle forblive under behandling i fogedretten, indtil fordringen var betalt, og alle ind- og udbetalinger måtte nødvendigvis passere fogedrettens bogholderi. Selv med den mest vidtgående brug af moderne teknologi ville noget sådant forudsætte en meget væsentlig udvidelse af fogedrettens personale. Arbejdsgruppen finder imidlertid ikke, at hensynet til retssikkerheden nødvendiggør etableringen af et sådant omkostningskrævende kontrolapparat. Således som arbejdsgruppens forslag er udformet, vil såvel skyldneren som den lønindeholdelsespligtige under sagsforløbet selv modtage de oplysninger om fordringens størrelse og forretning, som er nødvendig for, at de kan følge den videre afvikling, og fordringshaveren vil efter forslagets § 506 g, have pligt til at bringe lønindeholdelsen til ophør, når fordringen er fyldestgjort. Arbejdsgruppen finder ingen afgørende betænkeligheder ved at overlade den faktiske kontrol med, hvornår lønindeholdelsen skal bringes til ophør, til fordringshaveren. Tilsidesættelse af pligten til at bringe

inddrivelsen til ophør vil kunne sanktioneres med erstatning til skyldneren, og efter omstændighederne ved at fordringshaveren straffes for bedrageri. Hertil kommer imidlertid, at det også med de nugældende regler om tvangsfuldbyrdelse ved hjælp af udlæg i vidt omfang overlades til fordringshaveren af fremskrive og afskrive på fordringen. Når der foretages udlæg, aftales der ofte en afviklingsaftale mellem parterne, eller en sådan fastsættes af fogedretten, og det er ganske overordentlig sjældent, at der i forlængelse heraf opstår tvist om, hvornår fordringen rent faktisk er ophørt som følge af fyldestgørelse, og man kan derfor sige, at det allerede efter gældende ret i høj grad overlades til parterne selv at regulere deres mellemværende, når afgørelsen om udlæg først er truffet.

Som en yderligere betryggelse af skyldnerens retsstilling, foreslår arbejdsgruppen en særlig genoptagelsesregel, som giver skyldneren mulighed for at få efterprøvet om grundlaget for lønindeholdelse fortsat består, jf. forslagens § 506 f, stk. 1.

Arbejdsgruppen har ved udformningen af § 506 b lagt stor vægt på, at regelsættet er så enkelt at administrere som muligt.

Arbejdsgruppens forslag vil indebære den mindst mulige belastning af fogedretternes administrationsapparat, fordi sagen også i lønindeholdelsestilfælde reelt vil **være** afsluttet, når fogedretten fremsender tilbageholdelsesorden til fordringshaveren, idet det forudsættes at det kun vil være nødvendigt at genoptage behandlingen af sagen i relativt få tilfælde, og da kun når en af parterne fremsætter udtrykkelig anmodning herom.

Iværksættes lønindeholdelse, og andrager skyldnerens gæld 100.000 kr. forrentet med 15 pct. p.a., og kan der på grundlag af den af fogedretten fastsatte procentsats alene tilbageholdes ca. 1.000 kr. pr. måned hos skyldneren, vil skyldnerens gæld på intet tidspunkt blive nedbragt. Under forudsætning af uændrede økonomiske forhold hos skyldneren, ville fogedrettens beslutning derfor kunne indebære, at den enkelte kreditor i en uoverskuelig fremtid ville kunne lægge beslag på den del af skyldnerens indtægt, som ikke er omfattet af trangsbeneficiet, idet det herved bemærkes, at adgangen til lønindeholdelse hverken efter gældende ret eller efter forslaget påvirkes af, at skyldneren erklæres konkurs eller får indledt sag om gældssanering. Om det sidstnævnte henvises til arbejdsgruppens overvejelser om dette specielle problem i kapitel 4.8.

Arbejdsgruppen har derfor af hensyn til det indbyrdes forhold mellem skyldnerens kreditorer fundet det nødvendigt at begrænse det tidsrum, i hvilket der for samme krav skal ske lønindeholdelse. Arbejdsgruppen har valgt i forslagens § 506 b, stk. 2, at sætte tidsrummet til 2 år i lighed med norsk ret. En kortere tidshorisont ville medføre, at også mange mindre fordringshavere vil blive afskåret fra at få fuld dækning gennem lønindeholdelse, mens på den anden side en længere tidshorisont kunne siges at indebære en urimelig begunstiggelse af den kreditor, som tilfældigvis

oprindeligt fik iværksat lønindeholdelsen først. Den valgte tidsbegrænsning afskærer ikke kreditor fra, en måned efter 2-års periodens udløb at fremsætte fornyet begæring om lønindeholdelse jf. forslagets § 506 b, stk. 3. Da andre kreditorer vil have haft mulighed for at få oplyst, hvornår den tidligere beslutning om lønindeholdelse mister sin virkning, gives der ved denne udformning af reglen de kreditorer, som har 'stået i kø', en mulighed for at også at anvende retsmidlet.

Arbejdsgruppen har været opmærksom på, at både denne regel og forslaget til ny § 526, stk. 5, indebærer, at tilfældigheder kan komme til at afgøre, hvilken af skyldneres kreditorer der vil få adgang til fyldestgørelse gennem lønindeholdelse. Både den her omhandlede regel, forslagets § 526, stk. 5, og forslagets § 490 b, stk. 3, tilsigter imidlertid at afstedkomme resultater, som gennemsnitligt må anses for rimelige. Et system som det svenske med forholdsmæssig fordeling af indgåede beløb kan vel siges at indebære en mere ensartet behandling af kreditorerne, men som anført i kapitel 4 forudsætter en sådan anmodning en betydelig administrativ indsats i fogedretten. Arbejdsgruppen finder den foreslåede ordning administrativt mest hensigtsmæssig og skal i denne forbindelse fremhæve, at det ikke i praksis har givet anledning til kritik, at det også ved udlæg i penge, fast ejendom og fondsaktiver vil kunne være tilfældigt, hvilken kreditor der opnår fyldestgørelse, idet udlæggets prioritetsstilling i disse tilfælde afhænger af, hvornår kreditor selv har fået foretaget sin sikringsakt og ikke af, hvornår udlægsbegæringen er indgivet.

Ved fastsættelsen af det beløb, som skal indeholdes, må der - ganske som i udlægstilfælde - tages sociale hensyn, således at skyldneren og hans husstand er i stand til at opretholde et beskedent hjem og en beskedent levelfod. Dette er sikret ved forslagets § 506 b, stk. 4, hvor den i kildeskattelovens § 73, stk. 3, indeholdte transgsbeneficieregler er foreslået overført til reglerne om lønindeholdelse for private krav.

Således som kildeskattelovens § 73, stk. 3, fremtræder efter den seneste ændring, er det præciseret, at de almindelige transgsbeneficieregler i retsplejeloven skal respekteres.

I den betænkning, Folketingets Skatteudvalg afgav den 24. maj 1991, hedder det i bemærkningerne til den ændring af kildeskattelovens § 73, stk. 3, som blev gennemført:

»Efter hidtidig praksis er det antaget, at overgrænsen på 15 pct. for lønindeholdelse i vidt omfang sikrer, at reglerne om transgsbeneficiet bliver overholdt, når det drejer sig om erhvervsaktive lønmodtagere, og når myndighederne ikke har konkrete holdepunkter for at antage andet.

I andre tilfælde - f.eks. for pensionister og for skyldnere, hvor en aftale om frivillig afdragsvis betaling misligholdes - sker det i højere grad, at lønindeholdelsen iværksættes efter en konkret vurdering af den enkelte skyldners betalingsevne.

I forbindelse med gennemførelse af forslaget om forhøjelse af lønindeholdelsesprocenten fra 15 pct. til 20 pct. må det sikres, at lønindeholdelse svarende til mere end 15 pct. kun må iværksættes efter nærmere vurdering i hvert enkelt tilfælde. Ændringsforslagets formulering af § 73, stk. 3,4. **pkt.**, sikrer dette.

Det ville betyde en meget stor administrativ belastning, hvis man i alle tilfælde skal søge direkte oplysninger fra den pågældende skatteyder, før en lønindeholdelse kan iværksættes. En **meget** stor del af skyldnerne reagerer erfaringsmæssigt ikke på henvendelser fra skattemyndighederne.

Skattemyndighederne er derfor i praksis henvist til at søge oplysning om skyldnerens økonomiske situation i de allerede foreliggende oplysninger, f.eks. oplysninger fra seneste selvangivelse eller fra en frivillig forskudsregistrering og eventuelt tillige økonomiske oplysninger om bolig- og familieforhold, såfremt de er tilgængelige.

Efter ændringsforslaget gøres **det** til en betingelse for at iværksætte lønindeholdelse med mere end 15 pct., at de således foreliggende oplysninger entydigt peger i retning af, at lønindeholdelse kan ske, uden at skyldneren fratages det nødvendige til eget og familiens underhold.

Ændringsforslaget opstiller ikke tilsvarende krav om konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, hvis lønindeholdelsen ikke overstiger 15 pct., men det er fortsat en forudsætning for **lønindeholdelse** i alle tilfælde, at reglerne om transgbeneficiet respekteres, jf. den ved ændringsforslaget foreslåede formulering af § 73, stk. 3, 3. pkt., og gennemførelsen af ændringsforslaget må ses som en henstilling til de kommunale skattemyndigheder om i videst muligt omfang at foretage konkret vurdering af de enkelte sager om lønindeholdelse, i det omfang foreliggende oplysninger giver grundlag herfor.

Det må fortsat være sådan, at enhver henvendelse fra skyldneren om størrelsen af en lønindeholdelse udløser en helt konkret vurdering.«

Arbejdsgruppen finder, at den afvejning af hensynet til tvangsfuldbyrdsens effektivitet og de sociale hensyn til skyldneren, som er indeholdt i kildeskattelovens § 73, stk. 3, også lader sig overføre til private krav, såfremt det politisk besluttes at stille dette inddrivelsesmiddel til privates rådighed. Hertil kommer, at parallellitet i indholdet af reglerne for indrivelse af alle typer af krav vil gøre lovgivningen mere overskuelig for de personer som berøres af reglerne.

Arbejdsgruppen skal endvidere pege på, at de formodningsregler, som er indeholdt i forslaget, vil indebære de samme fordele i relation til fogedretternes ressourceforbrug, som er beskrevet med hensyn til skattemyndighederne i det ovenfor citerede uddrag af skatteudvalgets betænkning.

Af fordringshaverne vil det formentlig blive opfattet som et klart gode,

at fogedretten med forslaget sættes i stand til at træffe en afgørelse, selv om skyldneren unddrager sig sin oplysningspligt. Anser fordringshaveren det for sandsynligt, at skyldneren vil kunne trækkes med 20 pct., og har fogedretten alene truffet afgørelse om 15 pct., har fordringshaveren mulighed for at begære genoptagelse under anvendelse af reglerne om mundtlig behandling. Dette vil sikre, at det fornødne beslutningsgrundlag tilvejebringes.

Skyldneren vil altid kunne sikre, at fogedretten konkret tager stilling til, hvor meget skyldneren kan undvære, blot ved at fremsende et udfyldt oplysningsskema eller ved fremmøde i fogedretten. Har fogedretten truffet afgørelse på andet grundlag, vil skyldneren kunne få sagen genoptaget efter reglen i forslagets § 506 f, stk.1.

Forslagets § 506 c, regulerer, hvorledes løntilbageholdelse iværksættes i forhold til den indeholdelsespligtige. Det er fundet mest hensigtsmæssigt at overlade det til fogedretten at forestå iværksættelsen af løntilbageholdelsen ved at fremsende en særlig tilbageholdelsesordre. For at lette arbejdet for den indeholdelsespligtige og for at sikre, at blanketten vil indeholde en vejledning til den indeholdelsespligtige om reglerne i forslagets § 506 c, stk. 2, og §§ 506 d og e, foreslår arbejdsgruppen blankettvang. De øvrige krav til indholdet af tilbageholdelsesordren er indsat for at gøre det muligt for den indeholdelsespligtige at beregne hvornår fordringen er opfyldt, såfremt det ønskes. Den indeholdelsespligtige har imidlertid ingen pligt til - f.eks. som en bistand til skyldner - at foretage en sådan beregning. Det bør af blanketten fremgå, at såvel fogedretten som kreditor kan træffe bestemmelse om indeholdelsens ophør. Blanketten vil kunne udskrives automatisk såfremt fogedretten er udstyret med moderne teknologi, og under denne forudsætning udgør udsendelsen ikke nogen større administrativ belastning.

I § 506 c, stk. 2, foreslås det, at en tilbageholdelsesordre er bindende for den tilbageholdelsespligtige, når den er kommet frem. Arbejdsgruppen har overvejet, om det udover denne generelle regel var muligt at opstille mere præcise regler om, i hvilken udbetaling det første træk skulle ske. Arbejdsgruppen har imidlertid ikke fundet det muligt at opstille sådanne regler. I en række tilfælde vil fogedretten være uden nærmere kendskab til, hvornår næste ydelse til skyldneren udbetales. I andre tilfælde vil det afhænge af det dataprogram, som styrer udbetaling af løn eller lignende, hvor sent op til en lønudbetaling en ordre om lønindeholdelse vil kunne sættes i værk. Den generelle regel skal på denne baggrund forstås således, at den lønindeholdelsespligtige, under erstatningsansvar efter forslagets § 506 e, skal iværksætte ordren så hurtigt, dette lader sig gennemføre i praksis. Den tilbageholdelsespligtige skal respektere enhver tilbageholdelsesordre, indtil det skyldige beløb er betalt, eller skyldneren godtgør, at ordren er ophævet eller omgjort, medmindre § 506

d, stk. 2, finder anvendelse. Den tilbageholdelsespligtige skal således ikke selv skønne over, om ordren skal efterkommes eller ej, eller om der overlades skyldneren et tilstrækkeligt beløb til at opretholde en beskeden levefod. Forslaget er i forhold til skyldnerens arbejdsgiver til dels i strid med reglen om udlæg i retsplejelovens § 511, stk. 3, hvorefter skyldnerens medkontrahent i visse tilfælde kan modsætte sig tvangsfuldbyrdelse af hensyn til egne interesser i, at skyldneren opfylder en gensidig bebyrden- de aftale. Der kan vel næppe ses bort fra, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor en skyldner afbryder et ansættelsesforhold, fordi der foretages tilbageholdelse i hans løn, men dette hensyn findes at burde vige for hensynet til tvangsfuldbyrdelsens effektivitet, og den i § 511, stk. 3, indeholdte regel er derfor ikke foreslået overført til kapitel 46 a.

Forfaldstidspunktet for indeholdte beløb er i § 502, stk. 3, fastsat til den 1. i den kalendermåned, der følger efter indeholdelsen. Denne frist er fastsat under hensyn til, hvad der gælder efter § 34, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 330 af 28. maj 1991 om opkrævning m.v. af indkomst- og formue- skat.

I § 506 d, stk. 1, foreslår arbejdsgruppen indført en beskyttelsesregel, som skal sikre skyldneren mod, at der på én gang fra flere iværksættes lønindeholdelse med det resultat, at skyldneren kommer til at mangle det fornødne til sig selv og sin husstand. Reglen fastslår, at der ikke kan iværksættes lønindeholdelse for et privat krav, hvis der allerede sker lønindeholdelse for et krav, som inddrives af det offentlige, eller for andre private krav. Med den regel er det sikret, at der kun iværksættes lønindeholdelse hos den enkelte skyldner til fordel for en enkelt fordringshaver ad gangen, hvad enten denne fordringshaver er en offentlig eller en privat kreditor.

I § 506 d, stk. 2, fastslås den ret selvfølgelige regel, at pligten til at tilbageholde bortfalder, når skyldneren ikke længere har ret til at oppebære det beløb, i hvilket tilbageholdelsen skal ske. I lighed med, hvad der gælder med hensyn til inddrivelse af offentlige krav ved løntilbageholdelse, foreslås det, at den tilbageholdelsespligtige skal have pligt til at underrette fogedretten, når skyldnerens ret til at oppebære **ydelsen** bortfalder. En sådan regel er nødvendig for at fogedretten kan underrette kreditor og derved give kreditor en mulighed for at få iværksat løntilbageholdelse hos en ny arbejdsgiver eller tage andre skridt til gennemførelse af sit krav, jf. forslagets stk. 3.

Ved inddrivelsen af offentligretlige krav har den tilbageholdelsespligtige herudover pligt til at give den myndighed, der har anmodet om tvangsinddrivelse, oplysninger om skyldnerens nye arbejdsgiver, hvis denne er den tilbageholdelsespligtige bekendt. Denne regel er også foreslået overført, idet det findes ubetænkeligt at pålægge en indeholdelsespligtig at udlevere sådanne oplysninger til fogedretten. For fogedretten vil det væ-

re en stor administrativ lettelse at være i besiddelse af oplysningen, hvis skyldneren forholder sig passiv ved en genoptagelse af sagen.

I forslaget § 506 d, stk. 3, foreslås det, at fogedretten af egen drift skal ophæve en lønindeholdelsesordre, som af den ene eller den anden grund ikke kan effektueres. Når fogedretten har ophævet beslutningen, mister den enhver retsvirkning, og 2-årsfristen i forslaget § 506 d har herefter ikke længere betydning. Fordringshaveren kan herefter senere - alene begrænset af fredningsreglen - på ny fremsætte anmodning om lønindeholdelse eller udlæg. Da fordringshaveren imidlertid underrettes om årsagen til ophævelsen, vil fordringshaveren ofte kunne danne sig et indtryk af, hvornår der på ny vil være mulighed for at iværksætte lønindeholdelse.

I lighed med de gældende regler om lønindeholdelse for offentlige krav, foreslås det i § 506 e, at den tilbageholdelsespligtige skal ifalde erstatningsansvar, hvis han tilsidesætter en tilbageholdelsesordre. Navnlig under hensyn til tidsgrænsen i § 506 b, stk. 2, finder arbejdsgruppen, at det også bør være forbundet med erstatningsansvar at tilsidesætte oplysningspligten efter forslaget til § 506 d. Fremsætter rekvirenten erstatningskrav, må rekvirenten tilvejebringe et udlægsgrundlag, før beløbet kan inddrives hos den indeholdelsespligtige.

Genoptagelse af en fogedforretning vil altid kunne finde sted efter den sædvanlige regel i retsplejelovens § 504. Efter denne bestemmelse kan der imidlertid som hovedregel ikke ske genoptagelse af en fogedforretning med henblik på at ophæve et udlæg, som ikke på udlægstidspunktet var i strid med retsplejelovens § 509, stk. 1, under henvisning til senere ændringer i skyldnerens forhold.

Da en afgørelse om lønindeholdelse også har virkning for skyldnerens fremtidige økonomiske forhold, er det nødvendigt, at skyldneren får mulighed for at kræve genoptagelse, hvis de økonomiske forudsætninger for fogedrettens afgørelse ændres væsentligt. En sådan ændring kan f.eks. bestå i, at skyldnerens skatteansættelse ændres, således at skyldnerens nettoløn nedsættes eller i, at en efterlønsydelse nedtrappes gradvis. Derimod vil det ikke kunne begrunde genoptagelse, at skyldneren anskaffer sig forbrugsgoder på kredit med den konsekvens, at skyldnerens rådighedsbeløb til tøj og beklædning bliver lavere end det beløb, som skyldneren efter den foreslåede transgbeneficieregler normalt skal være overladt til sådanne formål.

Arbejdsgruppen har derfor i forslaget til § 506/udformet nogle særlige genoptagelsesregler, som alene kan anvendes på afgørelser om lønindeholdelse. Reglen i stk. 1 er udformet således, at det bliver muligt løbende at iagttage transgbeneficiereglen, men initiativet hertil må selvsagt udgå fra skyldneren. Ved udlæg kan skyldneren med hjemmel i § 504 i en række tilfælde kræve genoptagelse og kan endvidere i forbindelse med en

eventuel tvangsauktion få prøvet, om fordringshaverens krav er bortfaldet som følge af betaling efter udlægsforretningen. Ved lønindeholdelse, som efter forslaget kan løbe i op til 2 år for den enkelte fordring, kan der være et særligt behov for skyldneren for at kunne få konstateret, om fordringen fortsat består. Dette gælder navnlig, hvis fordringen forrentes med en variabel rente, eller hvis fordringshaveren samtidig med lønindeholdelsen modtager afdrag på fordringen i form af auktionsprovenue. Arbejdsgruppen har derfor valgt at indsætte en bestemmelse, som gør det klart, at skyldneren i disse situationer kan få genoptaget sagen.

Som nævnt bl.a. i kapitel 4 må det forventes, at fogedretten i ganske mange sager vil komme til at træffe afgørelse på grundlag af registeroplysninger eller ufuldstændigt udfyldte oplysningsskemaer. I sådanne tilfælde ville forretningen ikke uden videre kunne genoptages efter forslagets § 506 f, stk. 1, 1. pkt. Såfremt skyldneren ikke var til freds med fogedrettens afgørelse, ville skyldneren derfor være henvist til at påkære fogedrettens afgørelse. Dette finder arbejdsgruppen ville være særdeles u hensigtsmæssigt og ressourcekrævende. Arbejdsgruppen foreslår i stedet i § 506 f, stk. 1, 3. pkt., at skyldneren i sådanne tilfælde skal have et retskrav på genoptagelse, forudsat skyldneren i forbindelse med genoptagelsen fremsender et fuldstændigt udfyldt oplysningsskema. Til gengæld foreslår arbejdsgruppen i § 506 f, stk. 6, at afgørelser, som kan genoptages efter § 506 f, stk. 1, 3. pkt., ikke skal kunne kæres. Arbejdsgruppen forudsætter i øvrigt, at der under hensyn til indgrebets indgribende karakter er fri adgang til at påkære afgørelser om lønindeholdelse. Skyldneren må bære de med genoptagelsen forbundne omkostninger, såfremt det er nødvendigt at behandle spørgsmålet i et retsmøde, hvor det viser sig, at der ikke er grundlag for at give skyldneren medhold i, at afgørelsen skal ændres. Kan sagen derimod afgøres på skriftligt grundlag, vil der normalt ikke påløbe omkostninger.

Bestemmelserne i stk. 2-4 indeholder regler om genoptagelse på fordringshaverens anmodning. Stk. 2 regulerer den i tilfælde, hvor lønindeholdelse ophæves, fordi skyldneren mister sin hidtidige indtægt. Dette kan være udtryk for, at skyldneren ikke længere har en indtægt, hvori der kan indeholdes, men ofte vil skyldneren i stedet opnå en anden indtægt end arbejdsindkomst eller være overgået til dagpenge. I disse tilfælde har fordringshaveren mulighed for at få truffet en fornyet afgørelse om lønindeholdelse. Træffes der under genoptagelse fornyet afgørelse om lønindeholdelse, skal afgørelsen træffes under hensyn til de eventuelle ændrede økonomiske forhold og kan ikke udstrækkes til mere end 2 år, regnet fra den oprindelige beslutning, hvilket er nødvendigt for at imødegå omgåelse ved hjælp af genoptagelsesreglerne. Til gengæld kan den oprindelige fordringshaver bevare sin eneret til at anvende retsmidlet frem for andre kreditorer i perioden, jf. forslagets stk. 3. Bevarelsen af fortrinsret-

ten forudsætter dog, at anmodningen om genoptagelse fremsættes hurtigt, hvilket er nødvendigt for at begrænse fogedrettens problemer ved ophævelse mellem de enkelte beslutninger.

Når det efter forslaget kun er en enkelt fordringshaver ad gangen, som kan benytte retsmidlet lønindeholdelse, bør regelsættet indrettes således, at det sikres, at fordringshaveren så vidt muligt fyldestgøres. En forøgelse af skyldnerens betalingsevne bør derfor føre til en forhøjelse af den procent, hvormed indeholdelsen finder sted i de tilfælde, hvor der indeholdes med mindre end 20%. Fordringshaveren bør derfor kunne kræve sagen genoptaget hvis det kan sandsynliggøres, at den procent, hvormed der indeholdes, kan forhøjes. Arbejdsgruppen finder imidlertid, at hensyn til skyldneren taler for, at en afgørelse - ligesom i insolvenstilfælde - normalt bør virke en vis tid, og reglen er derfor udformet således, at der skal forløbe 6 måneder siden sidste afgørelse, før der kan begæres genoptagelse. Da der også kan ske nedsættelse af en allerede fastsat procent eller træffes beslutning om ophør af lønindeholdelsen under genoptagelse på kreditors begæring, og da der under alle omstændigheder skal betales retsafgift, må arbejdsgruppen gå ud fra, at der kun vil blive begæret genoptagelse efter overvejelse af såvel procesrisikoen som omkostningsspørgsmålet.

Når hertil kommer, at hovedreglen formentlig vil blive, at der indeholdes med 15%, vurderer arbejdsgruppen, at antallet af genoptagelse på kreditors foranledning vil blive af begrænset omfang.

Efter arbejdsgruppens opfattelse er det endvidere nødvendigt at åbne mulighed for genoptagelse på skyldnerens begæring i tilfælde, hvor skyldnerens hidtidige indtægt falder bort. Såvel under genoptagelse på fordringshaverens anmodning som under genoptagelse på skyldnerens begæring står fogedretten efter forslaget helt frit ved fastsættelsen af den procent, som det i fremtiden kan komme på tale at tilbageholde med.

I *stk. 5* er det foreslået, at to-års grænsen i § 506 b skal være absolut, uanset om genoptagelse begæres af skyldner eller fordringshaver. Reglen er indsat for at hindre forsøg på omgåelse ved hjælp af genoptagelsesreglerne. Bestemmelsen indeholder endvidere regler om sagsbehandlingen ved genoptagelse. Modregning kan således ikke ske.

I § 506 g foreslås det, at fordringshaveren altid skal have pligt til at underrette den lønindeholdelsespligtige, når en lønindeholdelse skal bringes til ophør. Da fordringshaveren kan blive fyldestgjort ved frivillig betaling eller ved at modtage et auktionsprovenue på et hvilket som helst tidspunkt i en lønperiode, er det ikke muligt at opstille regler, som altid kan sikre mod, at der foretages indeholdelse på et tidspunkt, hvor fordringshaveren er fyldestgjort, idet langt de fleste lønudbetalinger jo finder sted på grundlag af edb-kørsler foretaget nogen tid, før den faktiske lønudbetaling finder sted. I de tilfælde, hvor det er muligt at forudse fyldest-

gøreisen, påhviler det efter forslaget fordringshaveren at underrette den lønindeholdelsespligtige i så god tid, at der ikke udbetales mere end nødvendigt til dækning af fordringen. I det tilfælde, hvor uberettiget indeholdelse ikke kan undgås, påhviler det efter bestemmelsens stk. 2 fordringshaveren straks at udbetale det for meget indeholdte til skyldneren. Modregning kan således ikke ske.

Forsér fordringshaveren sig imod reglen i forslagets § 506 g, vil han kunne ifalde erstatningsansvar efter retsplejelovens § 505, stk. 1, og vil i grovere tilfælde kunne straffes for bedrageri ved at oppebære beløb, han ikke har krav på. Har skyldneren ikke lidt noget tab, fordi han skyldte kreditor det for meget indeholdt beløb, vil skyldner alligevel efter omstændighederne kunne have krav på erstatning for tort efter retsplejelovens § 505, stk. 1. Disse omstændigheder bør fordringshaveren efter arbejdsgruppens opfattelse vejledes om i forbindelse med vejledningen om indholdet af § 506 g, stk. 1 og 2. Vejledningen kan gives i et retsmøde, hvis et sådant afholdes. Behandles sagen skriftligt, kan vejledningen gives ved fremsendelse af tilbageholdelsesordren til fordringshaveren.

Til nr. 21.

Forslaget til ændring af § 509, stk. 2, er identisk med det i betænkning nr. 1201 fremsatte forslag.

Til nr. 22.

Efter de gældende udlægsregler kan fogedretten bestemme, at udlagt løsøre eller fast ejendom ikke skal kunne fratages skyldnere eller bortsælges på auktion, hvis skyldneren overholder en af fogedretten fastsat afdragsordning. De hermed gældende bestemmelser i retsplejelovens § 525 foreslås videreført med den ændring, at der ved en justering af ordlyden tages højde for, at bestemmelsen også skal kunne anvendes under skriftlig behandling. Skyldnerens begæring om, at der fastsættes en afdragsordning, **forudsættes** under skriftlig behandling fremsat i det oplysnings-skema, skyldneren i disse tilfælde skal returnere til fogedretten. Arbejdsgruppen har overvejet om fordringshaveren burde høres inden fogedretten træffer afgørelse, men da fordringsghaverens udtalelse også efter gældende ret er af uforbindende karakter, har arbejdsgruppen ikke fundet, at de fordele, fordringshaveren kunne opnå ved en sådan høring, kan opveje de ulemper en ekstra skriftlig udtalelse ville indebære såvel tidsmæssigt som administrativt. Ved mundtlig behandling forudsættes de nugældende regler praktiseret uændret.

Da lønindeholdelse og udlæg efter arbejdsgruppens forslag er parallelle retsmidler, vil det utvivlsomt ofte forekomme, at der i samme sag både foretages udlæg og iværksættes lønindeholdelse. Ejer skyldneren aktiver,

hvor der kan foretages udlæg, kan skyldneren kun hindre iværksættelse af lønindeholdelse ved enten at pege på aktiver, som ved tvangssalg kan give fuld dækning til fordringshaveren, eller ved at dokumentere, at betingelserne for lønindeholdelse ikke er til stede, fordi skyldneren gør, hvad han kan, for at betale sin gæld. Skyldneren vil således ikke kunne hindre udlæg ved at henvise til, at fordringshaveren kan fyldestgøres ved lønindeholdelse, idet muligheden herfor vil afhænge af skyldnerens uvisse fremtidige indtægt. Arbejdsgruppen finder imidlertid, at de ulemper, et tvangssalg af udlagt løsøre eller fast ejendom kan påføre skyldneren, bør kunne hindres, såfremt fogedretten skønner, at fordringshaver kan fyldestgøres ved lønindeholdelse, men dog bør bevare den af udlægget flydende sikkerhedsret. Arbejdsgruppen skal i denne forbindelse pege på, at et af argumenterne for at indføre regler om lønindeholdelse netop er, at dette inddrivelsesmiddel er fordelagtigt for skyldnere, fordi værdispildet ved tvangssalg herved undgås. Arbejdsgruppen finder, at fogedretten af egen drift bør kunne træffe en sådan afgørelse, idet også almene hensyn taler imod at tillade et unødvendigt værdispild. Fogedretten bør efter arbejdsgruppens forslag kun træffe afgørelse, såfremt det fremstår som sikkert, at lønindeholdelse ved uændrede indtægtsforhold hos skyldnere vil føre til fyldestgørelse. Bortfalder fogedrettens lønindeholdelsesordre som følge af, at skyldneren ikke oppebærer en indtægt, hvori lønindeholdelse kan ske, eller som følge af lønindeholdelse for krav indrevet af det offentlige, bortfalder også hindringen for tvangssalg. Det samme gælder, såfremt fordringshaverens krav ikke er opfyldt indenfor henholdsvis 10 måneder eller 2 år. Fogedretten skal af egen drift påse, at betingelserne for rådighedsberøvelse og tvangssalg er til stede, når begæring herom fremsættes.

Til nr. 23.

Reglen er indsat for at hindre retstab hos den fordringshaver, hvis begæring ikke kan gennemføres på skriftligt grundlag som følge af skyldnerens passivitet eller indsigelser.

Til nr. 24.

Arbejdsgruppens udkast til regler om lønindeholdelse er udformet således, at fogedretten ved hjælp af den moderne teknologi som hovedregel har mulighed for at foretage behandlingen af anmodninger om lønindeholdelse i den rækkefølge, hvori de er modtaget.

I de tilfælde, hvor flere anmodninger skal behandles skriftligt, vil reglen i forslaget § 490 b, stk. 3, føre til, at den først indgivne anmodning behandles først. Det er imidlertid også muligt at træffe beslutning om lønindeholdelse under mundtlig behandling, og i disse tilfælde vil det

ikke altid være muligt at behandle anmodninger i den rækkefølge, hvori de modtages. Hertil kommer, at der på samme tid kan versere sager, der behandles skriftligt og mundtligt. Herudover vil der også i en række andre tilfælde - f.eks. hvis skyldneren har verserende sager ved flere fogedretter - kunne opstå problemer med koordinering af sagernes behandling. Arbejdsgruppen har derfor valgt at lade det tidspunkt, hvor den indeholdelsespligtige modtager beslutningen, være afgørende for den indbyrdes prioritetsstilling mellem skyldnerens kreditorer. Dette indebærer samtidig den fordel, at den indeholdelsespligtige normalt ikke behøver at spekulere over prioritetsstillingen, idet reglen skal ses i sammenhæng med forslagets § 490 b, stk. 3 og 506 b, stk. 2. En regel, hvorefter tidspunktet for underretningen til en skyldners medkontrahent er afgørende for prioritetsstillingen mellem kreditorerne, er velkendt fra reglerne om udlæg, idet der ved udlæg i simple fordringer - f.eks. lønkrav - gælder tilsvarende regler, når flere kreditors indbyrdes prioritetsstilling skal fastlægges.

I de formentlig få tilfælde, hvor en indeholdelsespligtig modtager flere beslutninger samme dag, er det nødvendigt med en subsidiær regel, som kan anvise en løsning. Da afgørelsen af, hvilken af flere ordrer, der skal fyldestgøres, ikke kan overlades til kreditor, foreslås det, at lade dette spørgsmål afgøre af fogedretten, som er i besiddelse af de oplysninger, der efter forslaget skal danne grundlag for prioritetsstillingen.

Büag

Bilag 1

Optryk af nugældende bestemmelser i retsplejeloven

Kapitel 45

Grundlaget for tvangsfuldbyrdelse

§ 478. Tvangsfuldbyrdelse kan ske på grundlag af

- 1) domme og kendelser afsagt af domstole eller af andre myndigheder, hvis afgørelser efter lovgivningen kan tvangsfuldbyrdes, samt beslutninger om sagsomkostninger truffet af de nævnte myndigheder,
- 2) forlig indgået for de under nr. 1 nævnte myndigheder, retsforlig om samværsret samt forlig indgået under vilkårsforhandling i henhold til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning,
- 3) aftaler om forældremyndighed, der indgår som vilkår i separations- eller skilsmissebevillinger eller i øvrigt er godkendt af statsamtet, samt bestemmelser om forældremyndighed og samværsret, der er truffet af statsamtet,
- 4) udenretlige skriftlige forlig om forfalden gæld, når det udtrykkeligt er bestemt i forliget, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse,
- 5) gældsbreve, der ikke er omfattet af nr. 4, når det udtrykkeligt er bestemt i dokumentet, at det kan tjene som grundlag for fuldbyrdelse,
- 6) pantebreve ; for så vidt angår ejerpantebreve og skadesløsbreve, dog kun når gældens størrelse og forfaldstidens indtræden er erkendt af skyldneren eller klart fremgår af omstændighederne,
- 7) vekslers for så vidt angår vekselretlige krav og checks for så vidt angår regreskrav.

Stk. 2. Udlæg kan endvidere ske for krav, som i lovgivningen er tillagt udpantningsret.

Stk. 3. Retten til tvangsfuldbyrdelse tilkommer også den, der har håndpant i en fordring.

Stk. 4.1 de i stk. 1., nr. 4-7, nævnte tilfælde kan fuldbyrdelse foretages hos enhver, der ved sin underskrift på dokumentet har forpligtet sig som skyldner, selvskyldnerkautionist eller pantsætter.

§ 479. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter afgørelser af udenlandske domstole og myndigheder om borgerlige krav og vedtagelser om sådanne krav kan fuldbyrdes her i riget, såfremt de kan fuldbyrdes i den stat, hvor afgørelsen er truffet, eller efter hvis ret vedtagelsen skal bedømmes, og såfremt fuldbyrdelsen ikke vil være åbenbart uforenelig med landets retsorden.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om fuldbyrdelse af de i stk. 1 nævnte afgørelser og vedtagelser, herunder om behandlingen af indsigelser.

§ 480. Domme kan fuldbyrdes, når fuldbyrdelsesfristen er udløbet, medmindre dommen forinden er anket. Fristen er 14 dage efter dagen for dommens afsigelse, medmindre andet er bestemt i dommen.

Stk. 2. Det kan i dommen bestemmes, at dommen skal kunne fuldbyrdes, selv om den ankes inden fuldbyrdelsesfristens udløb.

Stk. 3. Den ret, til hvilken dommen ankes efter fuldbyrdelsesfristens udløb, kan tillægge anken opsættende virkning.

Stk. 4. Bestemmelser i dommen om kortere fuldbyrdelsesfrist end 14 dage og bestemmelser i henhold til stk. 2 kan betinges af forudgående sikkerhedsstillelse.

Stk. 5. Reglerne i stk. 1-4 finder tilsvarende anvendelse på afgørelser om sagsomkostninger.

§ 481. Kendelser kan fuldbyrdes straks, medmindre andet er bestemt i kendelsen, jfr. dog § 480, stk.5.

Stk. 2. De i § 178 nævnte kendelser kan først fuldbyrdes, når fristen til at forlange kendelsen omgjort er udløbet, eller sådan anmodning er afslået af retten.

§ 482. De i § 478, stk. 1, nr. 2, nævnte forlig kan fuldbyrdes, når kravet er forfaldet, medmindre andet er bestemt i forliget.

§ 483. Bestemmelser om forældremyndighed eller udøvelse af samværsret, jfr. § 478, stk. 1, nr. 3, kan fuldbyrdes straks, medmindre fuldbyrdelsesfrist er fastsat af statsamtet eller indeholdt i vilkårene.

§ 484. Fristen for fuldbyrdelse på grundlag af de i § 478, stk. 1, nr. 4-7, nævnte dokumenter er 14 dage efter den dag, da ydelsen kunne kræves betalt, medmindre andet er bestemt i dokumentet. Kortere fuldbyrdelsesfrist end 4 søgnedage kan dog ikke aftales.

§ 485. For krav, som er tillagt udpantningsret, er fuldbyrdelsesfristen 7 dage efter dagen for meddelelse om forretningen, jfr. § 493, stk. 3.

§ 486. Anmodning om tvangsfuldbyrdelse kan først indgives efter udløbet af de i §§ 480-484 nævnte frister. Forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, kan tidligst ske dagen efter sidste rettidige betalingsdag.

Stk. 2. Fogedretten kan dog bestemme, at et krav skal kunne fuldbyrdes, selv om fristerne i §§ 480-485 endnu ikke er udløbet, eller selv om forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, ikke er sket, hvis skyldneren samtykker, eller det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet. Det samme gælder, hvis en dom er anket inden fuldbyrdelsesfristens udløb. Fuldbyrdelsen kan betinges af forudgående sikkerhedsstillelse.

Kapitel 46

Fremgangsmåden ved udlæg og tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekniv

§ 487. Anmodning om tvangsfuldbyrdelse kan fremsættes over for fogedretten i en af følgende retskredse:

- 1) hvor skyldneren har hjemting, jfr. §§ 235, 236, 238, 239 og 240,
- 2) hvorfra skyldneren driver erhvervmæssig virksomhed,
- 3) hvor der findes pant for den fordring, for hvilken udlæg søges,
- 4) hvor genstanden for fuldbyrdelse af andre krav end pengekrav findes.

Stk. 2. Er ingen fogedret kompetent efter stk. 1, eller er det under en tidligere forretning ikke lykkedes at opnå dækning af hele kravet, kan anmodning om fuldbyrdelse fremsættes over for fogedretten i en retskreds, hvor skyldneren opholder sig eller træffes eller har aktiver. Skal

der i anledning af anmodning om tvangsfuldbyrdelse foretages foranstaltninger ved en anden fogedret end den, hvortil anmodning er indgivet, fremsættes ny anmodning over for vedkommende fogedret.

Stk. 3. Anmodning kan fremsættes over for andre fogedretter end angivet i stk. 1 og 2, hvis muligheden for fuldbyrdelse ellers vil blive væsentligt forringet.

Stk. 4. Den fogedret, hvortil anmodning er indgivet i overensstemmelse med stk. 1-3, kan henvise anmodningen til en anden fogedret, hvis det findes væsentligt mere hensigtsmæssigt, at forretningen foretages ved denne fogedret.

§ 488. Ved indgivelsen af anmodning om tvangsfuldbyrdelse gives de oplysninger, som er nødvendige til sagens behandling. Anmodningen skal være skriftlig, hvis fogedretten bestemmer det.

Stk. 2. Ved fremsættelse af anmodning i henhold til § 478, stk. 1, nr. 1-3, skal udskrift af afgørelsen, forliget, bevillingen, overøvrighedens afgørelse eller den godkendte aftale indleveres til fogedretten. Ved fremsættelse af anmodning i henhold til et af de i § 478, stk. 1, nr. 4-7, nævnte dokumenter skal det originale dokument indleveres, medmindre fogedretten anser det for unødvendigt.

Stk. 3. Fogedretten kan indrømme en frist til at tilvejebringe de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger og dokumenter.

§ 489. Er fogedretten ikke kompetent efter reglerne i § 487, eller foreligger der ikke tilstrækkeligt grundlag for tvangsfuldbyrdelse, eller mangler de i § 488 nævnte oplysninger og dokumenter, afviser fogedretten anmodningen om tvangsfuldbyrdelse og giver meddelelse herom til den, der har fremsat den.

Stk. 2. Fremgår det af det foreliggende, hvilken fogedret der er kompetent, kan der i stedet for afvisning ske henvisning til denne fogedret.

§ 490. En fordringshaver, der ikke har fået tilstrækkeligt udlæg til at dække sin fordring, kan først, når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning, på ny begære afholdt forretning til foretagelse af udlæg. Fogedretten kan også i øvrigt afvise at foretage udlægsforretning hos en skyldner, såfremt fogedretten er bekendt med, at der inden for de sidste 6 måneder har

været afholdt en forretning, hvor det ikke har været muligt at opnå dækning.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 gælder ikke, hvis der er rimelig grund til at antage, at skyldneren ejer aktiver, hvori udlæg kan foretages, eller der i øvrigt foreligger særlige omstændigheder, som gør det rimeligt at afholde udlægsforretning.

§ 491. Fogedretten fastsætter tid og sted for forretningen og giver meddelelse herom til den, der har fremsat anmodningen om fuldbyrdelse. Har den pågældende ikke pligt til at give møde, jfr. § 492, stk. 2, gives sådan meddelelse dog kun, hvis han har anmodet herom.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om afholdelse af fagedforretninger uden for sædvanlig kontortid.

Stk. 3. Fogedretten kan foretage forretninger uden for retskredsen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. Fogedretten kan lade et vidne overvære forretningen og bistå fogedretten med en eventuel vurdering. Vederlag til vidnet afholdes af statskassen efter regler, der fastsættes af justitsministeren.

§ 492. Udebliver den, der har fremsat anmodningen om tvangsfuldbyrdelse, fra forretningen, afviser fogedretten forretningen.

Stk. 2. Den, der har fremsat anmodning om tvangsfuldbyrdelse af et pengekrav, behøver dog ikke give møde, hvis kravet ikke overstiger 2.500 kr. bortset fra renter og omkostninger, der påløber efter fremsættelsen af anmodningen, eller hvis kravet er omfattet af § 478, stk. 2.

Stk. 3. Finder fogedretten det i de i stk. 2 nævnte tilfælde nødvendigt, at fordringshave- ren er til stede under forretningen, kan den enten indkalde ham til mødet eller udsætte forretningen til et senere møde og indkalde ham her- til. Udebliver han fra et møde, hvortil han er indkaldt, afviser fogedretten forretningen. Indkaldelsen skal indeholde oplysning om virk- ningerne af udeblivelse.

§ 493. Fogedretten underretter så vidt muligt skyldneren om tid og sted for forretningen. Skal forretningen foretages uden for rettens kontor, angives tid og sted så bestemt som for- eneligt med tilrettelæggelsen af rettens arbejde. Underretningen kan ske ved tilsigelse til forret- ningen, jfr. § 494.

Stk. 2. Underretning kan undlades, hvis fo- gedretten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldneren, eller hvis det må antages, at mulig- heden for at opnå dækning ellers vil blive væ- sentligt forringet. Fogedretten kan i sidstnævnte tilfælde betinge fuldbyrdelsen af forudgæn- de sikkerhedsstillelse.

Stk. 3. Forlanges fuldbyrdelse på grundlag af udpantningsret, skal meddelelse om forretnin- gen forkyndes for skyldneren, medmindre an- det er bestemt i lovgivningen. Meddelelsen skal indeholde oplysninger om kravets grundlag og størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Ved senere forretninger for samme krav gives alene meddelelse efter reglerne i stk. 1 og 2.

§ 494. Fogedretten kan med et af denne fast- sat varsel tilsige skyldneren til forretningen, så- fremt denne foretages i den retskreds, hvor skyldneren har bopæl eller opholdssted, eller hvorfra han driver erhvervsmæssig virksom- hed, eller i en tilstødende retskreds. Foretages forretningen ved Københavns byret, retten på Frederiksberg eller en af retterne i Gentofte, Lyngby, Gladsaxe, Ballerup, Hvidovre, Rød- ovre, Glostrup, Brøndbyerne, Tåstrup, Tårnby og Hørsholm, kan skyldneren tilsiges, såfremt han har sådan tilknytning til en af disse rets- kredse. Det kan i tilsigelsen pålægges skyldne- ren at møde personligt. Tilsigelsen skal inde- holde oplysning om varslat og om virkningerne af udeblivelse.

Stk. 2. Udebliver skyldneren, uanset at lovlig tilsigelse er forkyndt for ham, uden anmeldt lovligt forfald, kan fogedretten ved kendelse bestemme, at han skal tages i forvaring af poli- tiet, indtil han kan fremstilles i fogedretten. Det samme gælder, hvor skyldneren ikke giver per- sonligt møde, uagtet dette er pålagt ham. Be- stemmelsen i § 178, stk. 3, finder tilsvarende an- vendelse.

Stk. 3. Anser fogedretten det for overvejende sandsynligt, at der ikke under forretningen kan opnås hel eller delvis dækning af kravet, bør den i almindelighed ikke træffe bestemmelse om fremstilling ved politiet. Det samme gæl- der, hvis fremstilling ved politiets foranstalt- ning ikke vil stå i rimeligt forhold til gældens størrelse.

Stk. 4. Er skyldneren en forening, et selskab eller lignende, kan foreningens eller selskabets direktør eller forretningsfører eller i fornødent fald et medlem af bestyrelsen tilsiges efter for-

anstående regler, hvis vedkommende har bopæl eller opholdssted i retskredsen eller en tilstødende retskreds, eller foreningen eller selskabet har hjemting i eller driver erhvervsmæssig virksomhed fra en af disse retskredse. Reglen i stk. 1,2. pkt, finder tilsvarende anvendelse.

§ 495. Forretningen kan foretages, selv om skyldneren ikke giver møde eller træffes. På retsens kontor kan der dog, hvis skyldneren ikke er mødt, ikke foretages udlæg i andet end fast ejendom i henhold til pantebrev, jfr. f 478, stk. 1, nr. 6.

Stk. 2. Foretages forretningen, uden at skyldneren giver møde eller træffes, opfordrer fogedretten hans ægtefælle eller andre personer over 18 år, som er til stede, og som må antages at have kendskab til skyldnerens forhold, til at varetage hans interesser under forretningen.

Stk. 3. Finder fogedretten det ønskeligt, at skyldneren er til stede, kan forretningen udsættes.

§ 496. Inden tvangsfuldbyrdelsen gennemføres, opfordrer fogedretten skyldneren eller den, der varetager hans interesser, jfr. § 49S, stk. 2, til frivilligt at opfylde kravet.

Stk. 2. Fordringshaveren kan ikke afvise afdrag på fordringen.

§ 497. Skyldneren skal give de oplysninger, som fogedretten finder nødvendige til gennemførelse af tvangsfuldbyrdelsen. Ved fuldbyrdelse af pengekrav skal han således give oplysning om sine og sin husstands økonomiske forhold. Fogedretten skal pålægge skyldneren at tale sandhed og gøre ham bekendt med strafansvaret for afgivelse af urigtig erklæring.

Stk. 2. Undlader skyldneren at give de krævede oplysninger, kan fogedretten ved kendelse bestemme, at skyldneren ved politiets foranstaltning skal tages i forvaring, indtil han indvilliger i at opfylde sin pligt. Skyldneren kan dog ikke holdes i forvaring i samme sag ud over 6 måneder, uafbrudt eller sammenlagt.

§ 498. Fogedretten kan undersøge skyldnerens husrum og gemmer samt hans person, hvis sådan undersøgelse er nødvendig for gennemførelse af tvangsfuldbyrdelsen.

Stk. 2. Fogedretten kan anvende den for fuldbyrdelsen nødvendige magt. Politiet yder efter anmodning fogedretten bistand hertil.

§ 499. Tredjemand kan indtræde som part under forretningen, for så vidt angår spørgsmålet, om forretningens foretagelse vil stride imod hans ret. Indtrædelsen sker ved en erklæring herom til fogedretten.

§ 500. Fogedretten vejleder i fornødent omfang den, der ikke møder med advokat, om hans retsstilling.

Stk. 2. Retten kan beskikke en advokat for den pågældende, såfremt han opfylder den i § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse og har behov for sådan bistand for fogedretten. Om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jfr. kapitel 31.

§ 501. Fremsættes der indsigelser mod grundlaget for fuldbyrdelsen, og findes det efter den bevisførelse, der kan ske ved fogedretten, jfr. stk. 2-4, betænkeligt at fremme forretningen, nægter fogedretten at efterkomme fordringshaverens anmodning.

Stk. 2. Indsigelser mod rigtigheden af domme og kendelser og indsigelser mod indenretlige forlig, som angår rettens virksomhed, jfr. § 270, stk. 2, kan ikke gøres gældende under tvangsfuldbyrdelsen.

Stk. 3. Indsigelser mod veksler og checks kan kun gøres gældende, såfremt

- 1) den, der har fremsat anmodning om tvangsfuldbyrdelse, er enig heri,
- 2) indsigelsen angår selve vekslens eller checkens indretning og indhold eller andre betingelser i veksler- eller checkloven for at kunne gøre henholdsvis veksler- eller checkretten gældende.
- 3) indsigelsen går ud på, at skyldneren ved underskrivelsen var umyndig, under lavværgemål eller på grund af sindssygdom, åndssvaghed, forbigående sindsforvirring eller lignende tilstand manglede evnen til at handle fornuftsmæssigt, at underskriften er falsk, at vekslens eller checkens indhold er forfalsket efter underskrivelsen, eller at vekslens eller checken er underskrevet på skyldnerens vegne uden fornøden fuldmagt, eller
- 4) indsigelsen fremsættes af en forbruger og angår en veksler, der er benyttet i forbindelse med en forbrugeraftale, jfr. § 1, stk. 2-4, i lov nr. 139 af 29. marts 1978 om visse forbrugeraftaler, eller en check, der er benyttet til opnåelse af kredit i forbindelse med en forbrugeraftale.

Stk. 4. Fogedretten kan nægte en bevisførelse, som på grund af dens omfang eller beskaffenhed eller af andre særlige grunde bør ske under almindelig rettergang.

Stk. 5. Fogedrettens afgørelse træffes efter anmodning ved kendelse.

§ 502. Fogedretten kan udsætte forretningen, hvis

- 1) den dom, som søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb,
- 2) et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller
- 3) der foreligger andre særlige grunde.

Stk. 2. Findes det af hensyn til fordringshaverens fyldestgørelse betænkeligt at udsætte forretningen, kan fogedretten i stedet betinge udlæg af, at fordringshaveren stiller sikkerhed, eller bestemme, at der ikke skal kunne iværksættes tvangsauktion over udlagte aktiver, før en bestemt afgørelse er truffet, eller en frist er udløbet. Sådan frist kan eventuelt forlænges.

§ 503. Fogedretten træffer bestemmelse om betaling af omkostninger ved gennemførelsen af kravet. Aftaler mellem parterne om omkostninger og disses størrelse er ikke bindende for fogedretten. Det kan kun pålægges skyldneren at betale omkostninger i forbindelse med fordringshaverens møde under forretningen, hvis det efter reglerne i § 492 har været nødvendigt for fordringshaveren at give møde, eller fogedretten i øvrigt finder det rimeligt, at fordringshaveren har givet møde. Omkostninger ved behandlingen af tvister for fogedretten erstattes kun, hvis dette efter tvistens art og arbejdets omfang findes rimeligt.

Stk. 2. Fogedrettens afgørelser om omkostninger kan særskilt kæres.

S 504. Forretningen kan genoptages, når parterne er enige derom, eller når fogedretten finder det påkrævet, navnlig fordi

- 1) skyldneren eller tredjemand anmoder om, at et udlæg må blive ophævet med den begrundelse, at det strider mod tredjemands ret,
- 2) udlægshaveren anmoder om, at der må blive truffet ny bestemmelse om udlevering, opbevaring eller administration af det udlagte, jfr. §§520,523 og 525,

3) udlægshaveren kræver foretaget en udførlig registrering af de i § 518, stk. 2 og 3, nævnte aktiver eller en vurdering af det udlagte,

4) skyldneren ikke har været til stede under forretningen og han nu anmoder om adgang til at benytte sine rettigheder efter §§ 509-516, eller

5) skyldneren ønsker fastslået, at et udlæg er bortfaldet som følge af omstændigheder, der er indtruffet efter udlæggets foretagelse, eller fordi grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen ved dom er ophævet eller erklæret ugyldigt.

§ 505. Den, som har anmodet om tvangsfuldbyrdelse af en fordring eller et krav, som viser sig ikke at bestå, skal betale skyldneren erstatning for tab og godtgørelse for tort samt, hvis frihedsberøvelse er sket, for lidelse. Sådant ansvar påhviler ligeledes fordringshaveren, hvis der i øvrigt ved fogedretten er truffet foranstaltninger til tvangsfuldbyrdelse, uden at betingelserne herfor har været til stede, og dette kan lægges fordringshaveren til last.

Stk. 2. Har fogedretten truffet bestemmelse om fremstilling eller tilbageholdelse af skyldneren, uden at betingelserne herfor har været til stede, eller er forretning ved en fejltagelse foretaget hos en anden end skyldneren, har skyldneren eller den, hos hvem forretningen er foretaget, krav på erstatning og godtgørelse i samme omfang som efter stk. 1, 1. pkt. Beløbet betales af staten og skal godtgøres statskassen af den, som har anmodet om forretningen, hvis han er ansvarlig efter reglerne i stk. 1.

Stk. 3. Krav efter stk. 1 og 2 må fremsættes over for fogedretten eller de almindelige domstole senest tre måneder efter det tidspunkt, da vedkommende blev i stand til at gøre kravet gældende. Fogedrettens afgørelse træffes ved kendelse. Fogedretten kan henskyde kravet til søgsmål ved de almindelige domstole.

Stk. 4. Afgørelser efter stk. 3, jfr. stk. 2, kan kæres både af parterne og af justitsministeren.

S 506. (Ophævet).

Kapitel 47

Udlæggets genstand og retsvirkninger

§ 507. Pengekrav fuldbyrdes ved udlæg i en så stor del af skyldnerens formue, som efter fogedrettens skøn er nødvendig til dækning af

kravet samt af omkostninger ved forretningen og det udiagtes opbevaring indtil auktionen.

Stk. 2. Anmodning om fuldbyrdelse kan begrænses til en del af fordringen, medmindre fogedretten finder, at opdeling af fordringen strider mod skyldnerens interesser.

Stk. 3. Fogedretten vurderer det udlagte, hvis en af parterne forlanger det, eller fogedretten finder vurdering påkrævet.

Stk. 4. Kræves til vurderingen særlig sagkyndig bistand, som ikke kan ydes af et vidne, jfr. § 491, stk. 4, bestemmer fogedretten, hvem af parterne der foreløbigt eller endeligt skal betale omkostningerne ved vurderingen. Foretagelse af vurdering kan gøres afhængig af, at der forinden stilles sikkerhed for omkostningerne.

§ 508. Udlæg kan foretages i rede penge samt i fast ejendom, løsøre, fordringer og andre aktiver, hvis identitet kan fastslås, men ikke i fremtidige erhvervelser. Udlæg kan foretages, selv om aktiverne i forvejen er behæftet.

S 509. Udlæg kan ikke foretages i aktiver, bortset fra fast ejendom, der er nødvendige til opretholdelse af et beskedent hjem og en beskeden levofod for skyldneren og hans husstand.

Stk. 2. Udlæg kan ikke foretages i aktiver af indtil 3.000 kroners værdi, som er nødvendige til skyldnerens eller hans husstands erhverv eller uddannelse.

Stk. 3. Skyldneren kan ikke gyldigt give samtykke til udlæg i de i stk. 1 og 2 nævnte aktiver.

S 510. Særskilt udlæg kan kun foretages i tilbehør til fast ejendom, skib eller luftfartøj, som omfattes af tinglysningslovens § 37 eller § 38, lov om skibsregistrering § 48 eller lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer § 22, med samtykke fra skyldneren og andre, som har rettigheder over tilbehøret. Skyldnerens samtykke kan tilbagekaldes, indtil udlæg er foretaget. Reglen gælder, uanset om tilbehøret er pantsat.

Stk. 2. En panthaver, som har særskilt pant i tilbehøret, kan dog foretage udlæg i dette, hvis ingen bedre stillede rettigheder er til hinder herfor.

§ 511. Udlæg kan ikke foretages i endnu ikke udbetalt løn eller andet vederlag for personligt arbejde, medmindre der er forløbet mere end 7 dage efter slutningen af den periode, i hvilken

lønnen er indtjent, eller efter at vederlaget er fortjent.

Stk. 2. Særskilt udlæg i krav på leje af fast ejendom kan ikke foretages, før kravet er forfaldet.

Stk. 3. Skyldnerens inedkontrahent ifølge en gensidigt bebyrdende kontrakt kan uanset udlæg i skyldnerens ret betale til skyldneren og træffe aftale med denne om ændring i kontraktforholdet, hvis dette er nødvendigt for at undgå nærliggende fare for tab eller væsentlig ulempe. Medkontrahenten kan i disse tilfælde modsætte sig udlægget helt eller delvis, hvis han har rimelig interesse deri.

§ 512. Udlæg kan ikke foretages i retten til ydelser, der ikke kan kræves betalt til andre end den berettigede personligt.

Stk. 2. Udlæg kan ikke foretages i krav på underholdsbidrag i henhold til lovgivningen om ægteskab og om børns retsstilling.

Stk. 3. Udlæg kan ikke foretages i krav på pension eller i krav på understøttelse eller anden hjælp fra det offentlige eller fra stiftelser eller andre velgørende institutioner, medmindre der er forløbet tre måneder fra den dag, beløbet kunne fordres udbetalt. Reglerne om fritagelse for retsforfølgning i lov om tilsyn med pensionskasser og i lov om forsikringsaftaler berøres ikke heraf.

§ 513. Udlæg kan ikke foretages i erstatning for invaliditet eller tab af forsørger eller i godtgørelse i forbindelse hermed, hvis beløbet tilkommer skadelidte eller den, som har mistet en forsørger. Er beløbet udbetalt, kan udlæg dog ske, medmindre summen ved indsættelse på særskilt konto i bank eller sparekasse eller på anden måde er holdt klart adskilt fra skyldnerens øvrige formue. Tilsvarende gælder om renter og udbytte af kapitalen.

Stk. 2.1 krav på godtgørelse for ikke-økonomisk skade, som ikke falder ind under stk. 1, kan udlæg først foretages, når beløbet er udbetalt.

Stk. 3. Udlæg kan ikke foretages i krav på erstatning for tab af arbejdsfortjeneste, medmindre der er forløbet 7 dage fra den dag, beløbet kunne fordres udbetalt.

Stk. 4. Udlæg kan dog foretages i de i stk. 1 og 2 nævnte beløb og krav, efter at kravet og dets størrelse er anerkendt eller fastslået af domstolene, hvis skyldneren under forretningen giver samtykke hertil, eller hvis skyldneren

har stillet aktivet som pant for vedkommende fordring.

§ 514. Udlæg kan ikke foretages i gaver, hvis giveren, da gaven blev givet, har bestemt, at udlæg ikke kan foretages. Udlæg kan heller ikke foretages i uhævede renter eller udbytte af en sådan gave indtil 6 måneder efter forfalddagen.

Stk. 2. Udlæg kan ikke foretages i aktiver, som skyldneren i øvrigt har erhvervet på vilkår som nævnt i stk. 1, hvis erhvervelsen og vilkåret er led i en tilsvarende ordning for en flerhed af personer og hensynet til ordningens formål taler afgørende imod at tillade udlæg.

Stk. 3. Udlæg kan dog foretages i de i stk. 1 og 2 nævnte aktiver, hvis skyldneren har fri rådighed over dem, eller hvis der ikke er truffet rimelige foranstaltninger til at hindre skyldnerens råden.

Stk. 4. Vilkår om, at modtageren af en gave ikke kan råde over denne, antages at omfatte udelukkelse af udlæg, medmindre andet fremgår af omstændighederne.

§ 515. Udlæg kan ikke foretages i genstande, som har en særlig personlig betydning for skyldneren eller medlemmer af hans husstand, medmindre genstandene har en sådan værdi, at det ikke findes rimeligt at holde dem uden for fuldbyrdelsen af fordringshaverens krav.

Stk. 2. Udlæg kan ikke foretages i hjælpemidler, som er nødvendige på grund af legemlige mangler eller sygdom.

§ 516. Udlæg kan ikke foretages i beløb, som forud er udbetalt personer, der udfører offentlige hverv, vidner eller syns- og skønsmænd som godtgørelse for udgifter og ulempe ved udførelsen af hvervet.

§ 517. Skyldneren eller den, der varetager hans interesser, jfr. § 495, stk. 2, har ret til at påvise de aktiver, i hvilke udlæg skal foretages.

Stk. 2. Udlæg kan dog altid foretages i rede penge. Udlæg for krav, der er sikret ved pant, kan altid foretages i pantet.

Stk. 3. Skyldneren kan ikke forlange, at udlæg skal foretages i fast ejendom, behæftede aktiver, aktiver, hvis værdi er usikker, eller aktiver, hvis opbevaring eller afhændelse er særlig vanskelig, hvis han ejer andre aktiver, hvori udlæg kan ske.

Stk. 4.1 øvrigt bestemmer fogedretten, hvilke aktiver der skal foretages udlæg i, og påser herunder, at udlægget så vidt muligt sker i de aktiver, skyldneren og hans husstand bedst kan undvære.

§ 518. Fogedretten optegner de aktiver, hvori udlæg er foretaget. Foretages vurdering, angives vurderingssummen.

Stk. 2. Udlæg i fast ejendom omfatter, medmindre andet fremgår af fogedrettens optegnelser, tillige det i tinglysningslovens §§ 37 og 38 nævnte tilbehør. Optegnelse af de enkelte tilbehørsgenstande er kun nødvendig, hvis fordringshaveren anmoder om det. Omfatter udlægget tilbehøret, indgår også aktiver af denne beskaffenhed, som senere tilføres ejendommen, under udlægget.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 finder tilsvarende anvendelse, hvor der i forbindelse med udlæg i et skib eller luftfartøj foretages udlæg i det i § 48 i lov om skibsregistrering eller § 22 i lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer nævnte tilbehør eller i de i sidstnævnte lovs § 24 nævnte reservedele.

i § 519. Skyldneren er uberettiget til at råde over de udlagte aktiver på en måde, som kan være til skade for udlægshaveren.

Stk. 2. Fogedretten gør skyldneren bekendt med udlæggets retsvirkninger, herunder at overtrædelse af bestemmelsen i stk. 1 kan medføre strafansvar. Er skyldneren ikke til stede, kan dette ske enten ved en skriftlig meddelelse eller ved tilkendegivelse til den, der varetager hans interesser, jfr. § 495, stk. 2.

§ 520. Et udlæg i fast ejendom, der tillige omfatter det i tinglysningslovens § 37 nævnte tilbehør til ejendommen, er ikke til hinder for, at skyldneren udskiller de nævnte aktiver ifølge en regelmæssig drift af ejendommen. Er anmodning om tvangsauktion indgivet, eller erklærer udlægshaveren at ville indgive sådan anmodning inden 14 dage, kan fogedretten dog efter udlægshaverens anmodning fratage skyldneren denne ret, hvis det skønnes nødvendigt af hensyn til udlægshaverens fyldestgørelse. Er indkaldelse sket til et møde som nævnt i § 563, stk. 1 eller 2, eller til tvangsauktion, kan fogedretten træffe sådan bestemmelse også efter anmodning af andre rettighedshavere.

Stk. 2. Fogedretten kan om fornødent træffe

bestemmelse om administration af udlagt fast ejendom, registreret skib eller luftfartøj.

§ 521. Ved udlæg i rede penge overgives beløbet straks til fordringshaveren eller sendes til ham, hvis han ikke er mødt, jfr. § 492, stk. 2. Fogedretten kan dog tage beløbet i forvaring, indtil fristen for kære af udlægget er udløbet, eller udlægget er stadfæstet.

§ 522. Modregning med krav, som kan tvangsfuldbyrdes, eller som anerkendes af den, der har anmodet om udlægget, eller hvis rigtighed på anden måde må anses for godtgjort, kan ske under forretningen, hvis de almindelige betingelser for modregning er opfyldt

§ 523. Fogedretten kan bestemme, at løsure, hvori udlæg er foretaget, skal fratages skyldneren, medmindre der er truffet bestemmelse efter § 525, stk. 1, eller tredjemands ret er til hinder herfor. Udleveres det udlagte til fordringshaveren til opbevaring, kan fogedretten gøre udleveringen afhængig af, at fordringshaveren stiller sikkerhed.

Stk. 2. Ved udlæg i værdipapirer og i fordringer, for hvilke skriftligt bevis er udstedt, tager fogedretten dokumentet i forvaring.

Stk. 3. Fogedretten kan pålægge skyldneren at udlevere det udlagte. Undlader skyldneren at efterkomme dette pålæg, finder bestemmelsen i § 497, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Er det aktiv, hvori udlæg er gjort, i tredjemands besiddelse, kan fogedretten give denne meddelelse om, at aktivet ikke må udleveres til skyldneren.

§ 524. Er udlæg foretaget i en fordring, frigøres skyldneren ifølge fordringen ved betaling til den, hos hvem udlæg er gjort, under samme betingelser som ved betaling efter overdragelse af fordringen.

§ 525. Ved udlæg i løsure kan fogedretten bestemme, at det udlagte ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. Har fordringshaveren givet møde under forretningen, skal han have lejlighed til at udtale sig, forinden afdragsordningen fastsættes. Afdragsordningens varighed kan ikke overstige 10 måneder, medmindre fordringshaveren samtykker.

Stk. 2. Fogedretten kan bestemme, at udlæg i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand, ikke giver ret til at sætte ejendommen til auktion, så længe skyldneren overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder ikke ved udlæg på grundlag af pantebrev med pant i det udlagte.

§ 526. Rækkefølgen mellem flere udlæg i samme aktiv afgøres af tidspunktet for indgivelsen af anmodning om udlæg. Anmodninger, der indkommer samme dag, stilles dog lige. Fortrinsret på grundlag af en ældre anmodning fortabes, hvis fordringshaveren forsømmer at søge forretningen fremmet.

Stk. 2. Udlæggets plads i rækkefølgen regnes dog efter tidspunktet for udlæggets foretagelse, hvis udlægget er foretaget af en anden myndighed end fogedretten.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse ved udlæg i fast ejendom, registrerede skibe eller luftfartøjer samt registrerede fondsaktiver, jfr. lov om en værdipapircentral.

Stk. 4. Udlæg i løsure bortset fra registrerede skibe og luftfartøjer bortfalder et år efter foretagelsen, medmindre udlægshaveren forinden har forlangt tvangsauktion afholdt eller har været hindret heri ved anke, kære eller tredjemands ret. Udlægget bortfalder i så fald 8 uger efter hindringens ophør. Det samme gælder udlæg i registrerede fondsaktiver, jfr. lov om en værdipapircentral, og i fordringer, hvis der for fordringen er udstedt omsætningsgældsbevis eller andet dokument, hvis særlige beskaffenhed medfører, at skyldneren ifølge fordringen ikke frigøres ved at betale til andre end ihændehaveren.

§ 527. Forældelse af en fordring afbrydes ved indgivelse af anmodning om udlæg, såfremt fordringshaveren søger forretningen fremmet uden ugrundet ophold.

Kapitel S3

Appel af fogedrettens afgørelser

§ 584. Afgørelser, der er truffet af en fogedret, kan, medmindre andet er bestemt i loven, kæres til den landsret, i hvis kreds fogedretten ligger.

Stk. 2. Fogedrettens afgørelse efter § 561, stk. 2-4, § 562, stk. 1 og 2, § 563, stk. 2, § 569, 4. pkt, 5 570, stk. 2, 3. pkt, og stk. 3., § 571, stk. 1, § 576, stk. 2, og § 577, stk. 2, kan ikke kæres.

§ 585. Landsrettens afgørelse i en kæresag kan ikke kæres. Justitsministeren kan dog meddele tilladelse til kære, når særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. Ansøgning om kæretilladelse skal indgives til Justitsministeriet inden 8 uger, i auktionssager dog inden 4 uger, efter afgørelsen. I andre sager end auktionssager kan justitsministeren dog undtagelsesvis meddele tilladelse, hvis ansøgning indgives senere, men inden 1 år efter afgørelsen.

§ 586. Kære skal ske inden 4 uger efter, at forretningen er foretaget, eller, hvis forretningen ikke foretages, inden 4 uger efter den afgørelse, som kæres, jf. dog § 219, stk. 3.

Stk. 2. Er der meddelt tilladelse efter § 585, skal kære ske inden 4 uger efter, at tilladelsen er meddelt ansøgeren.

Stk. 3. Såfremt kæren går ud på ophævelse af auktion over et luftfartøj, der er registreret i en fremmed stat, som har tiltrådt Genevekonventionen af 19. januar 1948, er fristen dog 6 måneder efter salgsdagen, dersom den kærende som grund for ophævelsen påberåber sig, at reglerne i § 544, stk. 2, ikke har været overholdt

Stk. 4. Iværksættes kære efter fristens udløb, afvises kæren af den ret, hvortil afgørelsen kæres. Justitsministeren kan dog undtagelsesvis tillade kære indtil 1 år, i auktionssager dog indtil 6 måneder, efter afgørelsen. Kæreskriftet skal i så fald indleveres inden 4 uger efter tilladelsens meddelelse.

§ 587. Reglerne i § 393 og §§ 395-398 finder med de i stk. 2-4 nævnte ændringer tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Kære af afgørelser, der træffes i auktionssager efter auktionens slutning, har opsættende virkning. Ved kære af afgørelser, der træffes inden auktionens slutning, kan en bestemmelse om opsættende virkning betinges af, at kærende stiller sikkerhed for omkostningerne ved afholdelse af nyt auktionsmøde.

Stk. 3. Fogedrettens ophævelse af en arrest eller et forbud kan ikke hindres fra at træde i virksomhed ved anvendelse af kære.

Stk. 4. Parterne kan under kæresagen fremsætte påstande, der ikke har været fremsat for fogedretten. Det gælder dog ikke ved kære af et i medfør af kapitel 57 nedlagt forbud.

Stk. 5. Under kære af forbud finder § 647, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Mundtlig forhandling foretages, hvis der efter sagens beskaffenhed findes at være grund dertil. Fremsætter begge parter begæring om mundtlig forhandling, skal begæringen i almindelighed imødekommes.

§§ 588-490. (Ophævet).

Kapitel 54. (Ophævet).

Bilag 2

Uddrag af betænkning nr. 300/1961 om ændring
af reglerne om inddrivelse af familieretlige underholdsbidrag

I.

Ældre ret.

I tiden indtil den 1. januar 1938, da den nugældende bidragsinddrivelseslov, lov nr. 133 af 7 maj 1937 om inddrivelse og sikring af underholdsbidrag, trådte i kraft, fremgik retsreglerne om inddrivelse af underholdsbidrag af mange, spredte lovbestemmelser og administrative forskrifter. Retsmidlerne var ligesom i dag udpankning, løntilbageholdelse og afsoning, og de var anvendelige såvel med hensyn til almindelige periodiske underholdsbidrag som med hensyn til særlige eengangsbidrag, jfr. justitsministeriets skrivelse nr. 136 af 17. marts 1909, hvorved det udtaltes, at det en bidragspligtig pålagte særlige bidrag til to uden for ægteskab fødte børns begravelse kunne inddrives på lige fod med det påløbne bidrag til deres underhold. I almindelighed var det en forudsætning for anvendelsen af de særlige inddrivelsesmidler, at vedkommende bidrag var forfaldent til betaling, men hvis skyldneren stod i begreb med at forlade landet for længere eller ubestemt tid, kunne der, selv om han ikke var i restance med bidragsbetalingen, træffes særlige foranstaltninger over for ham for at tilvejebringe sikkerhed for, at også de i fremtiden forfaldende bidrag blev betalt til tiden. Om anvendelsen af de enkelte inddrivelsesmidler gjaldt i øvrigt følgende:

a) Udpantning.

Efter udpantningslov nr. 36 af 29. marts 1873 § 1, nr. 6, jfr. retsplejelovens § 596, stk. 1, kunne udpantning finde sted

for underholdsbidrag, som det i medfør af øvrighedens resolution eller separations- eller skilsmissevilkår, der var godkendt af øvrigheden, påhvilede nogen at udrede til børn i eller uden for ægteskab, stedbørn, forældre, forladte, fraseparerede eller fraskilte hustruer, og for det særlige erstatningskrav, som påhvilede den arbejdsgiver, der ikke havde overholdt et ham meddelt pålæg om at tilbageholde bidraget i skyldnerens løn.

Under visse omstændigheder kunne udpantning ske, selv om den bidragspligtige ikke var i restance med bidragsbetalingen. Denne udvidede udpantningsret var **hjemlet** dels i tilfælde af, at den pågældende var forsvundet, og politiets eftersøgning af ham havde været forgæves, dels hvis han var hensat i gældsarrest, fordi der var grund til at formode, at han havde til hensigt at forlade landet for længere eller ubestemt tid, og det var overøvrigheden, der traf den i så henseende fornødne nærmere bestemmelse, jfr. lov nr. 130 af 27. maj 1908 om børn uden for ægteskab §§ 15, stk. 3, og 17, stk. 2, og lov nr. 131 af samme dato om hustruers og ægtebørns retsstilling §§ 9 og 11, stk. 2.

b) Løntilbageholdelse.

Lovhjemmelen for anvendelsen af dette inddrivelsesmiddel, der dengang sædvanligvis blev kaldt »forbud« (nemlig mod at udbetale skyldneren hans løn eller en del heraf), fandtes i forordning af 14. oktober 1763 og forordning af 30. maj 1794, jfr. retsplejelovens § 511, stk. 4.

Ifølge førstnævnte forordning skulle øvrigheden, når faderen til et uden for ægteskab født barn ikke opfyldte sin bidragspligt, »forhjelpe moderen, som har barnet hos sig eller besørger dets opdragelse, til at nyde af hans løn eller anden indkomst det, han således skal betale til barnets underholdning og opdragelse«. Om fremgangsmåden var det i kancelli-cirkulære af 5. december 1820 nærmere foreskrevet, at bidragsresolutionen skulle forkyndes for arbejdsgiveren, der derefter var forpligtet til at give de fornødne oplysninger om skyldnerens arbejds- og lønforhold, og det var i retspraksis fastslået, at der enten samtidig med denne forkyndelse eller senere skulle gives arbejdsgiveren et udtrykkeligt pålæg om at foretage tilbageholdelse i vedkommendes løn. Med hensyn til fastsættelsen af, hvor stor en del af lønnen, der kunne tilbageholdes, udtales det i kancelliskrivelse af 2. august 1823, at der skulle levnes skyldneren det fornødne til hans underhold, og i justitsministeriets senere cirkulærer, senest cirkulære nr. 62 af 25. april 1936, var der til vejledning ved afgørelsen heraf opstillet visse retningslinier, der i hovedsagen gik ud på, at det, når skyldneren ikke var familieforsørger, i almindelighed ville være passende at tilbageholde een trediedel af lønnen eller, hvis han havde fri kost og logi, to trediedele, medens der for familieforsørgeres vedkommende måtte foretages en nøjere undersøgelse af forholdene, således at der, hvis det alt taget i betragtning fandtes forsvarligt at foretage tilbageholdelse i vedkommendes løn, i almindelighed kunne tilbageholdes indtil een fjerdedel af denne. Pålægget udfærdigedes af politimesteren på det sted, hvor arbejdsgiveren havde forretningssted, eller, hvis forretningsstedet var beliggende i København, af overpræsident.

Tilbageholdelse kunne fordres i skyldnerens arbejds- eller tjenesteløn eller lignende indtægt, selv om den ikke var forfalden til betaling, jfr. retsplejelovens § 511, stk. 4, og kancelli-cirkulære af 5. de-

cember 1820 og kancelliskrivelse af 2. august 1823, og dette retsmiddel fremtrådte derfor som en undtagelse fra den almindelige regel i retsplejelovens § 511, jfr. navnlig paragraffens stk. 3, hvorefter udlæg ikke kunne gøres i ikke forfalden medhjælper- eller arbejds-løn. Derimod kunne der ikke forlanges tilbageholdelse i sådanne lønninger, som ikke var genstand for udlæg, selv om de var forfaldne til betaling, eller i andre ydelser, som var fritaget for retsforfølgning. Dette gjaldt navnlig de i retsplejelovens § 513 omhandlede ydelser, nemlig ikke udbetalt embeds- eller bestillingsløn eller lignende indtægter eller ikke udbetalte ventepenge, pensioner og hermed i klasse stående understøttelser, som udredes af statskassen, kommunekasser eller andre offentlige kasser, jfr. justitsministeriets skrivelse nr. 47 af 31. marts 1927, hvorefter der ikke kunne foretages løntilbageholdelse i kommunale tjenestemænds løn.

Hvis arbejdsgiveren ikke overholdt det ham givne pålæg og altså undlod at tilbageholde det forlangte beløb i skyldnerens løn, blev han erstatningspligtig over for den bidragsberettigede, jfr. kancelli-cirkulære af 5. december 1820, og for erstatningsbeløbet kunne der efter den foran citerede bestemmelse i udpantningslovens § 1, nr. 6, foretages udpantning hos arbejdsgiveren. Derimod kunne denne ikke komme til at afsone beløbet, jfr. kancelliskrivelse af 2. juni 1827.

Endvidere påhvilede det ifølge kancelli-cirkulæret af 5. december 1820 den arbejdsgiver, der havde modtaget et løntilbageholdelsespålæg, at gøre anmeldelse til politimesteren, hvis skyldneren forlod hans tjeneste.

c) Afsoning.

Bilag 3

Svensk ret

Side 1 viser en forespørgsel fra en kreditor på en række skyldnere og Riksskatteverkets svar.

Side 2 viser en anmodning om **tvangsfyldbyrdelse**.

Side 3-4 viser henvendelsen til skyldneren i anledning af en anmodning om tvangsfyldbyrdelse.

Side 5 viser en forespørgsel fra Kronofogden til en arbejdsgiver.

Side 6 viser Kronofogdens mulighed for at trække oplysninger direkte hos **Försåkringskassan**.

Side 7 viser Kronofogdens mulighed for at træffe oplysninger om skatteforhold og aktuel arbejdsgiver.

Side 8-10 viser, hvorledes beslutninger om lønindeholdelse udformes.

Side 11-12 viser de centralt fastsatte takster for **utmåtningsfria belöpp/förbehållsbelopp**.

Side 13-14 viser faktiske beregninger af løntræk hos en person under forskellige **förudsättningar**.

Side 15 viser, hvorledes et inddrevet beløb fordeles mellem alle anmeldte **företag**.

(Besvarat av)

ANSÖKAN om verkställighet

Datum

KRONOFOGDEMYNDIGHETEN

Sökande (Borgenär)	Namn		Person-/Organisationsnummer	
	Adress			
	Postgirokonto	Referensnummer	Telefonnummer	
Ombud för sökande	Namn			
	Adress			
	Postgirokonto	Referensnummer	Telefonnummer	
Gäldenär	Namn		Person-/Organisationsnummer	
	Adress och telefonnummer			
Ansökan avser	Begär även utmätning av fast egendom om sådan finns ☐ Utmätning (begränsad tillgångsundersökning)* ☐ Utmätning (fullständig tillgångsundersökning)* ☐ Ja ☐ Nej			
	☐ Avhysning ☐ Kvarstad ☐			
	☐ Återtagning (Vara som begärs återtagen)			
	* Se upplysningar på baksidan			
Sökandens fordran vid begärd utmätning/kvarstad	Kapital, kr	Ränta, kr	Tillkommer ränta med %	Fr o m tills betalning sker
	Inkassokostnad, kr	Ränta, kr	Tillkommer ränta med %	Fr o m tills betalning sker
	Domstolskostnad, kr	Ränta, kr	Tillkommer ränta med %	Fr o m tills betalning sker
Sökandens fordran vid begärd återtagning	Obetald del av kreditfordran, kr		Dröjsmålsränta, kr	Tillkommer ränta med % Fr o m tills betalning sker
	Ersättning för sökandens kostnader, kr		Reparationskostnad vid avbetalningsköp i vissa fall, enligt bilaga, kr	
Sökanden åberopar	☐ Betalningsföreläggande ☐ Utslag ☐ Dom		Annat	
	Domstol		Datum	
Övrigt som kan vara av värde för kronofogdemyndighetens handläggning	T ex uppgift om gäldenärens yrke, arbetsgivare (namn, adress, tfn), ev bankförbindelse och tillgångar såsom fastighet m m			
Bilagor	☐ Åberopade handlingar ☐ Skuldebrev ☐ Hyresavtal		Annat	

(Underskrift)

(Namnförtydligande)

Ni har tidigare underrättats om nedan förtecknade skulder. Eftersom Ni inte har betalt, avser kronofogdemyndigheten att pröva om införsel eller utmatning av Er lön, pension m m kan ske. Införsel/utmatning av lön innebär att avdrag görs pfi er lön, pension m m hos arbetsgivaren eller försäkringskassan sfi att skulden blir betald.

För att kronofogdemyndigheten skall Kunna bedöma hur stort avdrag som kan göras, är det viktigt - för Er egen skull - att Ni inom 10 dagar fyller i och skickar bifogade blankett till kronofogdemyndigheten (använd svarskuvertet). Det går också bra att lämna uppgifterna per telefon.

Vill Ni undvika att lön, pension m m tas i anspråk måste Ni betala hela skulden omgående.

För ytterligare upplysningar kan Ni vända er till kronofogdemyndigheten.

Handläggs av

MARGRETH AULIN TEL 7143200

KRONOFGDEMYNDIGHETEN

REDOGÖRELSE FÖR
INKOMSTFÖRHÅLLANDEN M M

Personnummer

Ni har fått en underrättelse om ifrågasatt införsel/utmätning av lön.
Kan Ni inte betala nu måste Ni fylla i uppgifterna i blanketten och skicka
den till kronofogdemyndigheten i bifogade svarskuvert. Uppgifterna kan
också lämnas per telefon.

Inkomstförhållanden m m

Arbetsgivarens namn och adress (finns flera arbetsgivare, stryk under den som gör skatteavdrag)				Lön före skatte- avdrag, kr	Löneperiod
Ackordslön, kr	Annan ersättn, kr	Tid för utbetalning	Sammanboendes inkomst före skatteavdrag	Kr	Löneperiod
			Sammanboendes		Egen
Preliminär skatt per löneperiod, kr				Kvarstående skatt per löneperiod, kr	

Familjeförhållanden

Sammanbor med		Sammanboendes namn och personnummer
☐ Ensam- stående	☐ make/maka ☐ annan	
Hemmaparand barns namn och personnummer		

Bostadsförhållanden

☐ Hyr bostad	☐ Bor i egen fastighet	☐ Bor i egen in- satslägenhet	Hyra per månad/Beräknad boendekostnad i egen fastighet	Kr	Bostadsbidrag per månad	Kr
-------------------------------------	--	---	---	----	----------------------------	----

Övrigt

Resekostnader till och från arbetet per månad	Kr	Ange avstånd och färdmedel
Sammanboendes reskostnader till och från arbetet per månad	Kr	Ange avstånd och färdmedel
Underhåll till ej sammanboende make och barn per månad (ange nedan till vem eller vilka)	Kr	☐ Underhållet betalas direkt till den underhållsberättigade/försäkringskassan ☐ Införsel har begärts för att ta ut underhållet
Kostnad för barn tillsyn per månad	Kr	Erhåller underhållsbidrag (även bidragsförskott) för hemmaparand barn per månad
Har utmätning skett av Er lön tidigare i år eller under förra året	☐ Nej ☐ Ja	Hos vilken kronofogdemyndighet

Nedan kan Ni anteckna övriga nödvändiga utgifter som Ni anser har betydelse för krono-
fogdemyndighetens beslut om införsel/utmätning av lön. Sådana utgifter kan t ex avse
fördyrade kostnader i samband med läkarvård (medicinkostnader, dietkostnader).

För ytterligare upplysningar kan Ni vända Er till kronofogdemyndigheten.

(Datum)

(Underskrift)

(Telefon arbetsplats och bostad, även riktnummer)

KRONOFOGDEMYNDIGHETEN

ANMANING

Datum

Mål nr

5.

I anledning av ifrågasatt införsel/utmätning av lön anmanas Ni lämna följande uppgifter angående

(Namn och personnummer)

Denna handling sänds till kronofogdemyndigheten senast med svarsuppgiften ifylld. Svarskuvert bifogas.

(Datum)

(Underskrift)

(Namnförtydligande)

SVARSUPPGIFT

Ort och datum

Anställningens art	Arbetsbete	Anställningsdatum
Arbetsinkomst, kr	☐ per månad ☐ per 14 dgr ☐ per vecka	Annan tid
Övertids-, ackords- eller provisionersättning, kr	☐ per månad ☐ per 14 dgr ☐ per vecka	Annan tid
Naturaförmån (typ av förmån och förmånens värde)	☐ per månad ☐ per 14 dgr ☐ per vecka	
Resekostnadsersättning, kr	Traktamente, kr	
Tabell och kolumn efter vilken skatteavdrag sker (ange ev jämningsbelopp)		
Skatteavdrag för kvarstående skatt, kr	☐ per månad ☐ per 14 dgr ☐ per vecka	Annan tid
Övriga upplysningar (försörjningsplikt, uppgift om ny anställning om gäldenären slutat hos Er samt uppgift om gäldenärens adress)		
Är adressatens namn eller adress felaktigt angiven var god lämna rätt uppgift här		

(Underskrift)

(Telefon, även riktnummer)

(Namnförtydligande)

XFK FÖRFRÅGAN TILL FÖRSÄKRINGSKASSAN 1991

PNR 1:	PNR 2:	PNR 3:
PNR 4:	PNR 5:	PNR 6:
PNR 7:	PNR 8:	PNR 9:
PNR 10:	PNR 11:	PNR 12:
PNR 13:	PNR 14:	PNR 15:
PNR 16:	PNR 17:	PNR 18:
PNR 19:	PNR 20:	PNR 21:

! KRONOFOGDEMYNDIGHETEN !
 ! 0102-03 !
 ! 116 83 STOCKHOLM !

ANGE PERSONNUMMER, TRYCK PF10 FÖR UTSKRIFT

UPPGIFTER ÖNSKAS OM: 640627-0121
 LARSSON, ANNA MARIA
 BYÅLVSV 24 BV /ERIKSSON/
 121 74 JOHANNESHÖV

KRONOFOGDEMYNDIGHETEN
 0102-03

116 83 STOCKHOLM

CIVILSTAND:

NUVARANDE SJUKPENNINGGRUNDANDE INKOMST
 EGEN: MAKES:
 FR 0 M: FR 0 M:
 ARBETSGIVARE (NAMN, ADRESS, TEL)

SJUKSKRIVEN FR 0 M:
 OMFATTNING (OM EJ 100 X):
 FÖRÄLDRAPENNING FR 0 M:
 TIMBERAKNAD ERS : KR/TIM
 DAGBERAKNAD ERS : KR/DAG
 KALENDERDAGSBERÄKNAD ERS: KR/DAG
 SKATTEPROCENT :
 ÖVRIGT:

FÖRFRÅGAN TILL FÖRSÄKRINGSKASSAN
1991-01-21

NY ADRESS /TEL

VISTELSEADRESS/TEL

ANTAL BARN I FAMILJEN:

FÖDELSEÅR:

FASTSTÄLLT UHB : KR/MAN

BETALAR UHB : KR/MAN

ERHÅLLER BDF : KR/MAN

BRUTTO SKATTEAVDR
 PENSION / MAN
 (INKL BOSTADSSTÖD)

SAMHÖRIGS
 PENSION / MAN :
 (INKL BOSTADSSTÖD)

BRUTTOHYRA : KR/AR

BOSTADSSTÖD EGET : KR/AR

BOSTADSSTÖD MAKES: KR/AR

DATUM:

XSK

7.

TID 13:13:32 91/01/14

MARIA OG AR-MANTAL: LÄN/KOM/FÖRS. LSM
 BYALVSV BV /ERIKSSON/ 121 74 JOHANNESHÖV 1988: 21/ 84/ 08/ 07
 TAXERINGSUPPGIFTER SKATTSEDEL-KLAR IN-SORTNR: 105-3972 INKOMSTAR: 1989
 INK. TJANST : 101 410 FÖRMOGENHET : 0 SLUT. SKATT : 50 182
 INK. STAT. TAX: 98 400 KVAR-SKATT : 17 362
 INK. RÖRELSE: 0 PREL. SKATT : 32 820 K-SKATT-AVG : 150
 INK. KAPITAL: 0 FÖRM. SKATT : 0 OBET.B-SKATT: 0

ARBETSGIVARE	LÖNEBELOPP	SKATT-AVDR	ANST-TID	ANMÄRKNING	INKOMSTAR
11	41 742	14 221	7 - 12		89
212000-0142	33 017	9 928	1 - 8		89
F-KASSA	26 651	8 671		SJUKPENNING	89
	1 146	0		AGS-FÖRSÄKRING	89

TRYCK PF2 - ARBETSGIVARADRESSER

X.

TID 13:13:43 91/01/14

ARBETSGIVAR-ADRESSER

556011-2111 AKTIEBOLAGET SVENSKA SHELL 171 79 SOLNA
 212000-0142 STOCKHOLMS KOMMUN 105 35 STOCKHOLM

TRYCK PF1 - SIDAN 1

KRONOFGDEMYNDIGHETEN

Kronofogdemyndighetens exemplar

BESLUT I MÅL OM INFÖRSEL

8.

Datum

Nr (beslutskod och personnummer)

Adress:

Telefon: Postgirokontonr:

Exp tid:

Arbetstagare

Arbetsgivare

Arbetsgivaren skall av arbetstagarens inkomst innehålla nedan angivna införselbelopp och iakttä vad som anges i detta beslut.

Avdragsordningen m m framgår av upplysningarna på baksidan.

Införselbelopp		av ackordsoverskott skall	
kr	☐ per månad ☐ per 14 dagar ☐ per vecka ☐	☐	% innehållas
Förhållisbelopp			
kr	☐ per månad ☐ per 14 dagar ☐ per vecka ☐		
☐ Beslutet förordas av lagstaddad ändring av underhållsbidragets storlek			
☐ Införsel för underhållsbidrag		☐ Beslutet avser samtidig införsel för flera underhållsberättigade. Fördelning av inlöst belopp kommer att ske mellan dessa.	
☐ Införsel för skatter och allmänna avgifter, böter och viten		☐ Genom detta beslut ändras införselbeslutet meddelat	
☐ Genom detta beslut upphävs införselbeslutet meddelat		☐ Ev innehållit, ännu inte redovisat belopp, skall redovisas till kronofogdemyndigheten ☐ arbetstagaren	
☐ Införselbeslutet meddelat		upphävs när ☐ kr innehållits.	
☐ Införselbeslutet meddelat		skall inte tillämpas under tiden	
Övrigt			
Skuld (anges endast vid införsel för skatter m m)		Kr	
Summa			

Vid redovisning och korrespondens återopas arbetstagarens namn och införselbeslutets nummer.

Redovisning skall ske till ovan angivet postgirokontonr senast dagen efter utgången av varje

☐ kalendermånad ☐

För ytterligare upplysningar kan Ni vända Er till kronofogdemyndigheten.

(Underskrift)

(Namnförtydligande)

KRONOFGDEMYNDIGHETEN

Kronofogdemyndighetens exemplar

9.

UTMÄTNINGSBESLUT

Datum

Nr (beslutskod och personnummer)

Adress:
 Telefon: Postgirokonto
 Exp tid:

Arbetsgivare

Arbetsgivare

Arbetsgivaren skall av arbetstagarens inkomst innehålla nedan angivna utmätningsbelopp och iakttä ved som anges i detta beslut.

Avdragsordningen m m framgår av upplysningarna på baksidan.

Utmättningsbelopp		av ackordsöverskott skall	
kr	☐ per månad ☐ per 14 dagar ☐ per vecka ☐	☐	% innehållas
Utmättningsfritt belopp			
kr	☐ per månad ☐ per 14 dagar ☐ per vecka ☐		
Beslutet skall tillämpas under			
☐	månader sammanlagt	☐	avlöningsstillfällen ☐
☐ Genom detta beslut ändras utmätningsbeslutet meddelat			
☐ Genom detta beslut återkallas utmätningsbeslutet meddelat		Ev innehållit, ännu inte redovisat belopp, skall redovisas till	
		☐ kronofogdemyndigheten	☐ arbetstagar
☐ Utmättningsbeslutet meddelat		upphör att gälla när kr innehållits.	
☐ Utmättningsbeslutet meddelat		skall inte tillämpas under tiden	
Övrigt			
Sökande		Exekutionstitel	
1		1	
2		2	
3		3	
Fordringsbelopp			Kr
1			
2			
3			
Grundavgift			
			Summa kr

Vid redovisning och korrespondens återopas arbetstagarens namn och utmätningsbeslutets nummer.

Redovisning skall ske till ovan angivet postgirokonto senast dagen efter utgången av varje

☐ kalendermånad ☐

Underskrift med namnförtydligande

För ytterligare upplysningar kan Ni vända Er till kronofogdemyndigheten.

KRONOFOGDEMYNDIGHETEN

TILLÄGGSBESLUT I MÅL OM UTMÄTNING

Datum

Nr

Gäldenärens personnummer

Beslut om utmätning av gäldenärens lön/sjukpenning har meddelats, datum

Beslutets innehåll

Utmätningsbelopp	annan period	av ackordsöverskott skall
kr ☐ per månad ☐ per 14 dagar ☐ per vecka		% innehållas
Utmätningfritt belopp	annan period	
kr ☐ per månad ☐ per 14 dagar ☐ per vecka		
Sökande	Referensnummer	Mål nummer

Större belopp än det beslutade kan inte tas ut. Ny sökande har tillkommit. Kronofogdemyndigheten beslutar därför att det belopp som efter denna dag förfaller till betalning och skall innehållas, kommer att fördelas mellan samtliga sökande i förhållande till fordringarnas storlek.

Ny sökande	Referensnummer	Mål nummer

Underskrift med namnförtydligande

Hur man begär ändring och hur man överklagar

Anser Ni att detta beslut bör ändras, kan Ni i första hand vända Er till kronofogdemyndigheten och begära ändring.

Ni kan också överklaga beslutet. Skriv i så fall till hovrätten. Skrivelsen sänds eller lämnas till kronofogdemyndigheten (adress, se ovan).

Ni bör ange

- att det är kronofogdemyndighetens beslut som överklagas
- målets nummer
- varför Ni anser att beslutet bör ändras och vilken ändring Ni vill ha
- namn, personnummer/organisationsnummer, postadress och telefonnummer.

Skrivelsen skall undertecknas av Er eller av Ert ombud.

Sänd även med sådant som Ni anser har betydelse för hovrättens avgörande om Ni inte redan har lämnat det till kronofogdemyndigheten.

Behöver Ni ytterligare upplysningar kan Ni vända Er till kronofogdemyndigheten.

RIKSSKATTEVERKET

11.

Exekutionsjuridiska enheten

1990-12-14

Dnr J22-750-90

Normalbelopp för bestämmande av det utmätningsfria beloppet
vid utmätning av lön under år 1991

Normalbelopp i kronor per avlöningsperiod

	månad	två veckor	vecka
Ensamstående	3 109	1 435	718
do + 1 barn	5 093	2 351	1 175
do + 2 barn	7 077	3 266	1 633
do + 3 barn	9 061	4 182	2 091
do + 4 barn	11 045	5 098	2 549
do + 5 barn	13 030	6 014	3 007
do + 6 barn	15 014	6 929	3 465
Tillägg för ytterligare barn	1 984	916	458
Makar och jämställda	5 380	2 483	1 241
do + 1 barn	7 364	3 399	1 699
do + 2 barn	9 348	4 314	2 157
do + 3 barn	11 332	5 230	2 615
do + 4 barn	13 316	6 146	3 073
do + 5 barn	15 300	7 061	3 531
do + 6 barn	17 284	7 977	3 989
Tillägg för ytterligare barn	1 984	916	458

RIKSSKATTEVERKET

Exekutionsjuridiska enheten

1990-12-14

Dnr J22-750-90

Normalbelopp för bestämmande av förbehållsbeloppet vid
införsel under år 1991

Normalbelopp i kronor per avlöningsperiod

	månad	två veckor	vecka
Ensamstående	2 703	1 247	623
do + 1 barn	4 429	2 044	1 022
do + 2 barn	6 154	2 840	1 420
do + 3 barn	7 879	3 636	1 818
do + 4 barn	9 604	4 432	2 216
do + 5 barn	11 330	5 229	2 614
do + 6 barn	13 055	6 025	3 012
Tillägg för ytterligare barn	1 725	796	398
Makar och jämställda	4 677	2 159	1 079
do + 1 barn	6 403	2 955	1 477
do + 2 barn	8 128	3 751	1 875
do + 3 barn	9 853	4 547	2 273
do + 4 barn	11 578	5 344	2 672
do + 5 barn	13 304	6 140	3 070
do + 6 barn	15 029	6 936	3 468
Tillägg för ytterligare barn	1 725	796	398

PNR: ANTAL BARN: ANTAL VUXNA: 1 MALETS NR:
 BARN MED BARNEIDRAG : SKATTETABELL GALD: 29,5 SAMEO:
 ARBETSGIVARE : AVLONINGSFRIID GALD: M SAMKO:
 ARBETSGIVARADDRESS :

13.

	INKOMST 1	A-SKATT 1	INKOMST 11	A-SKATT 11	KOSTNADER	JAMNING
GALDENAR : 10497	2612				333	
SAMEO :						
BOSTADSKOSTNAD :	2150		BOSTADSIDRAG :			
BARNTILLSYN :			BARNEIDRAG :			
KOSTNADER FOR KREDITKOP :			UTGIFTER P G A SJUKDOM :			
ERHALLET UNDERHALLSIDRAG :			FRIVILLIGT BETALT UNDERHALL :			
NATURAFORMANER :			LOPANDE IDRAG VID INFORSEL :			
PAGAENDE INFORSEL 1-MAL :			PAGAENDE INFORSEL A-MAL :			
BESLUTAT BELOPP A-MAL :			1-MAL :		UTMATNING :	2200
FORBEHALLSBELOPP :	5186		UTMATNINGSFRITT BELOPP :			5592
DISPONIBELT BELOPP A-MAL :	2699		1-MAL :	2699	UTMATNING :	2293
ANM :						

FOR UTSKRIFT ANGE BELOPP ELLER "*" FOR MALTYP SAHT TRYCK PA PF10

BERAKNING AV FORBEHALLSBELOPP/UTMATNINGSFRITT BELOPP

GALDENAR : ANNA MARIA
 BYALVSV BV /ERIKSSON/
 121 74 JOHANNESHOV
 PERSONNR :
 ARBETSGIVARE : STATIONS AB ASPUDEN
 HAGERSTENSVAGEN-KILABERGS
 DATUM : 1991-01-21
 MALETS NUMMER :
 ANTAL VUXNA : 1
 LONEPERIOD GALDENAR : MANAD
 SKATTETABELL GALDENAR : 29,5
 ANTAL HEHMAVARANDE BARN :
 BARN MED DELAD VARDNAD :

I EKONOMISK UTREDNING

	GALDENAR	SAMKO
SUMMA BRUTTOINKOMST :	10497	0
SUMMA PRELIMINAR SKATT :	- 2612	- 0
KOSTNADER FOR FULLGORANDE AV TJANST :	- 333	- 0
DISPONIBEL INKOMST :	7552	0
	*****	*****
(JAMNING ENLIGT BESLUT) :	()	()

II BERAKNING AV FORBEHALLS/UTMATNINGSFRITT BELOPP

NORMALBELOPP :	3109	TRANSPORT :	5259
BOSTADSKOSTNAD :	+ 2150	FRIVILLIGT BETALT UNDERHALL :	+ 0
BOSTADSIDRAG :	- 0	KOSTNADER FOR :	
KOSTNAD FOR BARNTILLSYN :	+ 0	FULLGORANDE AV TJANST :	+ 333
BARNEIDRAG :	- 0	SIDDIINKOMST :	- 0
KOSTNAD FOR KREDITKOP :	+ 0	SKATT SIDDIINKOMST :	+ 0
UTGIFTER P G A SJUKDOM :	+ 0	NATURAFORMANER :	- 0
ERHALLET UNDERHALLSIDRAG :	- 0		
REST SUMMA :	5259	FORBEHALLSBELOPP :	
EFTER EV. PROPORTIONERING :		UTMATNINGSFRITT BELOPP :	5592

III BERAKNING AV INFORSEL/UTMATNINGSBELOPP

	INFORSEL		UTMATNING
	A-MAL	1-MAL	
INKOMST ARBETSGIVARE :			10497
A-SKATT :			- 2612
INFORSEL 1 1-MAL :		XXXXXX	- 0
INFORSEL 1 A-MAL :	XXXXXX	XXXXXX	- 0
FORBEHALLS/UTMATNINGSFRITT BELOPP :			- 5592
SUMMA DISPONIBELT BELOPP :			2293
BESLUTAT INFORSEL/UTMATNINGSBELOPP :			2200
	*****	*****	*****

XFJR FÖRBEHÅLLS/UTMÄTNINGSFRITT BELOPP 91/01/21 15:42:57 SAMIVARL:
 PNR: ANTAL BARN: 2 ANTAL VUXNA: 2 MALETS NR:
 BARN MED BARNEIDRAG: 2 SKATTETABELL GULD: 29,5 SAMEO: 29,5
 ARBETSGIVARE: AVLONINGSPERIOD GULD: M SAMEO: F
 ARBETSGIVARADDRESS:

14.

	INKOMST I	A-SKATT I	INKOMST II	A-SKATT II	KOSTNADER	JÄMKNING
GALDENAR	10497	2612			333	
SAMBO	8000	2253			333	
BOSTADSKOSTNAD		2150	BOSTADSBIDRAG			
BARN TILLSYN		1200	BARNEIDRAG		1500	
KOSTNADER FÖR KREDITKOP			UTGIFTER P G A SJUKDOM			
ERHALLET UNDERHÅLLSBIDRAG			FRIVILLIGT BETALT UNDERHÅLL			
NATURAFORMANER			LÖPANDE BIDRAG VID INFÖRSEL			
PAGAENDE INFÖRSEL 1-MAL			PAGAENDE INFÖRSEL A-MAL			
BESLUTAT BELOPP A-MAL			1-MAL		UTMÄTNING	
FÖRBEHÅLLSBELOPP		4360	UTMÄTNINGSFRITT BELOPP		4852	
DISPONIBELT BELOPP A-MAL		3525	1-MAL		3033	
ANH						
FÖR UTSKRIFT ANGE BELOPP ELLER "*" FÖR MÅLTYP SAHT TRYCK PA PF10						

BERÄKNING AV FÖRBEHÅLLSBELOPP/UTMÄTNINGSFRITT BELOPP

GALDENAR: ANNA MARIA DATUM: 1991-01-21
 BYALVSV BV/ERIKSSON/ MALETS NUMMER:
 121 74 JOHANNESHOV
 PERSONNR: ANTAL VUXNA: 2
 ARBETSGIVARE: LÖNEPERIOD GALDENAR: MANAD
 SKATTETABELL GALDENAR: 29.5
 ANTAL HEMMAVARANDE BARN: 2
 BARN MED DELAD VARDNAD:

I EKONOMISK UTREDNING

	GALDENAR	SAMBO
SUMMA BRUTTOINKOMST	10497	16000
SUMMA PRELIMINÄR SKATT	- 2612	- 4506
KOSTNADER FÖR FULLGÖRANDE AV TJANST	- 333	- 333
DISPONIBEL INKOMST	7552	11161
	=====	=====
(JÄMKNING ENLIGT BESLUT)	()	()

II BERÄKNING AV FÖRBEHÅLLS/UTMÄTNINGSFRITT BELOPP

NORMALBELOPP	9348	TRANSPORT	4519
BOSTADSKOSTNAD	+ 2150	FRIVILLIGT BETALT UNDERHÅLL	+ 0
BOSTADSBIDRAG	- 0	KOSTNADER FÖR	
KOSTNAD FÖR BARN TILLSYN	+ 1200	FULLGÖRANDE AV TJANST	+ 333
BARNEIDRAG	- 1500	SIDDIINKOMST	- 0
KOSTNAD FÖR KREDITKOP	+ 0	SKATT SIDDIINKOMST	+ 0
UTGIFTER P G A SJUKDOM	+ 0	NATURAFORMANER	- 0
ERHALLET UNDERHÅLLSBIDRAG	- 0		
		FÖRBEHÅLLSBELOPP	
REST SUMMA	11198		=====
EFTER EV. PROPORTIONERING	4519	UTMÄTNINGSFRITT BELOPP	4852
			=====

III BERÄKNING AV INFÖRSEL/UTMÄTNINGSBELOPP

	INFÖRSEL		UTMÄTNING
	A-MAL	1-MAL	
INKOMST ARBETSGIVARE			10497
A-SKATT			- 2612
INFÖRSEL 1 1-MAL		XXXXXX	- 0
INFÖRSEL 1 A-MAL	XXXXXX	XXXXXX	- 0
FÖRBEHÅLLS/UTMÄTNINGSFRITT BELOPP			- 4852
SUMMA DISPONIBELT BELOPP			3033
BESLUTAT INFÖRSEL/UTMÄTNINGSBELOPP			3000
	=====	=====	=====
BERÄKNAT	SIGNUM		BESLUTAT
ANH:	SIGNUM		SIGNUM

XDEL

Belopp att fördela 2000

Typ

Pers-/orgnr

Ränta till 910118

Kvarstår efter fördelning 0

<u>Sku-/dianr</u>	<u>Delbel</u>	<u>Andel</u>	<u>Proc</u>	<u>Am</u>	<u>Sku-/dianr</u>	<u>Delbel</u>	<u>Andel</u>	<u>Proc</u>	<u>Am</u>
U-1576-90	15416	184	9.20	!					
U-4083-90	48289	579	28.95	!					
U-5595-90	49380	592	29.60	!					
U-7619-90	32679	392	19.60	!					
U-9198-90	21009	253	12.65	!					

XDEL				Typ		Pers-/orgnr		Ränta till 910118			
Belopp att fördela 2000											
Kvarstår efter fördelning 0											
Sku-/dianr	Delbel	Andel	Proc	ftm	Sku-/dianr	Delbel	Andel	Proc	Am		
U-1576-90	15416	184	9.20								
U-4083-90	48289	579	28.95								
U-5595-90	49380	592	29.60								
U-7619-90	32679	392	19.60								
U-9196-90	21009	253	12.65								

Bilag 4

Norsk ret

Side 1 viser journalbladet på en sag oprettet i edb-systemet.

Side 2 viser den henvendelse, som automatisk udskrives til skyldneren.

Side 3 viser det oplysningsskema, som skyldneren opfordres til at udfylde og returnere til namsmannen.

Side 4-5 er "fogedbogen", dvs. det skærbillede, som kommer frem og udfyldes, når forretningen foretages. Der sker automatisk beregning af omkostninger og renter.

Side 6 viser pålægget til den indeholdelsespligtige.

Side 7 viser underretningen til skyldneren om det passerede.

Side 8 viser underretningen til rekvirenten om det passerede.

STATUSDOKUMENT	Journalnr	:T90-19704	R500	Nr
utl��gg	Dato	:24/01/91		
	Saksbehandler	:GKV		
Status :AVHOLDT	Namsmann nr	: 49		
	Prosfm ref	:82008111509TG		
Saksøkt :21045241	ELSE IRENE			

Saksøker: 348 SPAREBANKEN NOR

Prosfm : 3585 ERIKSEN ERLING ADV.

BEGJÆRING	VARSEL	BERAMMELSE	AVHOLDELSE
Datert :03/07/90	Frist:	Dato:24/01/91 Kl: -	Dato:24/01/91
Mottatt:06/07/90	Sted:Saksøktes	adresse	
	Forkynt:		
RETUR 24/01/91			GEBYR 1000,00
Grunn : 3 AVHOLDT tvangsforretning m/lønnstrekk.			Dato:

Saken
gjelder:

Dato

Notater

1.

STATUSDOKUMENT Journalnr :T90-19704 R500 Nr

utlegg Dato :24/01/91

 Saksbehandler :GKV

 Namsmann nr : 49

Status :AVHOLDT Prosfm ref :82008111509TG

Saksøkt : 21045241 ELSE IRENE

Saksøker: 348 SPAREBANKEN NOR

Prosfm : 3585 ERIKSEN ERLING **ADV.**

BEGJÆRING VARSEL BERAMMELSE AVHOLDELSE

Datert :03/07/90 Frist: **Dato:24/01/91** Kl: - Dato:24/01/91

Mottatt:06/07/90 Sted:**Saksøktes** adresse

Forkynt:

RETUR 24/01/91 GEBYR 1000,00

Grunn : 3 AVHOLDT tvangsforretning m/**lønnstrekk.** Dato:

Saken

gjelder:

Dato **Notater**

2.

NAMSMANNEN I
OSLO

Dato : 24/01/91
Vår ref : T90-19704 GKV R501
Prosfilm ref: 82008111509TG
Side : 1 av 2

ELSE IRENE
GATE 33
OSLO 4

BERAMMELSE
Forretningen holdes på/i
Saksøktes adresse
den 24/01/91 kl -

BEGJÆRING ON UTLEGG

Vi har mottatt begjrsring om utlegg - se vediegg.
Hvis De har innsigelser mot kravet eller andre opplysninger om forhold av betydning for om utlegg skal tas, må De gi underretning innen 24/01/91. De må også fylle ut og returnere vedlagte opplysningsblankett innen samme frist. Disse opplysningene er viktige for å avgjøre om inndrivelse skal skje ved lønnstrekk eller ved utleggspant, og i sistnevnte tilfelle for å avgjøre hvilke eiendeler det skal tas pant i. Det blir vanligvis ikke nødvendig for namsmannen å oppsøke Dem på bopel eller forretningssted hvis De returnerer opplysningsblanketten i god tid før fristen. Loven pålegger Dem i denne saken opplysningsplikt, og det kan medføre straffansvar å gi uriktige opplysninger.

Saksøkerens krav er kr 40879.80 + omkostninger og renter.
Må forretningen holdes, øker omkostningehe fra kr 400.00 til kr 1000.00 . Betaling eller andre henvendelser om saken må gjøres til saksøkerens prosessfullmektig:
ERIKSEN ERLING ADV.
ØVRE SLOTTSGATE 3

0157 OSLO 1

tlf.

Kvittering forevises namsmannskontoret, som også kan ta i mot betaling. Kvittering fra girokasse må bekreftes av banken.

Tilbakekallelse av begjæringen eller innfrielse av kravet må skje innen 24/01/91.

Forretningen vil bli holdt på sted som angitt ovenfor. Dette gjelder likevel ikke dersom lønnstrekk blir besluttet, eller dersom partene samtykker og utleggspant besluttes i formuesgoder som nevnt i tvfl. S 79.

Ta kontakt med namsmannskontoret om det er noe De ønsker å få klargjort, for eventuelt å få hjelp til å fylle ut opplysningsblanketten, eller for å avtale ny tid for avholdelsen om dette er nødvendig.

Med hilsen

Geir Kvivesen

Namsfullmektig

Vedlegg

Postadresse:
POSTBOKS 8003 DEP.
GRØNLANDSLEIRET 25
0030 OSLO 1

Telefon :02-334650
Postgiro:5016100
Bankgiro:0629 05 76650

3.

ELSE IRENE		OPPLYSNINGSBLANKETT - UTLEGG Utsendt dato: 24/01/91 Ref : T90-19704 GKV R501 Side 2 av 2				
Fnr/foretaksnr 21045241626						
NAMSMANNEN I OSLO POSTBOKS 8003 DEP. GRØNLANDSLEIRET 25 0030 OSLO 1		Blanketten bes utfylt og returnert namsmannskontoret snarest. Evt merknad/uttalelse til begjæringen kan skrives på baksiden av blanketten.				
Sivilstand	ugift() gift() skilt() samboer() erke(mann)()					
Ektepakt (særeie)	fullt() delvis()		Utstedt dato:			
Yrke/type foretak						
Arbeidsgiver/ oppdragsgiver (navn, adresse)						
Inntekt minus skatt pr mnd	kr	Antall personer å forsørge:				
Faste utgifter pr måned (spesifiseres)						
JEG KAN OPPGI FØLGENDE EIENDELER TIL PANT:						
Fast eiendom/ atkomstdok. til leilighet	Navn/gate/nr	Kommune/utleier	Gnr	Bnr	Feste	Ca verdi
Biler, campingvogner o.l.	Type/kjennemerke/årsmodell			Restgjeld		Ca verdi
Andre gjenstander, verdipapirer, utestående fordringer, m.v. (Type, merke, farge, alder, fabr.nr, annen identifikasjon)						Ca verdi
Dersom det tidligere er tatt pant i varelager og/eller driftstilbehør, oppgi i tilfelle panthaverens navn/adresse:						
HVIS LØNNSTREKK BESLUTTES, VIL JEG KUNNE TREKKES MED KR.						PR MND
Jeg samtykker i at forretningen holdes på namsmanns- kontoret dersom loven gir adgang til dette :						JA() NEI()
I arbeidstiden (på dagtid) kan jeg treffes på tlf nr: Oppgi evt tidsrom:						
Dato	Underskrift					

Tinglysingsstempel	UTLEGG T90-19704 GKV R528 Side 1 av 2 NAMSMANNEN I OSLO
--------------------	---

Prosessfullmektig/Innsender:

ERIKSEN ERLING ADV.
ØVRE SLOTTSGATE 3

Kundenr:152784
Ref.nr :82008111509TG

0157 OSLO 1

Saksøker	SPAREBANKEN NOR		
Saksøkt	Person/foretak :P Fødsels/foretaksnr:21045241 ELSE IRENE GATE 33 OSLO 4		
Forretning holdt	Dato:24/01/91 Kl 1130 Sted:Byfogdens kontor		
Tvangs-grunnlag	GJELDSBREV AV 22.09.87.		
Fremlagte dokumenter	1. Begjæring av 03/07/90 mottatt 06/07/9C) 2. Tvangsgrunnlaget		
Namsmann	Namsfullmektig Geir Kvivesen		
Tilstede	Saksesker :Møtte ikke Saksøkte:Møtte pr. tlf.		
Beregning av saksøkers krav	HOVEDSTOL	kr	40879,80
		kr	
		kr	
	Renter pr 24/01/91	kr	6223,94
	Saksmkostninger	kr	0,00
	For begjæring/frammøte m.v.	kr	400,00
	Rettsgebyr	kr	1000,00
	Frdrag for delbetaling	-kr	0,00
	TIL SAMMEN	kr	48503.74
	I tillegg kommer tinglysingsomkostninger m.v. samt renter: - 21,00 % p.a. av hovedstol/rest hovedstol fra 24/01/91 (eventuelt etter gjeldende satser fra forfall) 0,00 % p.a. av omkostninger kr 0,00 fra		

5.

NAMSMANNEN I OSLO		T90-19704 GKV Side 2 av 2	R528
Saksøkte er oppfordret til å betale, og ble gjort kjent med regiene om hva som skal og kan unntas fra utlegg. Unntaksretten er iaktatt. UTLEGGSPANT BLE TATT I: UTLEGGSTREKK (LØNN O.L.):			
Arbeidsgiver/ :. trekkpliktig Trondheimsveien Lønningskontoret 0514 OSLO 5 Trekk kr 500,00 pr mnd f.o.m utbetaling for februar 1991 inntil kravet er betalt.			
Forhandlinger, beslutninger m.v : På grunnlag av tilbakesendt opplysningsblankett og telefon- samtale med saksøkte besluttet lønnstrekk. Saksøkte kunne ikke anwise noe annet til utlegg.			
Namsmannen erklærte at det til sikkerhet for saksøkerens krav er gitt utlegg i det som er skrevet opp foran, og forbød enhver forføyning over utlegget som strider mot saksøkerens rett.. Partene ble gjort kjent med regler og frist for klage. Protokollen ble lest opp.			
Underskrifter:		Tinglysingsattest:	
Namsmann			
Evt vitne			
Rett utskrift			
Innsenderen ber om pantattest: Ja/Nei			

NAMSMANNEN I
OSLO

Dato :24/01/91
Vår ref .-T90-19704 GKV R548
Prosfilm ref :82008111509TG
Side :1 av 1

REKOMMANDERT

Trondheimsveien
Lønningskontoret
OSLO 5

UNDERRETNING TIL TREKKPLIKTIG OM TREKK I LØNN O.L. ETTER UTLEGG. (Lov av 8. juni 1984 nr. 59 og kgl.res. av 27. juni 1975.)

Saksøkt/ Fødselsnummer: 21045241
arbeidstaker: ELSE IRENE

GATE 33

OSLO 4

Saksøker: SPAREBANKEN NOR
POSTB 1172 SENTRUM
0107 OSLO 1

Prosess- ERIKSEN ERLING ADV.
fullmektig: ØVRE SLOTTSGATE 3
0157 OSLO 1

Gjeld:	Total gjeld, inkl. omkostninger	
	og renter pr. 24/01/91 utgjør. kr.	48503,74
	Renteberegningsgrunnlag er.... kr.	40879,80
	Rentesats 21,00% p.a.	
	Månedlige lønnstrekk f.o.m.	
	februar måned.....kr.	500,00

Ved utleggsforretning den 24/01/91 ble det besluttet utlegg i saksøktes krav på lønn eller annen løpende ytelse fra Dem. Etter utlegget plikter De å trekke.....kr. 500,00 pr. måned i ytelsen fra og med utbetalingen for februar mnd 1991 til gjelden med renter og omkostninger er betalt, men ikke i lengre tid enn 24 mnd. Siste avdrag betales i januar mnd 1993 med kr. 500,00

De trukne beløp sendes direkte til saksøkerens prosessfullmektig etter hvert.

Trekket foretas etter samme regler som for skattekrav.

Geir Kvivesen Namsfullmektig

Kopi: Saksøkte
Saksøkerens prosessfullmektig

Postadresse:
POSTBOKS 8003 DEP.
GRØNLANDSLEIRET 25
0030 OSLO 1

Telefon :02-334650
Postgiro:5016100
Bankgiro:0629 05 76650

NAMSMANNEN I
OSLO

7.

Dato :24/01/91
Vår ref :T90-19704 GKV R536
Prosfilm ref:82008111509TG
Side :1 av 1

ELSE IRENE
GATE 33

OSLO 4

MELDING OM AVHOLDT UTLEGG

Som tidligere varslet, ble utlegg holdt 24/01/91. Av vedlagte utskrift av forretningsprotokollen fremgår det hvilke formuesgoder (eiendeler) det er tatt pant i til sikkerhet for saksøkerens krav.

Enhver forføyning over de utlagte formuesgoder som strider mot saksøkerens panterett, er forbudt. Det er således ulovlig å selge eller på annen måte avhende eller beskadige løsøre som det er tatt pant i.

Saksøkeren har rett til å begjære tvangsdekning (salg) etter 4 måneder (2 mnd i by) når det gjelder fast eiendom. For andre formuesgoder kan tvangsdekning begjæres straks.

Er det besluttet utleggstrekk i lønn og liknende ytelser, sender namsmannen trekkpålegg til den trekkpliktige, slik det fremgår av utskriften og kopi av trekkpålegget.

Alle henvendelser vedrørende saken må heretter rettes til

ERIKSEN ERLING ADV.
ØVRE SLOTTSGATE 3

0157 OSLO 1

tlf

Hvis De vil klage over namsmannens avgjørelser eller handlemåte, må De fremsette klagen overfor namsmannen eller direkte til namsretten innen 3 - tre - måneder fra 24/01/91.

Med hilsen

Geir Kvivesen Namsfullmektig

Vedlegg

Postadresse:
POSTBOKS 8003 DEP.
GRØNLANDSLEIRET 2 5
0030 OSLO 1

Telefon -.02-334650
Postgiro:5016100
Bankgiro:0629 05 76650

NAMSMANNEN I
OSLO

8.

Dato : 24/01/91
Vår ref : T90-19704 GKV R550
Prosflm ref: 82008111509TG
Side : 1 av 1

ERIKSEN ERLING ADV.
ØVRE SLOTTSGATE 3
0157 OSLO 1

RETUR AV DOKUMENTER I NAMSSAK M.V.

Begjæring om utlegg
datert 03/07/90 .

Saksøkt: ELSE IRENE

Vedlagt tilbakesendes begjæring og tvangsgrunnlag
sammen med utskrift av avholdt tvangsforretning.

Trekkpålegg er sendt arbeidsgiver - kfr. vedlagte kopi

Rettsgebyr kr 1000,00 vil bli oppkrevet av
Regnskapssentralen, 8900 Brønnøysund.

Med hilsen

Geir Kvivesen Namsfullmektig

Vedlegg

Postadresse:
POSTBOKS 8003 DEP.
GRØNLANDSLEIRET 25
0030 OSLO 1

Telefon : 02-334650
Postgiro: 5016100
Bankgiro: 0629 05 76650

Bilag 5

Fogedretten i X-købing

Dato

Sagens j. nr.

VEJLEDNING:

Til (skyldneren).

Fogedretten har modtaget den vedlagte anmodning om, at der foretages udlæg eller iværksættes lønindeholdelse hos Dem.

Hvis De betaler hele gælden eller opnår en ordning med fordringshaveren (kreditor) eller dennes advokat, skal De inden 14 dage fremsende dokumentation herfor til fogedretten.

Hvis De har indsigelser mod det fremsatte krav, må De meddele fogedretten dette skriftligt inden 14 dage.

Hvis De godkender kravet, men ikke har betalt eller opnået en frivillig ordning, har De pligt til inden 14 dage at tilbagesende vedlagte oplysningsskema i udfyldt stand. Det er vigtigt, at De udfylder skemaet omhyggeligt, for at fogedretten kan træffe en afgørelse, som tager hensyn til Deres økonomiske situation. Hvis De udfylder oplysningsskemaet korrekt, kan De undgå lønindeholdelse, hvis De derved kan godtgøre, at De allerede gør hvad De kan for at afvikle Deres gæld. De kan også undgå lønindeholdelse, hvis De kan anvise noget til genstand for udlæg, som ved salg på tvangsauktion kan indbringe nok til at dække fordringshaverens krav. Deres opmærksomhed henledes på, at der er strafbart at give bevidst urigtige oplysninger.

Hvis De ikke svarer eller giver ufuldstændige oplysninger, må De regne med, at fogedretten selv skaffer de nødvendige oplysninger ved henvendelse til Deres arbejdsgiver, pengeinstitut eller andre, som er i besiddelse af disse oplysninger. Fogedretten kan endvidere trække oplysninger om Deres økonomiske forhold i offentlige registre. Fogedretten vil i disse tilfælde kunne træffe bestemmelse om, at op til 15% af deres løn, dagpenge, pension eller lignende skal tilbageholdes, og vil desuden kunne træffe afgørelse om udlæg.

Hvis fogedretten beslutter at iværksætte lønindeholdelse, at foretage udlæg eller beslutter at kombinere disse retsmidler, vil De senere modtage en udskrift af fogedbogen.

Foretages der udlæg, er det strafbart at disponere over de udlagte genstande i strid med udlægget. Fremgår det af fogedbogen, at De skal udlevere noget til fordringshaveren, opfordres De til at gøre dette frivilligt, da fogedrettens medvirken blot vil påføre Dem yderligere omkostninger.

Frankeret svarkuvert vedlægges.

foged

Bilag 6

Fogedretten i X-købing

FS nr.
udsendt den

OPLYSNINGSSKEMA

Til (skyldneren)

1.

Civilstand: ugift____gift____samboende

Antal hjemmeboende børn under 18 år

2.

Nøjagtig adresse på arbejdsgiver, arbejdsløshedskasse eller anden, som udbetaler en løbende A-skattepligtig ydelse til Dem.

Ydelsen betales pr. måned med	kr.
hver 14. dag med	kr.
hver uge med	kr.

3.

Indtægt pr. måned efter fradrag af skat:	kr.
Ægtefælles eller samboendes indtægt	
efter fradrag af skat :	kr.

Husstandens faste månedlige indtægter	
i alt :	kr.

Faste månedlige udgifter:

(Disse udgifter skal angives nøjagtigt, og det skal fremgå, hvor store udgifterne er, og hvad de vedrører).

Faste månedlige udgifter i alt :	kr.
----------------------------------	-----

Til rådighed pr. måned	kr.
(indtægter - udgifter)	-----

Beregningen af posterne kan foretages ved hjælp af skemaet på side 4.

4. Oplysning om aktiver, fogedretten vil kunne foretage udlæg i (De enkelte genstande skal angives nøjagtigt. Er der pant eller ejendomsforbehold i et aktiv, skal dette oplyses).

Fast ejendom:

Matr. nr. beliggenhed

Bil/motorcykel/campingvogn:

Registreringsnr.	stelnr.	årgang
------------------	---------	--------

fabrikat farve

Pantsat til:

Værdipapirer:

Værdifuldt indbo:

Andet:

Deres forslag til, hvorledes fogedforretningen kan gennemføres:

A.

Jeg foretrækker, at der iværksættes lønindeholdelse. (Lønindeholdelse vil som hovedregel ske med 15% medmindre der foreligger særlige omstændigheder, som kan begrunde en anden %).

B.

Jeg foretrækker at der foretages udlæg i følgende:

Jeg tilbyder over højst 10 måneder at afdrage gælden frivilligt med betaling af _____ kr. pr. måned, første gang _____ 19_ på betingelse, af at det, der foretages udlæg i, ikke sælges, sålænge jeg overholder afdragsordningen.

Eventuelle yderligere bemærkninger kan anføres på bagsiden af skemaet.

Ovenstående oplysninger er afgivet under strafansvar.

Dato

underskrift

(Straffebestemmelsen gengives på bagsiden).

INDTÆGTER OG UDGIFTER
A. Indtagtr

	Månedlig
1. Egne indtægter	
a. Løn efter kildeskat	
b. Andre indtægter efter evt. kildeskat (herunder pensioner, børnebidrag, renter, boligstøtte, børnetilskud, bistandshjælp og andre sociale ydelser)	
2. Ægtefælles eller samlevers indtægter	
a. Løn efter kildeskat	
b. Andre indtægter efter evt. kildeskat (herunder pensioner, børnebidrag, renter, boligstøtte, børnetilskud, bistandshjælp og andre sociale ydelser)	
3. Samlede indtægter (summen af pkt. 1 og 2).	1 alt

B. Udgifter (særlig egne som ægtefælles eller samlevers udgifter)	Månedlig
1. Husleje, inkl. varme	
2. Faglige kontingenter.	
3. Forsikringer.	
4. Transport (ikke biludgifter)	
5. Elafgift	
6. Telefon	
7. Licens for radio og TV.	
8. Bil eller andet motorkøretøj	
a. Renter og afdrag	
b. Vægtafgift	
c. Forsikringer.	
d. Benzin	
9. Fast ejendom	
a. Terminsudgifter.	
b. Skatter m.v.	
c. Varme og evt. fællesudgifter.	
10. Andre udgifter	
a. Lin m.v.	
b. Bidragsforpligtelser	
c. Afbetalingskontrakter.	
d. Andet	
11. Samlede udgifter (summen af pkt. 1-10).	1 alt

C. Indtægter + udgifter	Månedlig
1. Indtægter (overført fra pkt. IV. A. 3)	
2. Udgifter (overført fra pkt. IV. B. 11)	
3. Indtægter - udgifter.	1 alt

Bilag 7

Fogedretten i X-købing

Dato
Sagens j. nr.

Til (arbejdsgiver m.v.)

Fogedretten har modtaget en anmodning om at foretage løn-
indeholdelse hos boende

cpr.nr.

Da det for fogedretten er oplyst, at De udbetaler en ydelse til den pågældende anmoder fogedretten Dem om inden 8 dage at returnere denne skrivelse påført de nedenfor angivne oplysninger. Deres opmærksomhed henledes på, at De efter retsplejeloven har pligt til at give disse oplysninger, og at De risikerer at ifalde erstatningsansvar, hvis De ikke opfylder Deres oplysningspligt.

Frankeret svarkuvert vedlægges.

Med venlig hilsen

Om ovennævntes indtægtsforhold oplyser jeg følgende:

Indtægt efter fradrag af kildeskat kr.

_____ pr. måned _____ pr. 14 dage _____ pr. uge

Ved andre ydelser f.eks. fri bil, bolig, kost eller lignende angives arten og den skønnede værdi:

Der foretages allerede lønindeholdelse, jf. beslutning truffet af fogedretten i _____/anden offentlig myndighed:

underskrift.

telefon:

Bilag 8

Fogedretten i X-købing

Dato
Sagens j. nr,

Til (pengeinstitut)

Fogedretten har modtaget en anmodning om udlæg hos

boende :
Cpr/SE nr.:
som efter det oplyste er kunde i Deres pengeinstitut.

I den anledning anmodes De om inden 8 dage at fremkomme med oplysninger om, hvilke indlån og åbne depoter den pågældende har hos Dem, med angivelse af saldo pr. den dato oplysningerne meddeles.

De anmodes endvidere om oplysning om eventuelle pantsatte aktiver med angivelse af størrelsen af det underliggende gældsforhold, ligesom De bedes oplyse, hvorledes gælden **afvikles**.

Deres opmærksomhed henledes på, at De efter retsplejeloven har pligt til at give fogedretten de krævede oplysninger.

Deres svar bedes påført sagens journalnr.

Frankeret svarkuvert vedlægges.

Med venlig hilsen

foged.

Bilag 9

Fogedretten i X-købing

Dato
Sagens j. nr,

Tilbageholdelsesordre

v

Til (indeholdelsespligtige)

Fogedretten har bestemt at der skal foretages indeholdelse i den løn/understøttelse/sygedagpenge/osv.

De udbetaler til skyldneren

navn:

boende:

cpr.nr.:

De skal herefter indeholde _____ % af den ydelse der udbetales efter fradrag af evt. ~~Kildeskat~~. Tilbageholdelse skal ske første gang, De har mulighed herfor.

Denne tilbageholdelsesordre har kun virkning til den 19. (To år fra beslutningen om lønindeholdelse). Beløbet, som forfalder til betaling den 1. i den kalendermåned, der følger efter indeholdelsen, skal fremsendes til

Ved indbetaling skal De angive skyldnerens navn, adresse og cpr.nr.

Den samlede fordring, som søges inddrevet, er på _____ kr., hvoraf hovedstolen forrentes med _____ % p.a.

Ophører skyldnerens ret til at oppebære den ydelse, De skal indeholde i, skal dette straks meddeles hertil, og De skal så vidt muligt give oplysning om en eventuel ny arbejdsgiver (navn og adresse).

Efter loven kan der kun iværksættes lønindeholdelse til fordel for en enkelt kreditor ad gangen. Hvis De allerede har iværksat lønindeholdelse skal De derfor ikke efterkomme denne ordre. Iværksætter en anden offentlig myndighed end fogedretten lønindeholdelse, har sådanne krav fortrinsret, og De skal derfor straks afbryde lønindeholdelsen efter denne ordre.

I begge disse tilfælde skal De straks give fogedretten meddelelse om årsagen til at fogedrettens ordre ikke (løn-

gere) efterkommes og tilbagesende denne **tilbageholdelses** ordre.

Lønindeholdelsen skal også afbrydes, hvis fogedretten eller modtageren af det indeholdte anmoder Dem om det.

De kan benytte bagsiden af denne blanket til evt. meddelser.

Tilsidesættelse af foreskriften i denne tilbageholdelses ordre kan medføre erstatningsansvar.

Med venlig hilsen

foged

Til Fogedretten i

Omstående ordre kan ikke (længere) efterkommes da:

1. skyldneren ikke er beskæftiget her
2. skyldnerens ansættelse/ret til ydelsen den ____19__ er
ophørt

Jeg oplyser, at skyldneren nu arbejder hos:

3. der allerede foretages lønindeholdelse efter ordre fra:
4. der med virkning fra næste udbetaling skal foretages lønindeholdelse efter ordre fra :

underskrift

Bilag 10

Advokat

J. nr.

Anmodning om tvangsfuldbyrdelse pi skriftligt grundlag.

Til fogedretten i

Fordringshaveren:	Navn Adresse	Cpr/SE nr.
	Telefon	Girokonto
Skyldneren:	Navn	Cpr/SE nr.
	Adresse	
Fordringen:	Hovedstol kr.	Påløbne renter kr.
	Incassoomkostninger kr.	Andre omkostninger kr.
	Fordringen, som opgøres pr. til i alt kr. incl. retsafgift, kræves for- rentet med procesrente/ pct. p.a. fra den / 199	
Fuldbyrdelses- grundlaget :	Der vedlægges Underskriveren erklærer, at fordringen ikke er af en sådan karakter, at lov om kreditaftaler, § 30 kan finde anvendelse.	
Andre oplysninger m.v.	Her kan meddeles oplysninger af betydning for tvangsfuldbyrdelsen og fremsættes sær- lige begæringer, f.eks. om udlæg i bestemte genstande pantsat til fordringshaveren.	
Underskrift:		

Bilag 11

Spørgeskemaundersøgelse

Spørgeskemaundersøgelse.

Undersøgelsen har været foretaget anonymt og ved frivillig bistand fra de mødende skyldnere. Resultaterne har derfor ikke kunnet verificeres ved efterkontrol.

Når antallet af svar ikke altid lader sig afstemme indbyrdes er dette udtryk for, at ikke alle besvarelser har været fuldstændige. At antallet af svar i spørgsmål 2 og 3 overstiger det totale antal spørgeskemaer skyldes, at den samme person jævnligt har kunne svare ja til flere underspørgsmål.

Undersøgelsen er ikke statistisk signifikant, men skønnes dog at være så omfattende, at de viser tendensen på de områder, som indgår.

SAMLET OPTÆLLING

(343 skemaer)

Angår kun fysiske personer, som giver møde i anledning af en begæring om udlæg (ikke pantebrevsudlæg i fast ejendom) .

1. Skylder debitor penge til det offentlige: ja 241 nej 98
2. Gældens karakter: Skat 174 , moms 63 , bidrag 57 , studiegæld 32 , andet 46
3. Debitor har indtægt fra: løn 141 t arbejdsløshedsdagpenge 47 sygedagpenge 15 t bistandhjælp 75 t selvstændig virksomhed 31 t andet 37
4. Foretages der løntilbageholdes hos debitor ja 68 nej 235
5. Har debitor en frivilling afdragsordning vedrørende gæld til det offentlige ja 94 nej 200
6. Afgav debitor•insolvenserklæring ved sit fremmøde i fogedretten ja 235 nej 105
7. Blev der fastsat en afdragsordning i fogedretten ja 156 nej 175

PERSONER SOM AFGAV INSOLVENSERKLÆRING

(235 skemaer)

Angår kun fysiske personer, som giver møde i anledning af en begæring om udlæg (ikke pantebrevsudlæg i fast ejendom) .

1. Skylder debitor penge til det offentlige: ja **172** nej **60**
2. Gældens karakter: Skat ¹³⁰ , moms⁴³ , bidrag **44** , studiegæld **24** , andet **33**
3. Debitor har indtægt' fra: løn **87** , arbejdsløshedsdagpenge **36** , sygedagpenge **13** , bistandhjælp **63** , selvstændig virksomhed **8** , andet **27**
4. Foretages der løntilbageholdes hos debitor ja **53** nej **155**
5. Har debitor en frivilling afdragsordning vedrørende gæld til det offentlige ja 59 nej **145**
6. Afgav debitor insolvenserklæring ved sit fremmøde i fogedretten ja **235** nej
7. Blev der fastsat en afdragsordning i fogedretten ja **102** nej **131**

PERSONER HOS HVEM DER FORETAGES LØNTILBAGEHOLDELSE

(68 skemaer)

Anger kun fysiske personer, som giver møde i anledning af en begæring om udlæg (ikke pantebrevsudlæg i fast ejendom) .

1. Skylder debitor penge til dét offentlige: ja 68 nej
2. Gældens karakter: Skat 58___, moms 13 , bidrag 24 , studiegæld 4 , andet 5
3. Debitor har indtægt fra: løn 34 , arbejdsløshedsdagpenge 23 1 sygedagpenge 3 , bistandhjælp 3 , selvstændig virksomhed 3 , andet 3
4. Foretages der løntilbageholdes hos debitor ja 68 nej :
5. Har debitor en frivilling afdragsordning vedrørende gæld til det offentlige ja 12___. nej 49
6. Afgav debitor insolvenserklæring ved sit fremmøde i fogedretten ja 53 nej 13
7. Blev der fastsat en afdragsordning i fogedretten ja 25 nej 41

PERSONER HED UN, ARBEJDSLØSHEDSDAGPENGE ELLER SYGEDAGPENGE

(200 skemaer)

Angår kun fysiske personer, som giver møde i anledning af en begsring om udlæg (ikke pantebrevsudlæg i fast ejendom).

1. Skylder debitor penge til det offentlige: ja 141 nej 57__
2. Galdens karakter: Skat 98 , moms ³⁰ , bidrag ³² ,
studiegæld 17 , andet 26
3. Debitor har indtægt fra: løn 140 , arbejdsløshedsdagpenge ⁴⁵ ,
sygedagpenge 15 , bistandhjælp ,
selvstændig virksomhed , andet
4. Foretages der løntilbageholdes hos debitor ja 59 nej ¹¹⁰
5. Har debitor en frivilling afdragsordning vedrørende gæld til
det offentlige ja 67 nej 101
6. Afgav debitor insolvenserklæring ved sit fremmøde i fogedret-
ten ja 134 nej 63
7. Blev der fastsat en afdragsordning i fogedretten ja 106 nej 91

PERSONER NED OFFENTLIG GÆLD

(241 skemaer)

Angår kun fysiske personer, som giver møde i anledning af en begæring om udlæg (ikke pantebrevsudlæg i fast ejendom) .

1. Skylder debitor penge til det offentlige: ja 241 nej
2. Gældens karakter: Skat 170 , moms 60 , bidrag 59 , studiegæld 31 , andet 36
3. Debitor har indtægt fra: løn 99 , arbejdsløshedsdagpenge 35 , sygedagpenge 9 , bistandhjælp 6 2 .
selvstændig virksomhed 24 , andet 13
4. Foretages der løntilbageholdes hos debitor ja 68 nej 166
5. Har debitor en fr-ivilling afdragsordning vedrørende gæld til det offentlige ja 89 nej 144
6. Afgav debitor insolvenserklæring ved sit fremmøde i fogedretten ja 172 nej 68
7. Blev der fastsat en afdragsordning i fogedretten ja 101 nej 137

%

